

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Vandel, Carl Scheel.
Titel Title:	<u>Valbydrengen : Roman.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Frederiksberg Biblioteks Forlag, 1914
Fysiske størrelse Physical extent:	246 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

SCHEELVANDELS KÆRLIGHEDSROMANER

Vatby-
drenge.

33217

1951

101

C. SCHEEL VANDEL

VALBYDRENGEN

ROMAN.

1914. 24131

KØBENHAVN.
FREDERIKSBERG BIBLIOTEKS FORLAG.

1914

Forord til Eftertanke.

„Hvor blev hun af? Saa De hende ikke? Verdens — næstskønneste Kvinde!“

„Næstskønneste? Hvem er da den skønneste?“

„Det er min Kone!“

„Ja saa! Jeg skal ikke modsige Dem.“

Det var en varm Foraarsdag — Skifertaget var brændende hedt — jeg laa paa en gammel, kinesisk Vidjestol oppe paa Urydskamret og havde vist sovet.

Jeg gned mine Øjne.

Det forekom mig bestemt, at jeg havde talt med en meget fin Dame heroppe — skønt det jo unægtelig var i mærkelige Omgivelser.

Det syntes mig endnu, jeg hørte Silke knitre ude paa Loftet.

Men foran mig paa Tærskelen stod der en Herre — en kendt Journalist ...

Var det i Grunden ikke lige saa mærkeligt?

Dog — hvorum al Ting er, saa var det i hvert Fald rigtigt nok.

„Hvordan i Alverden kommer De her?“ spurgte jeg.

„Ja, undskyld — der blev sagt, De var gaaet herop for at rode efter nogle gamle Papirer, og jeg havde nu

ikke Lyst til at sidde nede i Deres Lejlighed og vente paa Dem.

Maaske skulde De oven i Købet vaskes først! „Time is money“ — eller, som det hedder paa Fransk: „Le temps, c'est de l'argent“ — Rejsen herud var saamænd Tidsspilde nok!“

Saa smuttede jeg i en Fart uden om Deres ærede Frue og Dotre og Tanter og Svigerinder og Pigen med for gennem Køkkenet og ad Køkkentrappen at naa herop — jeg vilde nemlig meget gerne underkaste Dem et lille „Interview“. Men bliv bare liggende!“

I Sandhed — han tog mig paa Kornet, som man siger.

Vel er der mange Journalister, der gaar ad Køkkentrappen, men det er dog sjældent, de hitter helt op paa Loftet.

„Vell!“ sagde jeg. „Jeg vil da heller ikke byde Dem ned igen — men hvad gør mig ellers den sjældne Ære? Hvormed kan jeg være til Tjeneste? Vil De ikke tage Plads her paa — Juletræsfoden?“

Og hvad var det saa, vi talte om?

— — — —

Ih — det er jo langt lettere for mig at give Ordet til selve den brave Herre af Pressen.

Næste Dag skrev han i sit vidt udbredte Blad:

Vi traf Scheel Vandel oppe paa hans Pulterkammer.

Eller Urydskamret, som han ynder at kalde det.

Han bor i Valby. Fra Tagvinduet var der en henrivende Udsigt.

„Man kan heroppe fra se to Kongeriger og to Kejserriger — naar man strækker Hals,“ sagde han.

Det var dog maaske en mild Overdrivelse — men man kunde med det blotte Øje skimte Stevns Fyr, og han paastod ogsaa, at man om Aftenen tydelig var i Stand til at skælne Lysene i Køge.

Vi spurgte:

„Er det rigtigt, at Deres nye Fortælling, som De skriver paa, foregaar i Valby?“

Han svarede:

„I Valby — og hos dens Antipoder!“

„Det var Pokkers! Hvorledes kommer man ned til dem?“

„Bedst ad Sovejen,“ sagde han, „og det kunde da hænde, at de kom til os igen over Land.“

„Det er vist nok dybsindigt,“ svarede vi, „men vi er ikke rigtig med.“

Han vedblev:

„Der sker saa meget vidunderligt her i Verden, at hvis man vilde indflette sligt i en Roman, kunde Folk godt falde paa at tro, det hele var Logn. Hvad mener De om denne lille Tildragelse, som her staar at læse i min gamle „Scrapbook“?“

Og han læste nu op af et Avisudklip om nogle unge Mennesker, der paa en Sejltur i Horsens Fjord havde moret sig med at kaste en Flaskepost ud med Henstilling til den ærlige Finder om at give nærmere Oplysninger dér og dér ...

Efter flere Aars Forløb fik de paagældende et Brev fra Bornholm: En Gaardmand derovre skulde hilse og sige dem, at deres Flaskepost var bleven funden af hans Søn paa en Strandbred i — Ny Kaledonien!

Flasken var altsaa svømmet avet om lige ned til dem, der bor modsat os paa den anden Side Kloden,

og her havde den pænt lagt sig for en dansk Mands Fødder.

Saadan var det gaaet!

Scheel Vandel tilføjede:

„Denne ejendommelige Tildragelse er sandt. Om jeg nu havde skrevet noget lignende i min ny Fortælling, vilde De saa have regnet det for blot sandsynligt?“

„Vi tror, Deres Fortælling bliver baade mærkelig og spændende,“ udbød vi. „Og hvad skal den saa hedde?“

„Giv De den selv et Navn og — lad den løbe.“

„Helten er fra Valby?“

„Ja—!“

„Lærer vi ham at kende allerede fra Barnsben?“

„Ja—!“

„Saa kalder vi Fortællingen for: „Valbydrengen“.“

„Vel,“ svarede Forfatteren, „men jeg kalder den noget andet.“

„Hvad da?“

„Det siger jeg ikke. — For det kan ikke siges.“

„Saa skriv det da.“

Og han skrev disse hemmelighedsfuldte Tegn:

— | — | — |

En Cigarkasse laa væltet for hans Fødder, og ud af den var der faldet en Hob Fotografier af mærkeligt udseende Mennesker — alle fremmede Racer.

„Hvad handler Fortællingen om?“ spurgte vi.

Han svarede:

„Den handler om Kærlighed og — Karavaner!“

„Det var ikke saa galt! Og Stoffet?“

„Det finder De heroppe! Se alle disse Bundter af

hver sin Farve og med sammefarvet Silkebaand om hvert. De kan tale! Eller hvad mener De om dette pæne Ibentræsskrin fra „det gamle Hjem“? Det er ligefrem spækket med Dagbøger og Breve, Lavendler og Evighedsblomster! Og her har vi en lille, amerikansk Kobberæske med Kolumbus' Billede paa ... Dér ligger noget inden i den ...pf! Det ser ud til at være en hentørret Græshoppe!“

„Men „den røde Traad“, som man siger?“

„Ja — lad se en Gang!“

Han havde mellem alt Braset faaet fat i et lille Kort, et gammelt, muggent og forlængst ugyldigt Journalistkort til en eller anden Variété.

„Ogsaa det har sin Historie!“ vedblev han. „Og den skal De høre, skønt den slet ikke kommer min ny Fortælling ved.“

Da jeg ikke agter at gaa Deres ærede Blad i Næringen ved forud at robe min nye Fortællings Indhold, maa De nøjes med den Anekdote, som knytter sig til dette gamle Kort.

Altsaa til Sagen:

En Gang kom den unge „Conferencier“, Forfatteren, Redaktør Breidahl hen til mig og sagde:

„Hør, Scheel, laan mig dit Kort herover til Kunstens Tempel i Aften. Der er kommen en ny Kontrolør, og han gør saa meget Vrøvl!“

„Nødigt!“ svarede jeg. „Kortet lyder paa Navn og er „strengt personligt“; det maa altsaa ikke laanes ud.“

Og jeg trak det frem af min Tegnebog for at vise ham, at det var rigtigt, som jeg sagde ...

Men da først opdagede jeg, at Direktøren for Etab-

lissementet slet ikke havde skrevet mit Navn paa Kortet, men bare mit gængse Journalistmærke.

Der stod med andre Ord kun:

Adgangskort for
Hr. —l —l —l.

Hvad der da mentes med d e t?

Jeg var lige ved at føle mig krænket over, at Breidahl som en yngre Kaldsfælle ikke bedre kendte til mig og min Pen. Imidlertid — jeg udtydede ham Mærket:

„De tre smaa l'er —“ udbrod jeg: „— er simpelt hen de sidste Bogstaver i Navnene:

Carl Scheel Vandel.

„Hoho!“ lo han: „Men saa kan du skam godt forsvare at laane mig Kortet, for jeg hedder nemlig:

Axel Daniel Breidahl.“

Hvorpaa jeg — sikkert uden ringeste Samvittighedsnag — overrakte ham Kortet.

„Finder man her en Tilknytning til Intriguen i Deres ny Fortælling?“ spurgte vi.

Og Svaret lød:

„Kan hændel!“

„De taler i Gaader!“

„Ja — men det er jo ogsaa Meningen, for det er nemlig en Præmie-Gaade-Roman!“

Det hvide Bundt.

*Drag min Gæk
til Søndermarken —!*

Der kom en Frue og tre unge Frøkener gaaende op ad den store Tværgang gennem Søndermarken ...

De var drejede ind ad Laagen ved Korups Have og gik nu langsomt fremad under de ærværdige, høje Træers støvede Løv hen mod den store Springvandssø, hvor Frederiksberg Slots saas bagved med Flaget hejst.

Det maatte være Moder og Døtre. Den gamle Dame var graahaaret men rank og knejsende med hvide Struds-fjer i Hatten og med sort Fløjelsslag — hendes mørke, plisérige Kjole var stramt indsnøret under Lænderne for atter at vide sig ud til et langt Slæb. De unge Piger havde smaa Baretter paa og var i bar Figur, alle tre lyst paaklædte efter Modens Tilsnit men dog i yndefuldt Tække — den yngste af dem gik i korte Skørter.

Da de drejede til højre uden om Søen, løb hun i Forvejen — barnlig og frejdig ... Hun svingede ind ad en Sti, som ledte gennem Krattet hen mod en lille Høj.

I samme Nu skete det ...

Jeg saa det ...

Det var, som det fremgaar af en lille Dagbog, jeg havde ført i min Skoletid, Søndag den 12te August 1877.

Jeg var den Gang tretten Aar. Jeg opholdt mig, som jeg hver Sommer i Halvfjerdserne plejede, hos nogle Slægtninge nede i Sydsjælland, men havde nu mod Færiens Slutning faaet Løv til at gøre en Afstikker ind til det store, dejlige København, væsentlig for at faa Cirkus Renz at se.

Jeg var kommen hertil med første Morgentog og var straks gaaet hen til Onkels paa Nørregade, hvor jeg mente, at de nok vilde tage sig af mig — men det gaar ikke saadan at komme dumpende lige ind i en københavnsk Familie paa en Sommersøndag, og Skæbnen vilde da ogsaa, at Onkels netop skulde til Fredensborg,

hvad der selvfølgelig slet ikke var noget for mig. De kunde ikke godt udsætte Rejsen for min Skyld, og jeg paa min Side vilde jo ikke gerne gaa Glip af Hovedstadens Glæder for de andres Skyld.

Men til alt Held boede der i samme Gaard en lang Bengel, der nu kom til som frelsende Engel. Han hed Konrad. Efter en forsvarlig Frokost overdrog man mig til hans videre Omsorg.

Det første, Konrad nu gjorde, var at trække mig med ned i nogle skumle Smaagader, men det var endelig heller ikke Svalegange, Bislag og aabne Forstuer, jeg brød mig om at se, og saa tog vi da ogsaa kort efter ud i Zoologisk Have, hvis ypperligste Tiltrækningskraft var en løsgaaende Bjørneunge, og her morede jeg mig meget bedre.

Derfra drev vi senere over i Søndermarken.

Her var vi næppe kommet ind under Træerne, før vi omringedes af en Skare hujende og skrigende Drenge, der sigtede paa os med Spyd og Pile. Vi maatte med det samme overgive os paa Naade og Unaade og — gaa med i Legen.

Det kunde jeg forstaa, det var godt! Her var da det rette Udslag af Gæringen hos Ungdommen og Rørelsen i Tiden.

— Hvad var det dog ikke for en lystig Tid, da det glimrende Udstyrsstykke „Jorden rundt“ — først paa Kasino og senere paa alle Provinsteatrene — oprullede de livligste, sceniske Billeder fra Alverdens Strøg under en uhyre Tilslutning fra Publikums Side, mens Stykkets ypperlige Viser hastigt blev Hvermands Eje!

Disse fjerprydede Teaterindianere, der ranede Hvidmandens Døtre og gik i Døden med et Kraftspring — dem kunde visselig vi danske Drenge ikke staa for!

Hjemme i min fagre Fødeby var James Fenimore Cooper bleven vor kæreste Læsning, mens jeg baade skrev og spillede store Indianerkomedier paa mit Dukke-teater— men her i København havde den unge Indbildningsevne let til en endnu sundere Virkning: til Friluftslæg under grønne Træer.

Indianerdrengene i Søndermarken havde næsten alle sammen farvede Fjer i Panserkasketten. Som Vaaben brugte de baade Paptomahawker, lange Kastespyd, som var forsynede med Stødpuder, og Rørpile med Beg paa Spidsen.

Deres Høvding, „Store Slangehjerte“, kaarede mig snart til Følgesvend ...

Her var Tumleplads nok til store Slag; tætte Buske, som egnede sig til Baghold, og Trappen ved „Kilden“ syntes os saa god som nogen Kæmpetrappe ved Fort Kearney ...

Hvor var vi ikke iltre, hvor blev vi ikke varme — mødige og trætte til sidst!

Paa et Strejftog var „Store Slangehjerte“ og jeg kommet op til det norske Hus — her vilde jeg gerne dvæle en Stund — jeg vidste, at her havde Nordens Digterkonge nærret sine lykkeligste Barndomsdrømme, siddet som den ukendte, lille Adam Oehlenschläger snart sagt de hundrede Aar før mig nu paa samme Bænk, og jeg, der havde en liden, poetisk Aare flydende til Hjerteret havde da ogsaa snart paa dette Sted slaaet alle Indianernykkerne ud af mine Tanker ...

Da jeg endelig fik løsrevet mig herfra og vilde vende om, opdagede jeg — hende, den unge Pige; hun havde store, blaa Øjne, bløde, smilende Læber, den friskeste Lød og lange, blonde Krøller ned over Skuldrene ...

Med ét blev hun hvid — overrasket og helt skræmt, et let Hvin undslap hende ... en Pil var kommen suseende over Hojen og havde ramt hende i Brystet — ved Hjertekulen.

Hun kom sig snart af sin Rædsel. Hun saa sig om, men fik næppe Øje paa mig, og andre var hende ikke nær i Øjeblikket.

Om Pilen virkelig havde en Brod eller kun hang fast ved hendes Kjoleliv ved klæbrigt Beg, kunde jeg den Gang ikke skønne, men jeg saa, at hun havde Møje med at vride den løs, og siden holdt hun den længe i begge Hænder. Hun undersøgte den nøje.

Da viste vor Hovding, „Store Slangehjerte“, sig oppe paa Hojen, hun drejede sig om mod ham — det gav et Sæt i hende; det syntes ogsaa, at han blev helt undselig i Øjeblikket, han tog sin Fjerkrone af og bukkede med undskyldende Lader, men jeg tror ikke, de sagde noget til hinanden. Saa rakte hun Pilen op til ham ... han var blussende rød, ogsaa hun rødmede.

Derpaa løb hun rask hen mod Udgangen til Landevejen —

Men jeg sprang op paa Hojen til ham og lagde min Haand paa hans Skulder.

Dér stod vi begge tavse og saa hende ile af Sted, det bedste, hun havde lært, hen mod de andre, der ventede paa hende ovre ved Slottet. De gik ind ad Porten, som stod paa vid Gab, først Fruen, knejsende som før, saa

de to Frøkeners og endelig hun — den yngste og dejligste, men skamskudte, der vendte sig en sidste Gang og stirrede over mod Søndermarken.

„Du sigtede højt men ramte, “sagde jeg omsider — „og her staar du endnu!“

Jeg, der ikke havde dyrket Dukketeatret for ingen Ting, men var tilpas inde i mine Klassikere, var kommen til at tænke paa den spanske Helt Ruy Blas, der blev Dronningens Tilbeder, og da min Helt nu tvivlraadig spurgte:

„Hvad vil du mon, jeg skal gøre?“

Udbrod jeg højt med højtidelig Værdighed de samme Ord, som gav Ruy Blas Mod:

„Vinde denne Kvinde!“

Talt — og jeg sporede hos ham en Hjertefryd, som opiknede hans Indre.

Vore Kampfæller hylede langt borte — men vi vilde ikke med i Legen mere.

Det varede ikke længe, forend Konrad kom til — han og jeg maatte saa ind til Byen.

Men om Eftermiddagen kom vi atter sammen med vor ny Ven, der nu havde kastet baade Hovdingeværdighed og Fjerham og nøjedes med at bære sit borgerlige Navn Povl Valdal. Han havde i Mellemtiden været hjemme og faaet Lov af sine Forældre til at følge med os i Cirkus Renz.

Det røde Bundt.

Den store Cirkus, der var bygget af Træ, laa i Vold-

kvarteret mellem den ny Ørstedspark og Frederiksborg-gades Forlængelse.

Forestillingen aabnedes Klokken 4.

Det kan nok være, at der var fuldt op af Mennesker, men vi fik alligevel gode Pladser i Nummerparkettets sidste Række — jeg har saamænd mit Koltrolmærke endnu ... jeg sad paa Nr. 243!

Den unge Ernst Renz fremførte 14 kulsorte Hingste — eller som de kaldtes paa Programmet frit efter det Tyske: „dresserede Rapphingste“, som samtidig stod paa Bagbenene; den navnkundige, danske 6 Mands Trup Olschansky var uforlignelig i sine gymnastiske Ydelser, og Miss Zarah Palmer sprang med fyrigt Mod paa sin galoperende Hest gennem 30 brændende Tøndebaand.

„En skulde da tro, at hun brændte sig!“ raabte midt under Spændingens Tavshed en lille Pige, der sad over Logen lige bag os.

Hun var vel lidt yngre end jeg. Hun havde rødligt Haar og skarpe Øjne.

„Aa hvad,“ udbrod paa sit Købstad-Jydsk en af de voksne, der var med hende, „du har jo selv været i en større Ild, og du brændte dig dog ikke heller.“

Da først vendte Povl Valdal sig om imod dem.

Nogle Sekunder efter bragede Bifaldet løs, Numret var omme, og der blev Pavse.

Vi gik os da som de fleste andre en Runde i Staldene, hvor vi ikke alene frydede os over de velstriglede Heste i Baase med skinnende Straa, men ogsaa over de prægtige Giraffer, som Renz var ene om i København trods hele den zoologiske Have. De optog os saa meget, at vi kom for sent tilbage til Tilskuerpladsen. Manegen laa nu i et magisk Skær, ellers var der mørkt i det uhy-

re Rum; vi tog fejl af vore Pladser og kom op i Logen i Stedet. men da de, der havde haft den, var gaaede, sagde Kontrolløren, at vi gerne kunde blive siddende —

Der opfortes en pragtfuld Pantomime „Et Karneval paa Isen“ med store, fikse Balletoptog af „Svalernes Bortrejse“ og „Sneflokkenes Dans“ ...

Og Poul Valdal fortalte os da, at han næppe fik „Sneflokke“ at se for det første, han, der allerede var konfirmeret, skulde snart forlade Danmark og sikkert rejse længere bort endnu end derhen, hvortil Svalerne floj; han kom nok ad Aare til Giraffernes Hjemland, maa-ske skulde han ogsaa mode rigtige Indianere paa sin Vej — den hele Verden vilde aabne sig for ham, og hidtil havde han kun glædet sig derover — men nu, nu var han led og ked af det hele ... han greb min Haand og hviskede et Par Gange:

„Hende — hende!“

Altsaa det lille Eventyr fra om Formiddagen sys-selsatte endnu hans Tanker.

Jeg vilde slaa det hen — jeg udbrod:

„Du kender hende jo ikke, og hun véd heller ikke, hvem du er.“

Han svarede sagte:

„Men hun kunde lettere faa mit Navn at vide end jeg hendes.“

„Hvorledes da?“

„Jo, du,“ vedblev han, „i Pilens Skift er der skaaret et Mærke, som er kendt i hele Valby, hvor jeg bor — de kender det i hvert Fald paa Postkontoret.“

Han tog en Blyant op af Lommen og skrev Mærket paa Programmet.

„Se—!“ sagde han.

Der stod:

Nu lød der kvikke Valsetoner. Tolv Par opførte Kva-drilledans paa Hjulskøjter over Manegens bonede Gulv. Og kort efter aabnedes Karnevalet. I tæt Snevejr vrimlede det dernede med alle mulige Masker, pelsklædte Damer kørte rundt i de nydeligste smaa Kaner, der blev trukne af Ponier, Kaneklokker og -Bjælder klang uaf-ladelig, og imens kastedes der med Konfetti ud til Publikum — lange, farvede Tirader naaede helt op til os ... der jubledes fra Gulv til Loft ... det lille, jyske Pigebarn hang helt ud over Rækværket, og hun blev saa ivrig i at gribe efter en af de flagrende Papirstrimler, at hun med ét tabte Ligevægten og styrtede lige ned over Povl Valdals Knæ ...

I Øjeblikket kunde det have set grueligt nok ud, men der skete ingen Skade. Den lille Rødtop, der i Faldet var bleven hvid af Angst, rødmede i næste Nu over hele Hovedet; hun sagde ikke et Ord men ordnede i Hast sine Klæder ... En Kontrollør var sprungen til og fik hende løftet op. Vi i Logen sad endnu helt hjerteklemte, men det fortog sig, da hendes paarørende kun lo over Uheldet, og vi hørte en af dem sige:

„Det er nu anden Gang, at Else Marie er falden i Hænderne paa en ung Kavallér!“, hvortil en Morlille føjede helt polisk: „Ja, men første Gang var hun da kun en bitte Jen!“

I det samme tonede en afsluttende Fanfare, den

sidste Kane kørte ud af Manegen, der blev lyst paa Tilskuerpladsen, „Altmeisteren“ viste sig og bukkede og fik Lavrbærkrans under livlige Haandklap og Touche, mens Folk brød op ...

Povl Valdal havde rejst sig og stod og saa efter Rødtoppen, der nu forsvandt ad Logetrappen for atter nede i Ridegangen at kunne mødes med dem, hun hørte til.

Endelig udbrød Povl hen for sig:

„Hun hedder Else Marie — saa var det dog ikke den lille Elma!“

Men jeg gav ham et Stød i Siden:

„Har du allerede glemt hende, hvem Pilen ramte?“ udbrød jeg.

Jeg havde min skumle Bagtanke ...

Se — det var den Forestilling i Cirkus Renz.

Udenfor sagde vi Farvel til Poul, der atter maatte hjem til Valby, men Konrad og jeg havde endnu ikke faaet nok. Vi var i Tivoli om Aftenen, hvor vi oven i Købet naaede at komme til en Cirkusforestilling til, nemlig i Cirkus Brockmann, hvor Hunde og Aber stormede Sebastopol, og vi morede os udmærket.

Først ud over Midnat kom jeg tilbage til Onkels, der allerede længe havde været hjemme.

Endda fik jeg skrevet et lille Brev, inden jeg gik til Ro.

Næste Morgen maatte jeg bort fra København, Sommerferien var omme.

Det hvide Bundt.

Jeg skal ikke nægte, at jeg blev grebet af Uro og un-

derlige Følelser, da min Fader en Aftenstund kort derefter læste følgende højt af Københavneravisen:

Grufuld Leg i Søndermarken.

En lige saa sørgelig som gaadefuld Tildragelse, der lader til at skulle faa skæbnesvangre Følger, er i Søndags passeret i Søndermarken, idet en ung Pige, Datter af Enkefrue, Ritmesterinde Hegel, ramtes i Brystet af en Pil, som er bleven udskudt mod hende af en af de mange opløbne Labaner, der jævnlig gør den smukke Park ikke alene usikker, men, som det synes, ogsaa livsfarlig for fredelige promenerende.

Frk. Hegel, der havde Ærinde paa Frederiksberg Slot, mærkede i Øjeblikket intet Mén af Skuddet, men næppe var hun kommen indenfor Kolonnaden i Slotsgaarden, før hun faldt i Afmagt. Efter at være bleven bragt ind til Portneren af tililende Officerer, blev den saaledes saarede undersøgt af en tilfældig tilstedeværende Militærlæge, hvem det lykkedes at udtage Pilens Brod, som til almindelig Forfærdelse viste sig at være forgiftet.

Den unge Pige beordredes derefter indlagt paa Hospitalet, hvor man endnu nærer Haab om at redde hendes Liv.

Naturligvis blev den uhyggelige Sag straks meldt til Politiet. Selv om der kun maatte foreligge et Vaadeskud, vil vedkommende dog næppe kunne unddrage sig kriminel Tiltale. Der anstilles alvorlige Undersøgelser for at finde Gerningsmanden, og Politiet skal, efter hvad vi erfarer, have fundet et godt Spor i den Omstændighed, at Pilens Hæfte, som Patienten vil erindre, var mærket med de iøvrigt for udenforstaaende helt mystiske Tegn:

Men det er alligevel ikke med alt dette her, at vor Fortælling passende lader sig indlede. Vi maa endnu længere tilbage i Tiden.

Vi maa atter have fat i

Det røde Bundt.

Valby brænder!

En frisk Brise stod ind fra Køge Bugt over Kalvebodstrand og fo'r hidsig frem over Vallen, som gamle Folk endnu kaldte det høje Kystdrag, hvorefter Byen havde Navn, skønt den endnu paa de Tider „officielt“ og fejlagtigt hed „Valby.“

Brisen førte Flammerne med sig

Det skete Søndag Aften den 23de Juli 1865.

Ilden var opstaaet lidt før Klokken ti hos Svinehandler Mortensen, og et Øjeblik efter gik ogsaa den gamle Kro op i Røg. Sprøjterne var sløje, og det kneb med at skaffe Vand, saa det var aldeles umuligt i de første Timer at standse Ildens Udbredelse. Snart var alle Gaarde og Huse nede under Valhøjen omspændt af Luer, mens Gnisterne feg helt op over Søndermarkens Træer ... en mægtig sodet Sky hvirvlede over Brandstedet og trængte næsten Maaneskinnet ude. Men endnu hastigere end Lobeilden fo'r Rygtet viden om:

Valby brænder!

I bentræsskrinet.

Ved Valby Langgade neden for Bakken og lige over-

for Valhøjsvej ligger det gamle Sted, som naturligt nok kaldes for „Valdal“.

Langs Fortovet er der Træer og et Stakit med Portlaage ind til en knudret brolagt, men altid velluget Gaard; den fører over til Gartnerierne, som sænker sig langs et Mosestrøg helt ned mod Søndermarkens Dale.

Hovedbygningen nærmest Bakken omgives paa tre Sider af en hyggelig Have, mens Udbygningen ligger frit. Begge er hvidkalkede, lange og lave, og begge vender de Gavlen ud mod Gaden; deres stejle, røde Teglstenstage bærer høje Kviste. Hovedbygningen har mange Vinduer og disse atter mange Ruder, hvorfor ogsaa de overflødige fornuftigvis stadig dækkes af Skodder. Udbygningen derimod har næsten kun Luger og Lemme i Vinduernes Sted; ikke desmindre er her ogsaa et helt Stuefag i Gavlen ud mod Gaden bleven blindet.

Mellem Gavl og Stakit findes der en smal Strimmel Havejord, mens hele Udbygningens Bagside kun er skilt fra Naboejendommen ved en bælgmørk Skiden-slippe.

Stedet var i sin Tid opført af en Bondemand, Hans Hansen, der gav det Navnet „Valdal“ for selv at faa det tilbage igen som Tilnavn. Hans Hustru, der var meget svær, omkom ved at blive klemmt i Trængslen, da Frederik den Sjettes Lig offentlig laa i Skueseng, og hendes bratte Død tog den brave Hans Hansen-Valdal sig saa nær, at han selv døde kort efter.

Deres tiaarige Son, Herman, kom saa paa Vajsenhuset, hvor han opdroges strængt, men kærligt under gamle Rung, opnaaede at faa baade Bibel og Skrivetøj i Flidsgave, konfirmeredes af selve Grundtvig og kom siden i Plads paa det vestindiske Kompagnis Kontor.

Som ungt Menneske foretog han dertor flere Rejser over til vore vestindiske Øer ...

I Byen St. Thomas — eller som den rettere hedder: Charlotte Amalie — blev han kendt og forlovet med en ung Kreolerinde, Miss Cora Lange. Hendes Fader, der havde været dansk af Fødsel og forlængst var død, havde herovre tjent et Par af Moderlandets Konger som tro Kommandérsergent. Hendes Moder stammede fra Florida. Hun sad som Enke med en lille Efterløn, lige netop stor nok til, at hun kunde give Datteren en pæn Opdragelse. Hun ejede det lille Hus, som hun boede i, nær ved Byens Kirkegaard.

K o b b e r æ s k e n.

Hendes Søn, Jacob — eller, som han oftest kaldtes: Jack — var nogle Aar ældre end Cora. Heldigvis faldt han dog ikke Hjemmet til Byrde, og andre Børn havde der ikke været.

Moderen havde haabet, at Jack skulde være bleven hendes Alderdoms Støtte men var bleven sørgelig skuffet. Vel havde han altid været en god Søn, han havde haft udmærkede Evner og virket flittigt paa en af St. Croix' store Sukkerplantager, men en skøn Dag blev han her af en ondsindet Neger skamslaaet i Hovedet med en Bjælke — og siden var han som smaatosset draget over til Amerika. Her tilkæmpede han sig Dagen og Vejen et Sted helt oppe i Nebraska, og der hørtes kun meget sjældent fra ham.

I b e n t r æ s s k r i n e t.

Slaget havde dog haardest ramt den gamle Moder,

hvis sidste Lyspunkt i Tilværelsen nu kun var Datterens Forlovelse. Hun naaede imidlertid ikke at se sin Datter gift. Men da Miss Cora som attenaarig stod moderlos, havde Herman det allerede saa godt i Danmark, at han kunde sætte Bo. — Hun rejste op til ham, og allerede Dagen efter hendes Komme til Hovedstaden blev de viede, og lykkelig førte han sin unge Brud hjem — til „Valdal“.

Dog rykkede han ikke ind i sit Barndomshjems Stuer. Stedet var forlængst blevet solgt til en Handelsgartner, der nu boede i Hovedbygningen.

Men i Udbygningens Galvside havde Herman faaet indrettet sig et rart, lille Hjem, tilpas for unge Folk. De mest moderne og ypperligste Prydelser var Brevkassen paa Doren ud til Gaarden og et lille Porcellæns-skilt med det ham kort før Brylluppet lovlige tilstaaede Slægtsnavn: Valdal.

Det unge Par fik i August 1862 en Son, der i Daaben blev kaldt Povl Sverkel — af Grunde, som Forældrene længe holdt for sig selv.

Krigen 1864 førte lidt Uro med sig, da Herman Valdal blev indkaldt uden dog at komme med over til Valpladsen — til alt Held stoppede en dyrekøbt Fred op for alle videre Rædsler.

Ellers gled Dagene stille hen som før i det Valdalske Hjem indtil hin mærkbare Julnat i 1865 ...

Det røde B u n d t.

„Brand! Brand!“ raabtes der hele Langgade over, mens der samtidig blev pebet og tudet i Horn og slaaet

paa Tromme, og langt borte hørtes en idelig Klemten fra Klokkerne i Hvidovre Kirke.

„Nu har Ilden fat i Jesper Bentsens Enkes Længe!“ sagde en Hjemmefoding mundrapt ude paa Gaden.

Fru Cora lob med sin lille Dreng paa Armen helt ned til Brandstedet bag Højen for at finde Far; hun havde følt sig saa utryg, siden han var ileet derhjemme fra for at rogte sin Pligt og tage Del i Slukningsarbejdet ...

Da kom ogsaa Sprojterne til inde fra Kobenhavn; de fik et Hurra allerede, da de kom til Syne over Bakkebrynet ved det gamle Traktorsted „Korups Have“.

„I her?“ udbrod Herman Valdal og sprang hen til sin Hustru. Han var sort af Sod. Han tog Drengen fra hende, trykkede ham ind mod sit Bryst og gav ham et Kys, som sværtede ham om de smaa Læber —

I næste Nu modte der dem et grufuldt Skue; han satte hastigt Drengen ned paa Jorden og lod ham ligge der paa sit Tæppe ved en Busk, mens han uvilkaarlig slog sin Arm om sin Hustrus Liv.

Oppe paa Tagryggen af Jesper Bentsens Enkes Gaard, som nu helt stod i Flamme, saa de en ulykkelig Kvinde med et lille Barn hævet op i de udstrakte Arme. Endnu undslap der nogle Skrig fra hende — —

Formodentlig havde hun boet oppe paa et Loftskammer, og Trappen under hende var brændt — saa var hun tyet til Vejrs, men Ilden havde stærkt fat i Straaget, og Røgen slog om hende, saa hun kun nu og da kom til Syne i Flammernes Skær. En djærv og snarraadig Brandmand havde vovet sig op paa de brændende Tagspær og kom netop saa nær paa Siden af hende, at han kunde vriste Barnet ud af hendes krystende Fav-

tag — hun var i dette Øjeblik ganske fra Sans og Samling ...

Han rutschede ned ad Taget med Barnet presset op imod sit Bryst og faldt til alt Held med det saa blødt ned i Æltet, at ikke nogen af dem kom til Skade.

Han rejste sig hastigt og løb hen med det mod dem, der stod ham nærmest — Herman Valdal og hans Hustru — hvem han gjorde Tegn til, mens han lagde Barnet hen bag Busken ved Siden af Povl — saa fo'r han videre op mod den brændende Bygning.

Det var for sent for ham som for alle:

Barnets Moder var allerede levende brændt, men endnu pressede Tagspærene saa fast om hende, at hun holdt sig i oprejst Stilling. Flammerne hvinede omkring hende, Taget styrtede, men hun stod der som en Saltstøtte midt i Ilden —

Nogle kullede Tagspær dannede en Figur som tre rette Vinkler under hende:

„De brudne Kors!“ undslap det Herman Valdal, mens hans Hustru vendte sit Blik bort derfra; hun slyngede begge sine Arme om hans Hals og lagde sit Hoved tæt op til hans Bryst.

Da hørte de en sagte Klynken — de havde en Stund glemt baade deres eget og det fremmede Barn. Men Povl havde været øm mod sin lille Gæst, som han endnu havde travlt med at svobe ind i sit Tæppe.

Nu kom der et Par af Jesper Bentsens Enkes Piger til.

„Er det her?“ spurgte den ene af dem med graadkvalt Stemme.

Den anden gav hende det bedste Svar ved at knæle ned foran Barnet.

„Jøsses, ja, der ligger hun, den bitte Elma!“

Saa løftede hun Barnet op og tilføjede:

„Det er Jydske-Karens lille Tøs!“

„Lad hende bare blive liggende i Tæppet,“ sagde Fru Cora Valdal, „vi kan jo altid faa det over.“

Saa gik Pigerne med Barnet.

Der myldrede stadig Folk til omkring Jesper Bentsens Enkes Gaard. Jydske-Karens forbrændte Lig stod endnu fastklemmt deroppe mellem Spærerne midt i Ilden. En sælsom Skygge. Til Tider vejredes der en ram, sødlig Stank.

Først Klokken to om Natten havde man faaet Magt over Ilden. Der var brændt fire Gaarde, Kroen og 35 Huse. Det viste sig, at med Jydske-Karen var det eneste Menneskeliv gaaet tabt. Alle Kreaturerne var reddede, derimod indebrændte der baade Svin og Fjerkræ. Op mod halvandet hundrede Familier var bleven husvilde, og de fleste var Almues- og Smaakaarsfolk, der ikke havde assureret. Der dannede sig dog snart en Komité til at lindre Nøden.

Næste Dag var der en sand Folkevandring til Brandstedet.

Vinklerne paa Jesper Bentsens Enkes Gaard var endnu synlige. Men dog var disse Vinkler — de brudne Kors — ikke helt samme Form, som de havde haft om Natten. Mens de vandrette Spær endnu havde deres fulde Længde, ragede de lodrette kun halvt til Vejrs — deres øverste Del var afsvedne:

En Sommeraften, da Herman Valdal netop kom hjem fra Kontoret og drejede ind i „Valdal“s Gaard, raabte Gartneren mod ham, mens han lystigt pegede til Vejrs:

„Han bliver Somand!“

Den lille Povl, der den Gang knap var fem Aar, sad nok saa glad overskrævs oppe paa Udbygningens Tagrygning og svingede med sin Hue.

Gode Raad var dyre.

Faderen kunde ikke le med Gartneren. Han indsaa, at Drengen ikke maatte gores angst — dejsede han ned, kunde det koste ham Livet eller dog hans Førlighed. I Hast var Faderen inde i Soveværelset, hvor han rev Dynerne af Sengene og med dem styrtede han atter ud i Gaarden uden at sige et eneste Ord. Hans Hustru havde fulgt hans Færd med Uro og faldt i Asmagt ude i Gaarden, da hun havde set, hvad der var paa Færde, saa Gartneren i Hast maatte løbe efter Vand.

Folk fra Vejen kom til og holdt Dynerne stramt nedenfor Gavlen og under Tagskægget ud til Gaarden.

„Bliv siddende Dreng — for Himlens Skyld!“ raabte Faderen, der nu var krøbet op i Linden ved Laagen, for at række Barnet en hjælpende Haand.

Povl vilde dog ikke give sig saa let — han løftede sit venstre Ben over Bygningen, og rutsch, saa gik det ned ad det stejle Tag paa den modsatte Side af Gaarden.

Han laa udstrakt i Skidenslippens Halm og Skarn, hvorfra nogle Dreng og en stor Hund omsider fik ham slæbt frem for Dagens Lys.

„Elma og Elma!“ Saadan pjankede han.

„Du véd jo godt, at hun er sejlet over det store Vand,“ sagde Faderen.

„Sejle... sejle!“ jublede Povl.

Og den gamle Gartner lo paa ny, mens han lagde til:

„Han bliver alligevel Somand!“

Det syntes, som om Povls Længsel efter den lille Elma blev helt sygelig, men Sagen var vel nærmest den, at han i de første Barneaar havde trisset temmelig ensomt omkring hos Forældrene uden jævnbyrdige Legekammerater.

I b e n t r æ s s k r i n e t.

Povl kom i Asylgades Skole, og her fik han Venner nok.

Med Undervisningen gik det kun skralt i Skolen. Til Gengæld blev Povl holdt strengt til Bogen hjemme. Han lærte at stave baade paa Dansk og Engelsk, og da han skulde skrive ordnede Streger paa sin Tavle, fandt hans Fader en Glæde i at fore hans Haand. Snart nemmede Povl at tegne de tre brudne Kors.

„Nu kan du allerede skrive dit eget Navn!“ sagde Faderen.

Povl Sverkel Valdal.

Tiden gik. Den lille Povl kom snart i rigtig Skole, hvor han lærte baade nyttigt og unyttigt.

Alverden var paa de Tider optaget af den fransk-tyske Krig, og her til Lands, hvor Hr. Sørensen med Nathuen endnu ikke havde glemt Pikkelhuen, fulgtes

Telegrammerne fra Krigsskuepladsen med særlig Deltagelse.

Naar Herman Valdal kom hjem fra Kontoret, havde han de nyeste Aviser med.

Saa læste han op for Moder om Bazaine og Mac Mahon og om den ulykkelige, lille Kejser. Povl lyttede opmærksomt til — og snart stod Krigen om igen i Valby mellem Drengene fra Privatskolen i Skolegade og Drengene fra Friskolen i Anneksstræde.

Den lille , der var saa stærkt inde i de store Tildragelser derudefra, at endog Lærerne lyttede til hans Meddelelser i Frikvarteret, gjordes nu af Kammeaterne til selveste deres „Kejser“. Snart var han kendt hele Valby over som „Napoleon den lillebitte“.

Endnu længe efter den tyske Kejsers Kroning inden for Frankrigs dyrebareste Slotsmure og den himmelraabende Fredsslutning fortsattes Krigen mellem „Skolegasserne“ og „Anneksstrasserne“.

Det brune Bånd.

Men endnu saa sent som den 12te November 1872 var Krigsmodet ikke kuert hos den lange Lars Bazaine fra „Pindegaarden“ og den vindojede Mikkell Mac Mahon fra „Lille Raavad“, der indfandt sig ud paa Eftermiddagen hos deres fælles Nabo Napoleon den lillebitte og forsikrede ham, at de nok skulde føre ham uskadt til England! ...

Det stormede stærkt, men det afskrækkede dem ikke. De trak deres lille Kejser med sig ud over den gamle Jernbanevold og længere sydpaa ad Køge Landevej ...

De naaede „Flaskekroen“, hvor de for deres sam-

mensparede Skillinger provianterede sig med en Flaske Bruslimonade, som de tog med sig paa deres videre Færd ...

Ved Broen over Harestrup Aa, som løber bag om Kroen, laa der en Pram fortojet. Den agtede de at tage paa kongelig-kejserlig Regning. Da de vidste sig ene, sprang de alle raks om Bord, kastede los og saa — af Sted fløj Prammen med den rivende Strøm ud mod det aabne Vand. De lod Lemonaden gaa paa Omgang, til Flasken var tømt.

Saa længe Prammen gled fremad langs Aaens nære Bredder, følte de sig trygge nok, men da de lagde Landet bag sig, og Prammen slingrede baade hid og did for Vind og Vove, gik det op for dem, at de var komne i Livsfare. De havde ingen Aarer med, de kunde ikke vende, Bølgerne slog stadig over og gjorde dem vaade ind til Skindet, de maatte lade staa til — de var nu allerede langt borte fra Aaens Munding.

Der var ingen at se omkring dem ... de var ene i Stormen herude.

Vilde, oprevne Skyer fo'r over den graa Himmel, og inde over Vesterlandet lurede Mørket.

En Time randt hen i grufuld Pine for de ungdommelige Flygtninge — de frøs, og Klæderne hang klamt om dem.

„Her!“ raabte lange Lars endelig og trak en lille Blyantsstump frem af sit Vestefo'r. Han rev den vanblodte Etiket af Lemonadeflasken og prøvede paa at skrive bag paa den, men Blyantsstiften gik igennem Papiret ... han stak Lappen inden for sin Trøje for at tørre den ... han tog den og aandede paa den og lagde den atter ind paa sit Bryst; der gik en god Stund med

alle disse hans Forsøg, som fulgtes i Spænding af hans Kammerater. Saa krassede han omsider nogle Ord ned paa Etikettens blanke Side.

„Vi forliser!“ hviskede han hen for sig — og satte sit Navn under med Sving og Krøller.

„Skriv under, I andre!“ bod han. Mikkelt var saa valen om sine Fingre, at han ikke kunde holde fast paa Blyantsstumpen, allerede efter det store M maatte han opgive det — saa kom Turen til Povl. Han kunde ikke tyde Lars' Skrift — men her var heller ikke megen Grund til nærmere Undersøgelser, og han skrev da under med sit vante Mærke, som faldt ham lettest og bedst:

—| —| —|

Lange Lars saa end ikke Povls Underskrift efter; han rullede Etiketen sammen, stak den ned i Flasken, satte Proppen i og slog den tæt til mod Prammens Ræling — saa hev han Flasken langt bort, Stormen broddens Bueflugt og førte den frem med sig. Endelig faldt Flasken med et Skvulp ned mellem Bølgerne og forsvandt for deres Øjne.

Saa skreg de om Hjælp.

Med ét horte de en mægtig Prusten, som ikke skyldtes Stormen, og det varede ikke længe, før de saa et Uhyre dukke op over Bølgerne. Det slog Skum omkring sig.

Uhyret var nu Baaden helt nær — Povl vidste ikke af sig selv mere, han sprang op paa Toften, Prammen slingrede, og — i næste Nu gik han uden Bords ...

En isnende Fornemmelse af det kolde Vand, som lukkede sig over ham, en salt Smag i Munden — og alt

blev Lys om ham, Lys og Flammer, Ild, Ild — Valby brænder, og den lille Elma vinkede ham op til sig — hun havde Vinger, og hun fløj med ham lukt ind i Flammehavet — men her var dejlig varmt — aa, saa varmt, han mærkede rigtig nu, at han var varm — hun rakte ham en Drik, og han drak, men han brændte sig paa Tungen.

„Tøv nu stille, nu kommer han sig!“ blev der sagt.

Povl slog Øjnene op og saa sig forundret omkring. Den brændende By var borte — ej heller saa han mere til den lille Elma. Han laa i en stor Alkove, og en høj, stærk Mand med et langt Skæg sod bøjet over ham og lod ham drikke af en Spølkomp med dampende Kaffe. Ved Siden af ham holdt en ung, rødmosset Bondekone, et tændt Lys frem. — Nu opdagede Povl sine Kammerater, Lange Lars og Mikkel, der sad halvt paaklædte ved det skurede Bord og slubrede Kaffe i sig. Rundt om Bilæggerovnen, hvori Ilden knagede, hang Børnenes Klæder til Tørring.

De opholdt sig i dette Øjeblik hos Niels Dragon, der boede i en lille Vraa paa Avedøre Mark omtrent helt ude ved Stranden.

Han var henimod Mørkningen gaaet ud med Bøssen paa Nakken; da han saa Flasken fare hen over Vandet, havde han løsnet sit Skud i den Tro, at det var en Vildand. Men Drengenes Nødraab havde hurtigt skaffet ham paa andre Tanker. Han kendte sin Pligt, han havde Tillid nok til sin brune „Tykhals“, der endnu gik ude — en god, gammel Hingst, som han havde reddet paa i Krigen og senere afkøbt „Remonten“.

Han smed Bøssen, rykkede Tøjrepælen op, svang

sig op paa Hestens bare Ryg, og saa gik det rask gennem Sivene ud i de fraadende Vande. Den var vant til at vade her paa Stranden — men denne Gang maatte den længere ud.

Den svømmede med ham hen til Prammen, hvor han lige kom tidsnok til at gribe den lille Povl i Nakken og faa ham lagt ind i Prammen igen. Prammen „bragtes flot“, Niels Dragon fik Tovenden om sig, og Tykhals svømmede saa tilbage med sin Rytter paa Ryggen og med Prammen paa Slæb. Alle slap helskindede i Land. Den lille Povl laa stadig i Afmagt og kom først længe efter til sig selv — derinde i Dragonens Stue —

Saa maatte Tykhals gøre Gavn igen, denne Gang som Kørehest. Børnene kom atter i deres Klæder, og snart efter rullede Dragonen af Sted med dem i sin lille Enspændervogn.

Det var en drøj Kørsel i Mørke og Storm ad knudrede, opblødte Hjulspor, til de naaede ud paa Landevejen. Der var en lille Mils Vej til Valby. Først Klokken henad 9 naaede de „Valdal“, hvor al Uro nu blev til idel Glæde, og den brave Niels Dragon maatte først sætte et Par svingende Arrakstoddyer til Livs, inden han paa ny fik Lov til at køre.

I Nattens Løb tog Stormen frygtelig til. Den lille Povl sov trygt fra det hele, men hans Forældre sad oppe ved Lys den meste Tid. —

Allerede den næste Formiddag taltes der vidt og bredt om den grufulde Stormflod. Det spurgtes snart, at Vandet var ført langt, langt ind over Markerne, Niels Dragons Hus havde omtrent staaet helt under Vand, han og Hustru havde reddet sig i det blotte Linned — og den dejlige Tykhals, som de ikke havde kunnet twin-

ge ud af Stalden, da Bølgerne hvinede omkring den, havde denne Gang maattet give efter, den blev derude.

Povl havde i sit glade Barnesind snart glemt de store Rædsler. Forældrene havde taget mildt paa ham og kun sparsomt spurgt ham ud.

Dog fik de at vide om Flaskeposen og om de tre smaa

— — — paa Etiketten.

Da greb Valdal sin Hustru om Armen, han var bleg, og hans Blik viltet. „De brudne Kors!“ raabte han.

Siden den Tid gled Povls Barndom hen uden at afsætte dybere Spor.

I Hjemmet taltes der meget om Levingstones og Stanleys Opdagelsesrejser gennem Afrikas mørke Fastland — hvad Under da, at ogsaa disse Ekspeditioner satte lille Povls Indbildningsevne i livligt Røre! Og tit drog han da med sine Skolekammerater paa Opdagelsestog dybt under Bakkerne langs den gamle, øde Jernbanevold eller Vesten for Søndermarken rundt om den stille Mose, som den ny Jernvej førte udenom.

Faderen havde vel ikke noget mod disse Friluftslige, men han advarede dog stadig sin lille Søn mod al for blind Tillid til Vennerne og talte tit alvorligt med ham om det bitre Stormflodsminde.

Det hvide Bundt.

Den største Fest i Valby var Fastelavnen. Da red Bønderkarlene paa pyntede Heste frem i Optog og slog Katten af Tønden paa selve Hovedgaden nær ved „Tingstenene“ udenfor den forlængst genopførte Kro. Senere drak de sig lynende fulde og kom i Slagsmaal. Ve den

Københavnner eller anden fremmede, der da vovede sig inden for deres Enemærker.

En Gang i Fastelavnen havde en Neger forvildet sig ud i Valby, hvor han blev Vidne til de sære Løjer. I Førstningen holdt man ham for sværløst og fandt ham ikke nær saa morsom som de andre komiske Masker: „Spøgelset paa den lange Stang“, „Fanden med Horn i Panden og en lang Hale“, „Soldaten paa de høje Siylteben“ eller „Manden med Bjørnen“ (i Faareskindspels).

Men da det gik for Folk, at den sorte Fyr var ægte nok, blev han alligevel den, om hvem alle samlede sig, og saa blev der først rigtig Sjøv i Gaden.

Fastelavnsnarrene gjorde selv Løjer med ham, Gaden Ungdom dansede rundt omkring ham, og en Sværm af unge Knægte gav sig dernæst til ubarmhjertigt at tampe løs paa ham og flænge hans fattige Klæder. Den arme Neger slog fra sig, saa godt, han kunde, men gjorde kun derved ondt værre, og til sidst maatte han ty til Harens Vaaben. Han stak i Rend, det bedste, han havde lært, op ad Langgade, fulgt lige i Hælene af den hujende Skare.

I „Valdal“s Baghave holdt Gartneren særlige Fastelavsløjer for Børnene fra Nabolaget. De slog Katten af en fin, lille Tonde, som var fyldt med Appelsiner og Godter, de lavede Sækkeløb og bed til Bollen.

Povl var klædt ud som Nisse med et langt, hvidt Skæg.

Støjen ude paa Gaden vakte hans Nysgerrighed; han løb et Øjeblik bort fra de andre og op til Laagen.

Skønt han kun var elleve Aar og aldrig før — saa lidt vel som de fleste andre i Valby — havde set en rigtig Neger, var han dog gennem sine Forældres stadige

Fortællinger fra Vestindien forlængst bleven saa fortrolig med den sorte Menneskerace, at han endog halvejs følte sig knyttet til den — og her maatte der gøres noget i en Fart! Det var dog for galt, at man ikke en gang i Valby kunde lade en Neger være i Fred.

Hastig sprang han ud paa Fortovet og raabte mod Negeren:

„Blackman, come in here!“

Negerens Øjne opspilede, og over hans tykke Læber kom der et bredt Smil. Han lod til lige med det samme at nære Tillid til den lille Purk, der kunde tale til ham i et Sprog, han forstod — han standsede, drejede sig omkring, stillede sig strunk op midt paa Gaden og truede med Haanlatter ad sine Forfølgere, saa pilede han med lange Skridt ind gennem Gaarden og ned mod Gartnerierne, mens Povl fulgte bag efter og kom tidsnok til at faa Laagen smækket i og Tværstangen sat for.

Det kan nok være, at den sorte skræmte alle de smaa dernede, men da Povl traadte ind og lovede dem for, at den sorte Mand ikke vilde gøre dem noget, kom der atter Ro i Sindene, og Børnenes Leg fortsattes. Den store Hob paa Gaden havde en Stund kastet med Sten ind over Gaarden — men spredtes nu.

Povls Forældre var snart kommen i Snak med Negeren. De havde ventet at kunne høre nyt fra Vestindien, men skuffedes. Han var slet ikke derude fra, men fra Asjanti. Hans Navn var Gogiab. Han talte kun maa-deligt Engelsk men kunde dog fortælle dem, at han meget godt, endnu før han kom hertil, havde kendt til Danmark. Han havde allerede i sin Hjemstavn hørt, at Danskerne var de første, der hævede Slaveriet — Handelen med „det sorte Elfenben“ — han vidste, at Kristi-

ansborg dernede paa hans Fædrenekyst havde været dansk, og han troede endog, at han havde hørt Tale om Guvernør Christensen.

Nu var Gogiab ude paa sin første Sørejse og havde ikke været i Land andre Steder end her i „Copenha-gen“. Saa var han efter sin Kaptejns Raad kørt med Sporvognen lige ud til Zoologisk Have, hvor han havde undret sig saare over alle de mærkelige Dyr. Derfra havde han taget fejl af Vejen og var kommen til Valby. Men de Hvides Skikke fandt han underlige her.

Han hentydede til Fastelavnsløjerne.

„Det er kun én Gang om Aaret,“ sagde Herman Valda — „men kom nu med op og faa noget at spise.“

Snart efter sad Gogiab lunt ved Skorstenen i Herman Valdals Køkken, hvor han lod sig Stegen smage. Han spiste helst med Fingrene og var flink til at gnave Ben. Povl, der havde taget sit forlorne Skæg af, holdt ham med Selskab.

„Narediah!“ sagde Gogiab — og han oversatte det paa Engelsk: „Jeg holder af dig.“ Du har været god mod den sorte Mand. Naar jeg kommer hjem igen til Guinea, skal jeg sende dig nogle bedre Vaaben end de smaa Køller og Knipler, I bruger her i Dag. Jeg kan ikke læse og skrive som I andre, men vis mig, hvorledes du skriver dit Navn, saa vil jeg lære at skrive det efter.“

Povl tog Tavle og Griffel frem.

Skriv bare saaledes:

— — —

— det maa du sagtens kunne huske, og saa skal jeg nok gøre Postbudet rede for det.“

Gogiab bed Mærke i Tegnene, prøvede paa at lave dem med Griflen og nikkede tilsidst veltilfreds.

Herman Valdal kom til med en gammel Slobrok:

„Denne her vil jeg give dig,“ sagde han til Gogiab, „den kan dække over dine lasede Klæder og varme dig oven i Købet.“

Gogiab blev henrykt.

— Men — han manglede ogsaa en Hue. Saa fik de ledet en gammel Straahat frem. Selv om den ikke passede rigtig nu til Aarstiden her til Lands, kunde han godt være tjent med den, naar han kom hjem igen under Ækvator!

Gogiab sagde rørt Farvel til de gode Mennesker i „Valdal“.

Povl fulgte ham udenfor Laagen og viste ham, hvorledes han let ved at skraa gennem Søndermarken vilde kunne naa Sporvognen ad „Sorte Hest“.

Saa drog da Gogiab stolt ad København til i Slobrok og Straahat — nu var der ikke mere nogen, der gjorde ham Fortræd, tværtimod, Folk paa Gaden stak ham endog nogle Smaapenge ud — nu passede han først rigtig ind i Fastelavnen.

— — — — —

Povl sled sin Skoletid igennem og røgtede ogsaa hæderligt sin Præstegang. I Paasken 1877 blev han konfirmeret. Med sine femten Aar var han allerede velvoksen og godt ved Huld.

Trods Rutscheturen fra Taget og Dukkerten under Stormfloden havde hans tidlige Lyst til at blive Sømand dog ikke lagt sig; han talte Engelsk omtrent saa godt som sit Modersmaal og vidste, at han med det kunde komme hele Verden rundt og endelig: hans Trang til

at rejse ud og se fremmede Lande var i de seneste Tider bleven stærkt ægget, han havde i Vinterens Løb endog været gentagne Gange inde i Kasino og set „Jorden rundt i 80 Dage“, og da kom der atter Gang i de store Lege. Skønt Povl efter Skoleaaret midtsommers skulde udmeldes af Skolen, og hans Fader allerede havde sikret ham en Plads som Skibsdreng paa et af Kompagniets Skibe, var det ham dog svært at sige Barndommens Glæder Farvel. Lektierne lod han gerne fare — men Legen.

Hver Søndag Formiddag stillede Drengene fra Valby tilligemed en Del fra Frederiksberg og København i Søndermarken — de legede Indianere og fylkede sig om Povl som deres Høvding. —

En Dag først i August kom det gamle Postbud Udsen hen til ham i „Valdal“ og sagde:

„Her er nok den Pakke, du saa længe har ventet paa, — den er rigtignok bleven noget medtaget af den lange Rejse. Du kan takke vort flinke Postvæsen for, at den virkelig har fundet dig, for her paa Adressebrevet staar der ikke andet end disse tre sære Tegn og „Copenhagen“. Men jeg kunde huske, hvad du i sin Tid havde sagt mig, og da Pakken kom til Forespørgsel ude hos os, vidste jeg jo da ogsaa, hvem den var til!“

Frimærkerne var ukendelige og delvis ødelagte. — I Poststemplet læstes der Free Town. — Det viste sig, at „Pakken“, som kun havde nogle sønderrevne Papirlaser omkring sig, indeholdt en stor, sort Bue med en tvunden Tarmstræng og en eneste Pil — maaske var de andre gaaede tabt undervejs. I Pilen var der indridset de samme Tegn, som stod at læse paa Adressebrevet:

Der var ingen Tvivl om, at denne Gave kom fra den unge Asjanti-Neger. Ingen i Familien Valdal kunde længere huske, hvad han hed, men det var jo ogsaa lige meget. Gaven viste, at den sorte Fyr havde været sit gamle Løfte tro ved at sende Povl et Vaaben, som han regnede for bedre og sikrere end Fastelavnskniplerne i Valby. Sagens havde Negeren, siden de saas i Valdal, fartet viden om og var først i de seneste Tider naaet tilbage til Guineakysten.

Hvorledes nu alt dette end forholdt sig, et er sikkert, at ingen Gave i Øjeblikket kunde have været Povl mere kærkommen. Ikke alene de vilde Negre men ogsaa de vilde Indianere brugte jo Pil og Bue; de skulde nok gøre sig i Søndermarken!

Faderen raadede dog Povl til at være varsom med Pilen, hvis Brod var skarp. Povl vovede derfor heller ikke at rette den mod nogle af sine Stridsfæller — men saa kom der ham en Krage paa Skud — den sad og skreg højt oppe i et Træ over Vandværkshøjen ved Springvandet derinde i Søndermarken.

Han spændte sin Bue og — hu-i, hvor for ikke Pilen let op mellem de tætte Grene — men Kragen fløj dog — og se — da skete der noget andet —

Det var Søndag Formiddag den 12te August — det blev hans største Mærkedag — —

— — — — —

Forelsket — forelsket! hvor tit havde han ikke hørt det latterlige Ord i Skolen og mellem Vennerne, men hvad havde han vel som en rask Dreng haft med de dumme Tøse at skaffe? Han havde ladet haant om alt,

hvad der kaldtes Kæresterier — og nu, saa lige med et, saa helt uventet, havde denne lille, fine Frøken kun med et eneste Blik kuldkastet hans Hjertero — hvor sært i Grunden; senere op ad Dagen havde han i Cirkus Renz ved et underligt Tilfælde haft en Pigelil nær sin Favn, og — hvo vidste, maaske den samme, som han i sin tidligste Barndom havde længtes imod — og han havde ikke gidet undersøge, om det virkelig havde været hende, fordi — den anden, den eneste, hans endnu ukendte havde revet alle gamle, overflødige Længsler ud af hans Bryst for kun selv at bo i hans Hjerte!

Forelsket — forelsket! Han sov ikke den hele Nat — de dejlige Øjne, det elskelige Smil, ingen uden hende! Og nu skulde han bort fra hende, allerede næste Dag ud — ud over Vandet, over det rigtig store Vand, men endnu var der Tid til at søge, til at faa hende opspurgt; han maatte absolut se hende endnu en Gang, før han sejlede.

Han stod op, klædte sig paa, gik ud og nedad mod Haven.

„Hør, Povl!“ — det var igen det gamle Postbud Udsen — „nu bliver det snart for morsomt med denne her Adresse. Denne Gang staar der heldigvis „Valby“ med, saa Brevet er gaaet lige herud, men du maa ligegodt give mig otte Øre for at faa det — det er utilstrækkeligt frankeret — Valby hører nu en Gang ikke med til København.“

Povl var kommen hen til ham ved Laagen. Han maatte nu op med Pengene i „Strafporto“. — Et fikst lille Brev var det — men fra hvem kunde det vel være? Udskriften røbede ikke noget. Der stod kun, som jo allerede Postbudet havde givet ham et Nys om:

Valby.

Han skyndte sig ind i Gartnerens Forhave, hvor
han satte sig paa en Havestol mellem Buskene — —
han brød Brevet, og han læste:

Dybt din Pil
har ramt et Hjerte,
dog med Smil
der føles Smerte.
Glad i Sind
vil snart jeg finde
Højens Lind
med varigt Minde.

Drag, min Gæk,
til Søndermarken!
Navnetræk
skal staa i Barken,
Hjerter to
omkring dem flamme,
sammen gro
i Lindens Stamme.

Gid ej Savn
du længe lide,
før mit Navn
du faar at vide.
Husk, at dit
ej vides heller.
Skjult er mit
bag tre smaa

—1—1—1.

Povl læste Versene atter og atter. Vist var det en Pigeskrift! Fra hvem andre kunde det vel være end hende? Men Udskriften da? — Jo, hvorfor ikke? Han havde jo selv overrasket hende i at undersøge Tegnene i Pilen, inden hun gav ham den tilbage, og at hun rigtig havde føjet „Valby“ til, det laa nær nok — hvert andet Menneske i Søndermarken vidste jo, at Indianerstammen oprindelig var kommen her nede fra, saa at man ad den Vej nemmest vilde naa til Tegnenes Tydning.

Men hendes eget Navn, hendes egen Underskrift, de 3 smaa —l—l—l.? Mon det var ægte? — Havde ogsaa hun tre Navne som han, og endte de virkelig hvert som hans paa samme Maade? — Du himmelske Skaber! Det var et vidunderligt Tilfælde — men Vished maatte han have — —

Han sprang op, stak Brevet ind paa sit Bryst og gik saa Gartneriet igennem; herfra satte han over Hegenet og var nu inde i Søndermarken. Endnu var han fastende, et Glas Vand og en Kage hos den gamle Kildekone virkede fristende — hun stod netop derhenne ved Kildehvælvingen og var ved at pakke sine Sager frem af Trækkevognen.

„Naa, Povl, skal du snart ud at sejle?“ raabte hun ham i Møde.

„Ja, det kan ikke vare saa længe, som det har været!“ svarede han, og snart efter var han henne hos hende.

Det var et Lykkens Fingerpeg, som havde ført ham herhen — Kildekone havde Rede paa det hele.

Da han havde faaet sin Kage sat til Livs og talt med hende om ligegyldige Ting, spurgte han hende varsomt, om ikke hun skulde kende den gamle Frue med de tre

Døtre, der senest havde været herinde i Søndermarken Dagen i Forvejen — Søndag Formiddag — og han skildrede dem nøjere.

„Jo mænd“, sagde Kildekonen, „dem kender jeg da saa udmærket godt, for en Kusine til min Søsterdatter har tjent hos dem i mange Aar. Det er ogsaa derfor de af og til kommer herved og ser til mig. De bor temmelig sikkert et Sted inde paa Frederiksberg. — De har Grunker, du! Faderen var Ritmester, men skulde vist helst have været General — og saa døde han. Fruen har alligevel ikke noget imod at blive kaldt „Generalinden“. Hun hedder ellers Hegel og er vist meget fin paa det — hun sidder altid lænet tilbage med begge Armene over kors.“

„Hegel!“ gentog Povl, han følte Blodet stige til Hovedet — Navnets sidste Bogstav tegnede sig for ham: — —l., det passede! Han drog Vejret dybt.

Kildekonen vedblev:

„Den ældste Datter er forlovet med en Løjtnant Grahm, der holder til derhenne paa Slottet; det er tidt, naar de skal have fat i ham, at de kommer her ned først — — En Aften her i Foraaret sad de allesammen paa den Bænk der, og saa kom der en gammel Knark, der ofte gaar omkring herude med Botanismorkassen, som man siger, og han slog sig ned ved Siden af dem. Han horte hele Tiden, at Løjtnanten kaldte sin Forlovede for sin lille Rosenknop og Rose mig her og Rose mig der — tilsidst blev Gamlingen saa gnaven, at han ogsaa vilde have et Ord med i Laget:

„Maa jeg som gammel Botanikus,“ sagde han, „gøre Hr. Løjtnanten opmærksom paa, at Rosen som oftest er en gold Blomst!“

Da skulde du have set Løjtnanten ryge i Flint, saa Damerne blev helt kede af det, men Gamlingen pegede nok saa ondskabsfuldt paa hver især af de unge Frøkenner, og saa sagde han ydermere:

„Man har tre Slags Blomsterplanter: gold, tvebo og enbo!“

Jeg kan ikke gøre for det, men jeg morede mig kostelig over dette her Vaas, og siden kaldte jeg i mit stille Sind aldrig Pigebørnene for andet. Ja, forleden røg det endogsaa ud af mig, saa den yngste af dem hørte det, og skønt jeg naturligvis lige paa Timen bad hende om Forladelse for min Forseelse, skal jeg ikke nægte, at hun lige godt gjorde mig endnu mere forfjamsket, idet hun sagde:

„Aa, lille Kildekone, det skal De ikke bryde Dem om. Jeg er bleven helt fortrolig med dette „Enbo“. Mine Søstre har ikke kaldt mig andet, siden jeg fik det Øgenavn her nede hos Dem. Vi havde ikke tidligere tænkt over, at En-bo danner de første Stavelser af mine Fornavne. — Jeg hedder nemlig Engel Bodil!“

Det var for Povl, som om den gamle Kildekone i dette Øjeblik bar Straalekrone, hun syntes ham omskabt til en ung Eventyrets Fé, han kunde have faldet paa Knæ for hende, og i hans Hjerte jublede det:

„Engel Bodil Hegel! De tre smaa —l—l—l! Min Pigel! Nej — min Engel! Jeg kender dig allerede, og jeg føler det, jeg vil ikke kunne leve uden dig!“

I b e n t r æ s s k r i n e t.

Han var løbet bort fra Kildekonen uden at sige Farvel — han banede sig Vej gennem Smaakrat uden Maal

og Med — nu naaede han atter ud i Lysningen.

„Povl — Povl!“ blev der raabt. Det var Gartnerens Stemme inde fra Gartnerierne: „Din Fader gaar og leder efter dig. Du skal op!“

Povl satte atter over det lave Hegn.

Snart efter fandt han sin Fader:

„God Morgen, Povl, alt saa tidlig! Der er kommet Bud fra Kompagniet, at du skal stille ombord i Dag til Middag. Jeg bliver af den Grund hjemme fra Kontoret. Jeg vil gerne spise en sidste Frokost sammen med dig, inden du tager afsted. Mo'r fik jo ordentlig travlt, kan du tro! Kom, lad os sætte os ud paa vor lille Bænk — der er noget, jeg vil fortælle dig.“

Medens Faderen gik i Forvejen op gennem Gaarden, tog Povl atter Digtet frem, kyssede det hedt, medens han løb ind i Stuen, og her stak han det ned mellem Forældrenes gamle Breve, som var gemte i et Ibentræsskrin paa Kommoden — han vilde ikke miste det for alt i Verden, og her laa det sikrest skjult.

Kort efter var Fader og Søn ude i den lille Havestump foran Udbygningens Gavl mod Langgade, hvor de satte sig paa Træbænken under en Hyldebusk tæt ved Skidenslippen.

„Det er dejlige Steder, du nu skal se!“ vedblev Faderen. „Jeres første Rejse med „Clara“ gælder altsaa „Charlotte Amalie“ paa Sct. Thomas. Ja, vi har jo saa ofte talt om den vakre, lille By, som er bygget paa tre Høje. — Naar du kommer der over, skal du gaa op ad Mainstreet og ind og se Kirkegaarden. Til den knytter der sig nogle egne Minder for Mo'r og mig. Maaske har du aldrig vidst før, at det var paa Kirkegaarden derovre, jeg mødte din Moder første Gang.“

Det var henad Aften, og Solen var ved at gaa ned. Jeg havde sat mig paa en Bænk for i Ro og Mag at nyde det herlige Udsyn her oppe fra ud over Havet med de mange, smaa Klippeøer og Holme — — Sct. Thomas er jo af vulkansk Oprindelse.

Og hun, der netop havde været henne og pyntet sin Faders Grav, kom nu gaaende ad en smal Sti lige ved Randen af Afsættet over mig, da med et traadte hun fejl, tabte Fodfæstet og gled ned ad Skrænten. Jeg greb hende hastigt og afværgede Stødene, men hun var dog kommen til i Faldet fuldstændig at bryde Tværstængerne paa den højre Side af tre smaa, lave, sprøde Kors, som stod der paa Rad, det ene neden under det andet. Stumperne laa for vore Fødder, og Korsene dannede nu kun tre rette Vinkler.

I samme Øjeblik stod der en ældgammel, næsten hvidhaaret Neger hos os — ufatteligt, hvor han var kommen fra!

„Brudne Kors!“ raabte han mod os. Hun blev helt skræmt, og skønt jeg var hende fremmed, havde hun dog saa megen Tillid til mig, at hun greb min Arm; jeg selv havde en Stund tabt baade Mund og Mæle, og Negeren, hvis rynkede Fjæs var mig modbydeligt, talte fremdeles:

„Ja, hold kun sammen, I to, men vid, at disse brudne Kors skal raabe til jer fra Himlen i alle jeres Livsens Dage, saa vist som I har skæmmet Dødens Fred og brudt min sorte Frelzers Mærke! I skal kende dem gennem Ild og Vand, og de skal komme med Dødens Hilsen fra fjerne og uanede Steder, som ligger langt, langt borte fra den Jord, I nu træder paa! De skal knække Mandens Mod og bøje Kvinden i Knæ.

Og de skal skabe Ufred i jeres næste Slægt! Men holder I sammen, I to, og giver jeres førstefødte de tre Navne, som disse trende Kors skjuler, da vidner jeg, at Naaden skal gives jer hinsides det gyldne Gærde!

Lær da den, der faar Navne efter de brudne Kors, at stræbe efter sin Lige som Krage søger Mage paa det, at Korsene atter maa heles i den hellige Kærligheds alt-ophøjede Navn!“

Saa ridsede han med en Pind i Gangenes Grus de samme Tegn, som jeg nu ridser med min Stok her i Bedet under Blindvinduet:

Jeg ser Negeren endnu for mig, medens han samtidig mumlede:

„Paa tværs og paa langs — paa tværs og paa langs — paa tværs og paa langs!“

Dermed forsvandt han — vi saa ikke til den Side, hvorhen han drog.

Det hele Galimathias havde dog gjort sit Indtryk paa os begge.

Sikkert er det, vi følte, at Negeren havde føjet vore Skæbner sammen — endnu samme Aften havde jeg i den unge, nydelige Miss Cora fundet min tilkommende Hustru.

Du véd, min Dreng, at jeg kort før mit Bryllup med din Moder havde faaet Tilladelse til at føre Slægtsnavnet „Valdal“ og sikret mig Bolig her i mit gamle Fædrenehjem — rigtignok kun i Udbygningen, men vi har jo dog haft det godt her alle Dage.

Da du var vel født, og vi skulde tænke paa et Navn

til dig, fandtes der Slægtninge og Venner nok, hvem du kunde opkaldes efter ...

Men nu skal du høre.

Mor og jeg havde i vore Hvedebrødsdage været inde paa det kongelige Teater og hørt „Liden Kirsten“ til Hartmanns dejlige Musik. Jeg kendte godt H. C. Andersens Tekst og var kun ked af, at de paa Teatret havde udeladt disse Sverkels Ord:

„I Kærlighed er ingen Sorg for tung,
o, hvad er selv at lide og at savne!
Hvor det er lykkeligt at være ung,
men lykkeligst sin søde Brud at favne.“

Sverkel var min Helt. Tit har ogsaa Mor og jeg sunget den morsomme Tavlebordsvisen sammen, naar vi spillede Skak.

Og nu vilde jeg, at du skulde hedde Sverkel. Men Mor, der havde nydt engelsk Opdragelse med dyb Ærefrygt for Bibelen, holdt paa Saul eller Paulus efter hendes bedste Apostel — ham, der længe uden Nytte stampe mod Brodden. Da imidlertid Ægtefolk altid bør være enige, enedes ogsaa vi om, at vi begge to skulde have vor Villie! Dog havde Moder ikke noget imod, at „Paulus“ ændredes til det danske „Povl“. Jeg skrev nu Navnene op paa en Tavle: Poul Sverkel Valdal og opdagede med det samme, at hvert af dem endte paa l.

Jeg viskede i Tanker de øvrige Bogstaver ud og satte Streger i Stedet ... Da randt den sindssyge Negers Ord os ihu: „Paa tværs og paa langs! ... Vi saa i Korsets halve Tværstang ligesom en Tankestreg ud for det lille, latinske l, som dannede den øverste Del af Korsets

Stamme. Og det var altsaa paa en Maade Aegeren, som vi nu lod raade! Skønt ingen af os var særli govertroiske, tænkte vi dog, at kunde det ikke gavne, skade kunde det næppe heller, og saaledes gik det til, at du blev døbt med tre smaa —l—l—l, som ogsaa kunde minde om de brudne Kors:

Jeg skal ikke opholde mig over senere, sære Tildragelser. De brudne Kors har meldt sig for mig baade under den store Brand i din tidligste Barndom og under Stormfloden, men de knækkede dog ikke mit Mod, end-sige voldte min Død.

Men nu, Povl, da du skal rejse ud i Verden, saa husk, at der hjemme sidder dine Forældre og følger din Færd. Moder dig end Ufred, og skulde du bryde vore gode Formaninger overtværs, vid da, at vi ikke slaar Haanden af dig, men at vi vil hjælpe dig til at hele alle brudne Kors i Kærlighedens Navn.“

I Povls Bryst lød der en lifligere Tone: Du har jo allerede fundet din Lige, din Mage, hende, der bærer tre smaa —l—l—l i sit Navn som du; ved hende vil Korsene heles, Lykken smile og Freden vorde!

Fremtiden lyser i vort frejdigste Haab...

Det hvide B u n d t.

Det frejdigste Haab hører Ungdommen til og tør vel næres af unge Hjerter...

Men med den dumme Overtro vilde Povl intet som helst have at skaffe. Det kunde ellers have varslet ham ilde, at han nu ikke alene skulde tiltræde sin Livsger-

ning paa en Mandag men ogsaa paa Mandagen den tret-
tende. For Overtroen laa der her et dobbelt Uheld, men
med Dagen og Dagtallet fik det være — Povl maatte uden
Opsættelse sige Farvel til Valby — til hele København,
ja, til hele Danmark, taale sin Moders Graad og en sid-
ste Gang lytte til Faders gode Raad ...

— — — — —

Op ad Dagen stak den stolte Skonnertbrig „Clara“ i
Søen, og Povl var Skibsdreng der om Bord.

Sejladsen gik stadig mod Syd og mod Varmen ...

I Førstningen — over Vesterhavet — døjede Povl
vel nu og da Søsnygens Kvaler, men snart blev han tap-
per.

De rakkede længe ned over Atlanten, krydsede og
manøvrerede med de mange Sejl — omsider, under Ma-
deira, fandt de „Passaten“, og nu gik det strygende nok
fremad mod Rejsens Maal ...

Onsdag den 19de September om Morgen fik de Sct.
Thomas i Sigte ...

Povl havde haft det godt om Bord, og han følte sig
glad i sin Stilling. Kaptejnen var en Mand, der ikke
gjorde mange Ord, men sagtmødigt og lemfældigt var
han, og alle holdt meget af ham. Styrmand Frandsen
var Povls nærmeste foresatte og den, der havde taget sig
særligt af ham. De var ligesom blevne gode Venner ...

Frandsen var herude fra. Hans Fader passede nogle
lysende Sømærker paa en lille Holm, hvor han boede,
ved Indsejlingen til Charlotte Amalies Havn.

Da det led mod Aften, og Solen allerede gik ned un-
der Havet, kunde der først tages fat paa Losningen den
næste Morgen, og Styrmanden maatte derfor ogsaa ger-
ne denne Gang, som han før havde gjort, laane Hæk-

jollen og forlade Skibet, endnu inden det var naaet ind til Bolværket, for at sejle over til Holmen og se til sin gamle Fader. Povl fik Lov til at følge med ham.

De satte et Sejl til og snart var de inde paa Klippeholmen, hvor de modtoges med stor Hjertelighed af den Gamle, der diskede op med alt, hvad Hyttens underjordiske Spisekammer rummede, Povl fik ogsaa nippet til den ægte, vestindiske Rom, og snart sov han fast paa det Leje, der var blevet redt ham.

Midt paa Natten — bælmørkt var det — vaagnede han op ... han hørte sit Navn nævne ... det hviskedes kun ... han var endnu lidt ør i Hovedet.

„Staa op, Povl!“ blev der sagt med sagte Røst ... „skynd dig, skynd dig!“

Han gabede og gnikkede sine Øjne ... Vist saa, det var Sørens Stemme — Letmatrosens — hvorledes i Alverden kom han dog her?

„Spring ud af Vinduet, og lad ikke nogen se os!“

Povl adlød uvilkaarlig og lod sig glide ud over Karren.

„Kom, denne Vej!“ vedblev Søren, „list dig — her nede ligger jeg med en Jolle. Jeg er kommen her over for at redde dit Liv.“

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte Povl angstfuld.

Søren trak ham ned ad Skrænten.

„Nu rask tilsøs!“ udbød han, og snart sad de begge i Jollen.

„Tag en Aare med!“ bød Søren. „Hvis nogen haler os ind, er du dødsens!“

Povl følte sig næsten stiv af Rædsel. Han roede med sin Aare saa godt han kunde.

Søren kommanderede:

„En—to, en—to! for Satan: En—to, en—to! Vi maa ud til den store Hollænder der. Bare ikke den fordømte Skibshund gav saadan Hals paa hende. Kaptejnen og det meste Mandskab er endnu i Land, det véd jeg. — Saa vi faar dig vel nok listet om Bord ... Hun skal lette nu til Morgen.“

„Men jeg forstaar dig ikke, Søren!“

„Aa, lad nu bare være med at spille den overfor mig, lille Povl. Hvis du laver mig for megen Komædie, kan vi godt ændre Kursen. Men det skal du bare vide, at bliver du set i Byen, er du færdig! Hvem Fanden skulde ellers have troet om dig, at du er Morder!“

Povl slap Aaren, sprang op og vendte sig om mod Søren:

„Hvad siger du?“

„Fat Aaren!“ bød Søren, og Povl maatte lystre. — „Hedder du kanske ikke Povl Sverkel Valdal? Dit fulde Navn blev raabt op, endnu før vi havde kastet vor Trosse i Land. Politiassistent Graae — du kan tro,, jeg kender ham godt — havde faaet Telegram fra København om ufortøvet at tage dig i Forhør, og da du ikke var med os, blev der sat Vagt derinde for at oppebie vor Hækjolle, naar den kom med dig og Styrmanden. Men vil du nu snige dig om Bord her hos Hollænderen, saa kan de foreløbig skyde en hvid Pind efter dig, for hun skal nok rigtig paa Langfart.“

„Ved den gode Gud! jeg fatter ikke et Muk af det hele.“

„Saa vender vi, din Mordertamp! Ingen Fiksfakserier her! Dagen før vi sejlede hjemmefra, har du dræbt en fin, ung Pige med en forgiftet Pill!“

Det sortnede for Povls Øjne — Aaren gled ud af hans

Haand, han sank sammen paa Toften, og han mumlede ligbleg hen for sig:

„De brudne Kors derinde...!“

I Følge herom indløben Meddelelse til Udenrigsministeriet maa det regnes for rimeligt, at det hollandske Barkskib „Egmond“, tilhørende det Rademakerske Lloyd-Rederi i s Gravenhage (Haag), paa Rejse fra Batavia paa Java til Kallao, Havnestaden til Lima i Peru, er gaaet under med Mand om Mus, og da det fremdeles er oplyst, at der mellem Skibsmandskabet fandtes en ung Dansker, der næppe, om endskøndt Navnet opgives lidt mangelfuldt, kan være nogen anden end vor kære Son:

Povl Sverkel Valdal,

om hvem det for øvrigt vidstes, at han var taget bort fra Sct. Thomas for tre Aar siden med ovennævnte Skib uden senere at have ladet høre fra sig, nodes vi efter Omstændighederne til at tro paa hans ulykkelige og alt for tidlige Bortgang, hvilket herved med dyb Smerte kundgøres for Slægt og Venner af hans dybtsorgende Forældre.

Valby, i August 1880.

Cora Valdal, født Lange.

Herman Valdal.

Torsdag den 12te August 1880 om Formiddagen ved Ellevetiden stod den sørgeklædte Fru Cora i sin lille Havelod mellem Gavlen til „Valdal“s Udbygning og det lave Stakit ud mod Valby Langgade og vandede et Bed af friske, røde og hvide Asters, som Stedets Gartner ny-

lig havde ordnet for hende neden for Blindvinduet, et Mindebed, formet som:

Hun kunde ikke holde sine Taarer tilbage — men hun kendte ingen Ord til Udtryk for den Sorg, hun følte.

En ung, let sommerklædt Pige nærmede sig Stakittet ude fra Gaden.

Og den unge Pige udbød, medens hun stirrede paa Blomsterne:

„Frue, jeg deler Deres Sorg. Jeg tager vel ikke fejl i, at De er Povl Valdals Moder? Jeg har læst i Avisen, at De har maattet miste ham!“

„Ja, mit Barn,“ svarede Fru Cora, næsten aandsfraværende, i en sørgmodig Tone: „Tre hele Kors stod der over, tre hele Kors, som det er Skik og Brug i Dødsannoncer. Han har helet Korsene og sonet sin Brøde.“

Den unge Pige følte sig ramt. Hun udbød, medens hun kæmpede med Graaden:

„Jeg gik herved fra Søndermarken for at se „Valdal“, hans Fødested. Mit Navn er Bodil Hegel.“

Nu først gik det op for Fru Valdal, hvem hun havde for sig. Hun sendte den unge Pige et gennemborende Blik. Et let og svagt Smil kom over hendes Læber men kun for en stakket Stund. Hun talte sagte, langsomt og omhyggeligt, og hendes Tonefald var haardt som altid hos dem, der har været vant til at tale Engelsk, før de fik lært sig Dansk.

„Er De virkelig den stakkels, lille Bodil Hegel? Men kom dog indenfor!“

„Nej Tak, Frue, ikke nu. Jeg maa afsted igen med det samme.“

„Ja, — det var frygteligt for os alle!“ udbød Fru Cora, og der var atter Taarer i hendes Øjne.

„De, lille Frøken, slap dog lykkeligt derfra med Livet. Hvor længe laa De syg?“

„Et Par Maaneder!“ svarede Bodil Hegel, „og jeg har vel ogsaa i den Tid svævet mellem Liv og Død. Men det var alligevel ikke min Skyld, at Sagen gik til Politiet. Det var min Svoger, Løjtnant Grahm, der krævede Undersøgelsen, medens jeg laa paa Frederiksberg Hospital. Alt, hvad vi havde at holde os til, var de Tegn, jeg havde set indridsede i Pileskaftet.“

„De samme Tegn, som mine Asters danner her i dette Bed,“ svarede Cora... „De var min Povls Tegn, og de var godt kendte her i Valby. Min Mand kom saamænd i mange Forhør, men nu er Sagen jo hævet. Ja, De har nok selv hørt derom fra Retsmøderne? Vi har Pileskaftet liggende derinde endnu i Kommoden. Povl havde ikke haft nogen Anelse om, hvor farligt et Stykke Legetøj, han der havde ejet. Om han var bleven stedt til Forhør paa Sct. Thomas, som Retten her havde krævet det, skulde han sagtens have kunnet klare for sig. Men inden det kom saa vidt, var der en af Matroserne, der satte Skræk i Livet paa ham og fik ham til at rømme fra sit Skib. Det var os kun en ringe Trøst, at den dumme Matros mistede sin Hyre ... Fra Povl hørte vi aldrig mere noget Ord. Vi gjorde alt for at komme efter, hvor han var, men først nu — først nu — kom vi paa Sporet. Himlen velsigne hans Minde, han var en kærlig og elskelig Dreng.“

Og hun græd atter.

„Mig er De vel ikke bitter mod?“ udbød Bodil Hegel rystet.

„Nej, kæreste, lille Frøken,“ svarede Fru Cora, „hvor kunde vi vel være det?“

„I Dag,“ vedblev Bodil Hegel, „den 12te August, er det netop tre Aar siden.“

„De har Ret — det var den 13de, han sejlede bort — over mod de brudne Kors.“

„De brudne Kors?“

„Ja, ja,“ fortsatte Fru Cora med graadkvalt Stemme og rystede paa Hovedet. Hun fortalte hende i Korthed den gamle Historie, og hun endte med at sige:

„I disse brudne Kors staar hans Navn at læse, af disse Blomstervinkler tydes hans Navn: En Streg paa tværs og et lille l paa langs!“

Da jog der et Gys igennem den unge Pige. Hun vendte sig bort og udbød sagte hen for sig:

„Hans Navn og mit Navn — brudne Kors! For sent! For sent! Engel Bodil ... Enboblomsten! Ene skal jeg bo ...!“

Og brat forlod hun Stedet med et kort Farvel.

I b e n t r æ s s k r i n e t.

Ved næste Morgengry, da den røde, opgaaende Sol endnu ikke fuldt kunde naa at kaste sine Straaler over Valby Bakke og Søndermarkens Kroner, stod der en ung, lurvet klædt Knos med stubbet Skæg uden for det samme Stakit og saa paa Blomstertegnene ...

Laagen ind til „Valdal“s Gaard var stænget, men hvilken Tyv vilde ikke lade haant derom? — han kunde let nok have sat over det lave Stakit ind i den lille Have — Vinduet i Gavlens Stue stod aabent ... det var saare fristende ...

Han saa sig om han, var ene i den hele Gade — og som det lod, end ikke en vagtsom Hund var der til at gø ad ham ... kun Smaafuglene pippede i Gartnerhavens høje Træer ...

Saa sprang han da over Stakittet og i næste Nu ind gennem det aabent staaende Vindue ...

Stuen stod tom, han følte sig tryk ... han listede sig ind i Sovekammeret. Her var det endnu kun halvmørkt, Gardinet var rullet ned for det lille Vindue ud til Gaarden ...

De sov begge to i deres store Dobbeltseng ... foran Sengen laa det hvide Sengetæppe bredt over en Stol. I Hast snuppede han Tæppet, slog det ud og kastede det over sit Hoved, saa kun hans Ansigt var frit. Han sprang op paa Stolen, han rakte sine Arme ud mod de sovende, og han raabte med høj Røst:

„Bø—øh!“

Herman Valdal vaagnede — et Rædselens Hvæs undslap ham, han vilde springe op, men følte sig lammet, og han faldt tilbage paa sin Pude.

Nu vækkedes ogsaa Fru Cora. Hun genkendte øjeblikkeligt sin Søn, og hun satte sig op i Sengen:

„Men, min egen Dreng — dig, som vi troede død, se, dig er det, lyslevende, glad og rask, Himlen være lovet!“

Povl lagde Sengetæppet fra sig og steg ned af Stolen, medens han svarede med et Smil:

„Ja, Far og Mor, jeg maatte herover at hilse paa jer. Men jeg tør kun blive her i nogle Timer. Ingen andre end I maa se mig her til Lands, og jeg skal være tilbage i Malmø inden Aften. Jeg haaber, jeg slipper helskindet fra det altsammen.“

„Malmø — hvad har du da der at gøre?“

„Jeg rejser med et Menageri.“

„Himlen tilgive dig, min stakkels Dreng, det var jo grueligt! Men vi vil rigtignok ikke slippe dig saa hastigt!“

„I skal ikke komme i Knibe for min Skyld,“ sagde Povl. „I véd jo nok, hvad der knuger min Samvittighed?“

„Visvas“, svarede Moderen, „den gamle Historie er ude af Verden. Du kan være helt rolig. Far har klaret Sagen for dig i Retten og godtgjort din Skyldfrihed. Nu er alt det glemt, ikke sandt, lille Far?“

Hun vendte sig et Øjeblik om mod sin Mand, der endnu laa rædselsslagen hen — hun mærkede ikke hans Tilstand, hun saa atter hen paa sin Povl, og hun havde ene Sans for ham.

„Er det sandt?“ udbrod Povl med lettet Hjerte: „Tør jeg virkelig føle mig sikker her i Landet? Og jeg, der troede, at allermindst Tugthuset var mig vis her hjemme! Hør, Far og Mor, nu skal I rigtig høre Løjer om min Rejse — I kan tro, det er et Eventyr! Men allerførst maa jeg bede jer om en lille Smule at spise — jeg er kommen over Helsingborg og Helsingør og er deroppe fra hele Natten vandret paa min Fod lige hertil — jeg er skrupsulten!“

Han gik atter ind i den lille Dagligstue og satte sig ved Vinduet, medens Moderen stod op for — endnu kun med Natkjole paa — at rumstere ude i Køkkenet. Saa kom hun ind og dækkede Bord.

„Jeg har set Blomsterbedet her udenfor, Mor!“ vedblev Povl med lysteligere Stemme.

Hun blev et Øjeblik staaende med Tallerkenene i Haanden:

„Ak ja, min Dreng! Men nu skal Bedet blive os langt kærere. Det er jo kun en halv Snes Dage siden, at vi fik Meddelelse om „Egmond“s Undergang. Alle troede paa, at du var med der og var blevet tilbage i Bølgerne!“

„Jeg var ogsaa med!“ svarede Povl. „Men kun en halv Snes Dage siden, siger du? „Egmond“ er dog gaaet under for over halvandet Aar siden.“

„Spis nu først, min Dreng, og fortæl os saa det hele Se, her er frisklagte Æg og en dejlig, sort Ræddike!“

Povl lod sig Frokosten smage.

Og — svup! Moderen trak en Bajer op:

„Du skal da rigtignok have en Halvflaske bajersk Øl fra „Carlsbjærg“ — vort fine Bryggeri, hele Valbys Stoltthed!“

Da Povl havde spist sig mæt, sagde Moderen:

„Nu skal du ogsaa faa en af Faders bedste Cigarer, for du ryger jo nok, det har vi vel ikke nødig at spørge om? Det er første Gang, at der bydes dig en Cigar i dit gamle Hjem, min Dreng!“

Nogle bedre Klæder finder vi vel ogsaa til dig, til Skræderen kan faa syet dig nogle nye. Men bliv nu siddende i Sofaen, og fortæl saa! Jeg sætter mig her i Armstolen ved Vinduet Far kan nok høre dig derinde og endda hvile ud — ikke sandt, Far?“

Det gule Bundt.

Povl tændte sin Cigar og fortalte derpaa om sin Rejse:

„I ved altsaa, kan jeg høre, at jeg kom med „Egmond“. Det var et Vovestykke, som kun lykkedes, fordi det meste af Mandskabet endnu var i Land. Jeg entrede fra Søren's Jolle op ad Ankerkættingen og slap ind gennem en Luge i Forstavnen. Jeg skjulte mig i Lasten, og der laa jeg længe — gruelig længe, til jeg mærkede, at Skibet var i rum Sø. Jeg pintes ikke saameget af Sult og af Tørst som af Smerte over min grumme Skæbne. Jeg var paa det rene med, at jeg aldrig mere skulde faa jer at se, og jeg haabede nu kun, at jeg i Livet tilsøs blandt ukendte Mennesker maatte glemme alt. — Jeg anede ikke den Gang, hvor vi styrede hen ...

Lad mig ikke tale om de Lidelser, jeg døjede paa „Egmond“. Havde jeg haft det godt om Bord paa „Clara“, saa fik jeg noget andet at vide paa Hollænderen.

Da jeg omsider syg og forkommen vovede mig op paa Dækket for at falde paa Knæ for Kaptejnen og bønfaalde ham om at vise mig Medlidenhed, truede han med at smide mig overbord med det samme! Han og alle hans talte kun et daarligt Engelsk, men et kunde de: — ved enhver Lejlighed give mig læsterlige Hug og spise mig af med Beskøjter. Kaptejnen og Styrmanden var lynende fulde hver eneste Dag, og alle de andre var nogle skumle Fyre, som jeg ikke havde megen Tillid til, ja, om det saa var Skibshunden, knurrede den altid ad mig.

Da vi gik over Linien, fik jeg min Daab — jeg blev med Klæderne paa puttet ned i et stort Kar Vand og ordentlig dukket, saa de nær havde druknet mig — men jeg maatte dog finde mig i det som saa meget andet.

Jeg lod mig jage til Vejrs baade i Storm og i Stille, selv hvor det sikkert ikke var nødvendigt; jeg maatte

spule Dækket, endog naar Søerne slog over, og jeg maatte finde mig i raa Mishandlinger af en saadan Art, at jeg blues alene ved at mindes dem

Vi sejlede og sejlede, vi saa kun sjældent et Skib i det fjerne og aldrig Land

Jeg vidste, at vi havde Afrika til Luvart, og jeg tænkte tidt paa, at jeg derinde fra havde faaet den giftige Pil, som nu havde forgiftet mig hele Tilværelsen — jeg turde aldrig tænke Tankerne ud.

Vi stak omsider sonden om, men end ikke det gode Haabs Forbjerg fik vi i Sigte

Det gode Haab var for mig ladet ude!

Jeg husker ikke en Gang, hvor længe vi var om vor første Rejse; den ene Dag gik som den anden. Det var brændende hedt om Dagen, men ofte ogsaa koldt om Natten.

Endelig naaede vi Kolombo.

Og det maa jeg sige: bitter mod Verden havde de drukne Hollændere endnu ikke gjort mig. Var der kont ved Sct. Thomas, som jeg kun saa saa lidt til, saa var der henrivende her paa Ceylon eller Singhala, som den ogsaa kaldes. Her fik jeg dog Land under mine Fødder i nogle Timer

Jeg husker, at Skibets idelige Slingren i den Grad havde ladet mig komme ud af Vane med at gaa paa fast Jord, at jeg nu ligefrem dinglede som en fuld Mand omkring i Kolombos Gader

To Tildragelser derude fra kan jeg aldrig glemme:

Forst saa jeg et mærkeligt Bryllupstog. I skal vide, at højt over alle Ceylons Bjerge hæver sig det mægtige Hemaleh: Sneens Bolig? Midt paa dette Bjerg er der en Fordybning, som minder om Aftrykket af en Fod, og man tror, at den store Buddha, der har grundet den sin-

galesiske Religion, her har stødt fra med sin Fod, da han for til Himmels.

Paa denne hellige Plads, som omgives af Jernkæde, ofres der til Buddha, her stadfæstes Venskaber, her forsones Fjender, og her sluttet Giftermaal.

Herude fra kom altsaa ogsaa det unge Brudepar; vel var det kun jævne indfødte, men de kom dog ridende tilbys paa en pyntet Elefant, og jeg saa Parret tage ind i dets Hytte, ikke langt fra Havnen Han var en net, ung Mand, kraftig og stærkt bygget, han havde et broderet Skørt om sig, men var ellers nøgen, hans gule Hud glinsede i Solen. Og hun — ja, det var det mærkeligste ved det hele, hun havde det kæreste, smilende Aasyn og en naturlig udvokset Overkrop med en fyldig Barm — men hendes Ben var næppe længere end et Par Trommestikker og skjultes at et smalt, ildrødt Skærf, som endda slæbte efter hende, skønt det var vundet hende om Livet

Hun vraltede afsted som en lille Ælling Det var mig saa underligt, at den stolte Fyr gad føre en saadan lille, fattig Vanskabning hjem som sin Brud.

Jeg tog dog mig Hat af for dem begge og sagde paa Engelsk: „Til Lykke!“

Hun nikkede venligt til mig og takkede mig ligeledes paa Engelsk:

„Thank you, Sire!“

Jeg fik at vide, at det lille Pus kun var tretten Aar og hed Veroma.

Og dernæst saa jeg nede paa Kajen en Trup af indiske Fakirer. Det var flotte, storskæggede, gule Mænd, der bar Turban, Flonelsskjorte og lange, sribede Benklæder.

De plantede en Mangokærne i Jorden, og kort efter voksede den op til et stort Træ. De hævede et levende Menneske op alene ved Øjenlaagenes Muskelkraft — eller de puttede en lille Dreng ned i en Kurv og gennemstak den saa med deres Sværd; vi hørte Drengen i Kurven skrigе højt, og Blodet piblede ud mellem Vidierne. — Tilskuerne vilde lige til at overfalde Morderne da aabnedes Laaget, og Drengen sprang uskadt ud. Alt dette paa aaben Gade, hvor der ikke kunde være Tale om Forsænkninger eller andet Hokus-Pokus!

Tilslidst tog den største af Fakirerne tre Sværd og knækkede Sværdbladene af dem, saa der paa hvert kun blev en Stump tilbage, og atter brød han alene ved sine Fingres Kraft Stumperne og det halve Træstykkе af — saa lagde han dem ned i Sandet, alle paa Rad, saaledes at de tydelig dannede mine Tegn:

— Moderen afbrød ham med det samme og raabte ind i Sovekammeret:

„Baba, Baba, de brudne Kors!“

En søvnig Rallen var Herman Valdals Svar.

Men Povl fortsatte:

„Saa kom Fakirerne hen mod mig, men jeg blev saa angst, at jeg løb min Vej — en skrattende Latter lød efter mig, jeg ænsede det ikke, jeg var ude af mig selv — og jeg kom tilbage til Skibet

Det brune Bundt.

Jeg maatte atter tilsøs med „Egmond“; jeg havde ikke Mod til paa ny at rømme fra Borde. Men jeg gik ikke lysere Tider i Mode paa vor næste Sejlads

Vi kom til Battavia, og her paa hollandsk Grund ordnedes mine Papirer ved Konsulatets og en Hyrebas-ses Hjælp, saa jeg nu blev rigtig paamønstret. Det er nok fra Battavia, at Rederiet har faaet sine Oplysninger om mig, kan jeg tænke! Snart lettede vi igen.

I lang Tid var det en rar og hyggelig Sejlads mellem utallige Smaaøer. Vi gik igennem Torres-Strædet, vi skimtede Kap York paa Australlandet og kom saa ud i det aabne Koralhav. Vi gik sydpaa for at finde Passaten ved Stenbukkens Vendekreds — allerherligst var her om Natten, naar det prægtige Sydkors lyste paa Himlen

Jeg husker nu ikke længere, hvor mange Uger vi nu pløjede Bølgerne, men det véd jeg, at jeg forbandede hver evige Dag, og helst havde jeg været tilsinds at springe over Bord, men — saa underligt det end lyder — jeg følte mig endnu stærkt bunden til Livet, og jeg holdt Pinen ud.

Saa en Dag fløj der nogle skrigende Stormfugle hen over vort Skib; de var de eneste Fugle, vi havde set i de lange Tider. Kaptejnen fyrede efter dem men ramte ingen. Siden den Dag blev han helt medgørlig. Til sidst lod han Romtønden rulle op paa det aabne Dæk, og hele Mandskabet fik Lov til at drikke tæt deraf saa meget, de lystede.

Jeg blev tvungen til at drikke med, og snart gik Drikken mig til Hovedet.

Jeg tumlede om paa Dækket og sov ind

Jeg vaagnede i en Brandstorm, den frygteligste, jeg endnu kan mindes; jeg havde grufulde Tommermænd, og jeg sansede ikke meget om mig. Jeg saa kun nogle af Folkene rave omkring paa Dækket i en gyselig Don-

nert hele Skuden knagede, og Søerne slog stadig over. Jeg greb en Tovende og surrede mig fast til nogle Kroge i Ruffet — alt var mig ellers ligegyldigt det regnede, stormede, tordnede, lynede og buldrede og saa véd jeg ellers slet ikke mere, hvad der skete videre

En skøn Dag vaagnede jeg op paa en Strandbred under en mægtig Klippe. Solen brændte højt paa Himlen, og Vejret var stille. Bølgerne slog let ind mod Land. Jeg var endnu surret fast til nogle Bjælker — Resterne af Ruffet. Jeg følte mig dødtræt, min Mave var slunken, og jeg kunde hverken røre Arme eller Ben. Jeg havde væmmelige Opkastningsmindelser, men der stod kun Saltvand ud af min Mund. Jeg følte stærke Smerter i mit Hoved; jeg mærkede, at min Pandes og mine Kinders Hud var strammet af trøsket Blod — med et saa jeg det dejligste Pigebarn hos mig hun kunde vel højst være en fem eller seks Aar, hun var lysebrun, hun havde store, sorte Øjne og langt Haar, der var brunt som Kastanier og prydet med smaa Fjer. Hun var iført et sivflettet Skørt og bar ellers kun smaa Prydelser af Muslingeskaller og Snogepander Over Brystet var hun tatoveret i Himlens Navn: Figurerne var mine Tegn ... igen disse brudne Kors —

„Hører du, Baba?“ afbrød Fru Cora ham atter i Talen.

Fra Soveværelset hørtes kun et dybt Suk.

Og Povl vedblev:

„Ja, underligt var det, underligt, vidunderligt! Men

alt i Verden gaar dog naturligt til. Hør nu kun efter igen:

Den lille Pige blev ved at sige til mig:

„Ali malolo! Ali malolo!“

Jeg sagde nogle Ord til hende paa Engelsk, men hun forstod mig ikke.

„Tale Samoan!“ udbød hun endelig.

Tale — det lod mig saa Dansk. Det stod mig klart, at hun havde spurgt mig, om jeg kunde tale hendes Sprog Jeg mærkede slet ikke, at hun nu var løbet fra mig og jeg ynkeligen paa ny overgivet til min egen Skæbne. Samoan — det maatte vel være det samme som samoansk. Jeg skulde altsaa være kommen til Samoa, Skipperørne eller de Søfarendes Øer. Det maatte være rigtig nok. Jeg vidste, at Samoa hørte til den polynesiske Ørube, som vi i den sidste Tid havde tumlet os imellem.

I mit idelige Hjernesvind kom jeg til at huske paa Holger Danske, der paa sin Indierejse sloges mod Sejlstensklipperne, men optoges paa Fe Morganas Trylleø. Hvad om det danske Ord „tale“ endnu fra hans Tid levede her paa de indfødtes Læber!

Det varede ikke længe, før den lille Pige kom igen med nogle brune Mænd, der forstod Engelsk. De fik mig snart løsnet, de badede mine Saar, de gav mig Kokosmælk at drikke, og jeg fulgte med dem op til deres lille Landsby, som laa tæt derved i en lille Palmelund mellem Bjergene.

Det var et elskeligt Folkefærd, hos hvem jeg følte mig overordentlig tryk.

Mændene var stolte og kraftige, Kvinderne henri-

vende og Børnene rene Engle, men allerkærest var dog min lille Veninde fra Stranden. Hun hed Moto ...

Den lade, yndefulde Gang røbede, at disse lykkelige Mennesker ikke rørte sig til meget Arbejde. De havde det heller ikke nødigt. Lunden var rig nok paa Kokospalmer, Brødfrugttræer og Bananbuske.

Deres By dannedes af Hytter med høje Straatage, som skærmede mod Solen. Luften var frisk, og Varmen slet ikke trykkende. De indfødte var iøvrigt meget rene og regnede Bade for et godt Middel mod Sygdomme. Selv den dødssyge og Barselkvinden med den nyfødte gik i Bad. Kvinden indtog en fremragende Stilling. Og alle nærrede de stor Kærlighed til deres Børn. For Resten var de ogsaa kristne. Her paa Upolu — saaledes hed denne Samoanernes største Ø — fandtes der baade franske Klostre og engelske og romersk-katolske Kirker.

Mændene var ivrige Politikere. Nylig havde de nordamerikanske Fristater hejst deres Flag paa Samoa, men det lod ogsaa til, at England og Tyskland var ved at faa Indpas. Dog brød de sig kun om de frugtbare Kyststrækninger, som egnede sig godt til Plantager. De indfødte maatte gerne have deres egen Konge, naar bare han vilde holde sig inde mellem Bjergene.

Men jeg blev dog ikke stærkt revet med af deres politiske Snak — der var hændet en anden Tildragelse, som helt overvældede mig — ja, nu er vi ved det vidunderlige

Ogsaa hvad jeg nu fortæller er saa sandt, som jeg sidder her!

Motos Moder — hun hed Tvivole, et ypperligt Kvindemenneske — talte ikke alene Engelsk og Fransk, men

kunde ogsaa baade læse og skrive; hun havde gaaet i de Hvides Skole.

Hun sagde en Dag til mig:

„Vel har vi Samoanere samme Tro som du, men vor Tro er dybere. Det er ikke et halvt hundrede Aar siden, at den første engelske Missionær kom hertil ... Vi har altid troet og tror endnu at se Guddommen i alt. Baade det levende og døde har en undergørende Sjæl, hvis Udaanden gennemtrænger Mennesket og Naturen. Guddomsspirerne slaar ned alle Vegne — hvad I kalder Varsler og Overtro, er for os kun Vidnesbyrd om Ska-berens Naade.

Se, Pavlu paa samme Strand, hvor Moto fandt dig forleden, fik jeg for længe siden Bud fra de fremmede Lande. Dog har ingen af de Hvide, jeg hidtil talte med, kunnet tyde mig de sælsomme Ord og Tegn, som den Gang blev mig tilskikkede. Nu vil jeg spørge dig, thi jeg tror, de brød dig Vejen og meldte dit Komme. Her ligger endnu min Skat og venter paa at løftes af dig“

Saa tog hun frem af sine Gemmer et Flaskeskaar og med det en lille Seddel.

„Her hos os, fortsatte hun, „var Flasken drevet i Land og knust mod Stenene, Solen havde tørret det skrevne ud, kun enkelte Ord lader sig endnu læse, men ikke oversætte — og saa disse sære Tegn“

Jeg greb Sedlen: en fattig Etiket med min egen Skrift, mine egne Narrestreger, de brudne Kors:

Fru Cora sprang op og udbød ivrig:

„Saa havde du kastet Flasken ud fra „Egmond?“

„Nej — nej, vi maa tilbage i Tiden, svarede Povl. „Den lange Lars Bazaine fra „Pindegaarden“, den vind-øjede Mikkel Mac Mahon fra „Lille Raavad“ og jeg, Napoleon den lille-bitte fra „Valdal“ — vi havde kastet den ud som Flaskepost ikke langt fra Harestrup Aas Udløb i Kalvebod Strand Aftenen før den store Stormflod i 1872

Den lille Lap vidnede ikke meget om Bruslemonade fra „Flaskekroen“ — men mine Tegn stod der.

Flasken havde undgaaet mange Bøjer og Skær, Revler og Sten, Hvaler og Hajer — for først at knuses paa Upolus Strand, paa fjorten og en halv Grads sydlig Bredde, langt øst for Avstrallandet midt i det stille Hav! Og hvad Vej er den gaaet? — sønden om Afrika eller sønden om Amerika aller maaske snarere med Golfstrømmen nordover og i Nordenskiölds Kølvannde gennem det nordlige Ishav og derfra ad Berings-Strædet sydpaa langs Kina eller Japan — ja, der er mange Muligheder, som hver især maa synes umulige kun det ene kan jeg sige: de brudne Kors førte mig mod et jordisk Paradis

„Hører du, Herman!“ udbød Fru Cora, mens hun kiggede ind i Sovekammeret.

Gennem en dyb Mumlen skælnedes Herman Valdals Ord:

„Dodens Hilsen!“

Saa sank han tilbage.

En frygtelig Anelse greb hende, og Angstens Sved perlede frem paa hendes Pande.

I b e n t r æ s s k r i n e t.

Hun styrtede ind og greb hans Arm — den faldt

tungt ned fra hende; hans Blik var brustent, Blodet var veget bort fra hans Kinder hun kastede sig over ham og brast i dyb Graad:

„Fa'r dør, Fa'r dør!“ raabte hun.

Povl rejste sig hastigt og gik derind — han satte sig rolig paa Sengekanten, mens Moderen knælede ned ved den døendes Side. Han greb sin Moders varme Haand og holdt den længe sammen med sin Faders kolde i sine

Saa snart det lod sig gøre, gik der Bud efter Doktor Købke, der stadfæstede, at Herman Valdal var død af en hastig Hjerneblødning.

Men næppe havde Doktoren været der, før Freden var omme. Øjeblikkelig strømmede Naboer og Genboer til og til sidst det halve Valby, som fyldte Stuerne og delte ligelig Sorgen over Faderens Død med Glæden over Sønnens Hjemkomst.

Povl havde maattet søge helt op paa Loftet for at faa sig vadsket og klædt om — han følte sig alt andet end hjemme nu i sit gamle Hjem.

Han trængte til Hvile efter sin søvnløse og sorgtunge Nat.

Saa tyede han ned til Gartnerierne, hvor han lagde sig mellem Drivhusene og dasede den meste Tid af Dagen hen og faldt til sidst i Søvn.

Han vækkedes af Vadskekonen fra Toftegaard:

„Povl, jeg skulde hilse og bede dig komme op til din Mo'r og spise til Middag ... Ja, jeg kunde jo straks kende dig igen — og det skönt du ligger her med Ligets Klæder paa!“

— — — — —

Fru Cora bar Tilskikkelsen i værdig Ydmyghed.

Da Moder og Søn atter fik Lejlighed til at tale sammen om den Tid, de havde været skilte, sagde Povl:

„Jeg har meget endnu at fortælle dig — noget, der for dig sagtens bliver det allervigtigste. Jeg har en Hilsen til dig fra din Broder Jacob — Uncle Jack!“

Fru Coras Aasyn mildnedes:

„Himlen velsigne dig, min kære Dreng! Ja, Verden er jo ikke større! Hvordan har han det saa? Godt vel?“

„Ja — godt!“

„Naa, det var da et Trøstens Ord.“

Det brune Bundt.

Hun satte sig atter i den store Armstol ved hans Side, og han fortalte:

„Som det gik Holger Danske i det høje Avalon, hvor Guldkransen om hans Hoved lod ham glemme Alverdens Tant, saaledes gik det ogsaa mig i den lille Motos Tryllehave mellem Upolus Bjerge, hvor Varselssedlen, som jeg bar ved mit Hjærte, stemte mig til Fred Fra min tidligste Barndom havde jeg længtes bort mod den anden Side af „det store Vand“, og her mellem de milde, kristnede Naturmennesker syntes det mig, at de brudne Kors maatte heles, dér faldt min Samvittighed til Ro.

Samoanerne selv var dog ikke Fredsmænd. Et Parti kæmpede for Høvdingen Malietoa, et andet for Høvdingen Tamasese, og imens hed det sig, at Storbritanien og Tyskland havde sluttet sig til de amerikanske Fristater for at opnaa en af de saakaldte „venskabelige Overenskomster“ med Øriget

„Naa, ja, alt det kan saamænd gjerne være,“ afbrød Fru Cora ham, „men jeg skulde høre om Jakob.“

Povl smilte:

„Du har Ret, lille Mo'r. Samoas Politik har du intet med at skaffe. Maaske stakkels Fa'r derinde kunde have haft Morskab af at høre lidt om Forholdene derude fra — men nu er det jo udelukket... Stille, stille, græd ikke, lille Mo'r!“

Nu skal du vide, at en Dag fulgte jeg med et Par af mine brune Venner, Fineas og Eliga, til Apia, Samoas Hovedstad, som kun ligger et Par Mils Vej fra os paa selve Upolu, vor egen Ø.

Her ved Byen havde allerede Amerikanerne grundet en Flaadestation, og ude bag Koralrevne laa det store Krigskib „Vadalia“ med Kanonerne vendt ind mod Land.

Paa en Skipperkippe kom jeg i Snak med nogle af de amerikanske Kadetter — de bød mig paa en Snaps Rom, og det var, som den lod mig glemme al min Herlighed, nu længtes jeg tilbage igen til de hvides Lande.

Kadetterne talte min Sag hos Admiralen, og endnu inden Aften blev jeg hentet om Bord til stor Sorg for mine brune Venner, hvem jeg kun kunde bede takke alle de kære derhjemme i Bjærglunden. Men Etiketten med mine Navnetegn fik de ogsaa med for at give den tilbage som min sidste Hilsen til den fromme Tvivle og min lille Kælepraas Moto.“

K o b b e r æ s k e n .

„Saa kom du til Amerika?“ spurgte Fru Cora ivrigt.

„Ja, lille Mo'r! Her om Bord fik jeg en bedre Med-

fart end paa „Egmond“. Som skibbruden vistes der mig stor Elskværdighed, og da jeg jo talte saa pænt Engelsk og vel — naar jeg selv skal sige det — i det hele taget opførte mig som et dannet Menneske, fik jeg baade Kost og Køje sammen med de unge „Midshipmen“ — eller, som vi kalder dem: Kadetter.

„Vandalia“ skulde bare en lille Svip op langs Kaliforniens Kyster, mens et andet stort, amerikansk Krigsskib „Trenton“ var bleven tilbage ved Apia

Jeg var glad ved at komme til San Francisco, hvor jeg blev landsat. Det var en net, stor og helt flot By — kun syntes det mig, at Brolægningen derovre ikke var stort bedre end herude i „Valdal“s Gaard.

For Resten morede det mig mest at færdes blandt Kulierne ude i det kinesiske Kvarter. Da jeg var sejlet saa langt uden om det rigtige Kina, var det jo sært nok, at jeg her paa Fristaternes Grund skulde løbe paa saa mange af Himlens Sonner!

Saa kom jeg i Tanker om „Uncle Jack“, og ved det danske Konsulats Hjælp lykkedes det mig at faa Billet til Denver i Kolorado.

Denne Jernbanefart ad „Pacifiken“ gennem de mægtige Bjærgstrog virkede overvældende — aldrig havde jeg tænkt mig Bjærgnaturen saa vild og stor!

I Denver, som ogsaa er en rask By, bjærgede jeg en Tid Føden baade som Skopudser og Forhandler af Rottefælder. Derefter fik jeg Plads som Opvarter paa en lille Floddamper, der hed „Buffalo“, og her tjente jeg mig mange gode Dollars. Jeg sejlede højere op ad Nord Platte-Floden og naaede fra Fort Laramie Pokker i Vold ind i Ødemarkerne ... Her fandt jeg omsider det Sted, hvor Uncle Jack havde slaaet sig ned.

Han boede i en ussel Jordhytte, hvor han kun nu og da gæstedes af Indianere, der solgte ham deres Jagt-udbytte for lidt Tobak og kanske ogsaa for lidt Brændevin. Han havde det kun med Slid og Slæb, da Græshopperne næsten altid ødelagde Høsten for ham. Hans bedste Eje var en lille Kobberæske, hvori han kunde have en Smule Shag til sin Snadde.

Naturligvis var han bleven uendelig glad for at se mig, og vi nød saamænd mange fornøjelige Aftener sammen.

„Aa, den kære Jack, poor Jack!“ udbød Fru Cora, og der tindrede atter Taarer i hendes Øjne.

„Naturligvis vilde jeg ikke falde Uncle Jack til Byrde,“ vedblev Povl: „En vakker Dag forlod jeg ham ad samme Vej, som jeg var kommen, og jeg fægtede mig længere frem gennem Nebraska, til jeg omsider naaede Omaha. Her fik jeg til alt Held Plads som Tjener hos en rig lystrejsende, hvem jeg fulgte over Chikago helt op til de herlige, storladne Niagarafald, og endelig skaffede jeg mig en Stilling som en Slags Sovevogns-oppassermedhjælper med Ekspres-Lyntoget til New-York — den prægtigste By, jeg endnu har set i denne Verden!

Men her aabnede der sig atter kun Trængselstider for mig. Jeg mødte Landsmænd, der alle var nogle store Slyngler.....

Jeg fik Plads som Kirketjener hos Baptisterne...”

„Ogsaa det, mit Barn!“ slap det ud af Fru Cora, mens hun rokkede med Hovedet.

„Ja,“ fortsatte Povl — „men jeg maatte aflevere al min Indtægt til vor lille skandinaviske Kolonis Fælleskasse. Vi boede en Snes Fyre sammen i et usselt Kam-

mer paa tiende Sal. Vi faa, der arbejdede, maatte finde os i, at de andre — de ældre — der ikke gad tage sig noget for, levede med for vore Penge! Det blev mig dog for broget, og — trods alt — ønskede jeg mig nu kun tilbage til Evropa.....

Jeg maatte hjem og se til Jer igen ... naa ja, jeg kom her jo ogsaa tidsnok! Lille Mo'r, tror du virkelig, det var min Skyld, at Fa'r og jeg nu kun saas saa kort? ... jeg vilde ikke kunne udholde den Tanke... Lille Mo'r, lad os ikke tænke mere paa det! Hør nu kun mere:

Jeg gik ud ved Hoboken, og det lykkedes mig i sidste Øjeblik at komme med som simpel Kullæmper om Bord paa Hamborgerliniens store Udvandrerdamper „Fürst Bismarck“. Kort efter stod vi ad Evropa til, og jeg var færdig med min store „Uncle Sam“ og min lille „Uncle Jack“ tilligemed mine gamle Frænder: de rigtige, kobberfarvede Indianere!

I b e n t r æ s s k r i n e t.

Indianere, siger jeg. Ja, atter pintes jeg i Tanken om det ulykkelige Pileskud.....

Heldigvis spredte Arbejdet paa ny mine Kvaler. Det var et drøjt Hverv, jeg her havde paataget mig om Bord, men jeg fandt mig taalmodigt i min Skæbne, og for ti Dage siden naaede jeg Hamborg. Jeg var sort som en Skorstensfejer, og minefattige Klæder var ødelagte

Nu gjaldt det om at tale Tysk, men det gik temmelig godt. Jeg havde jo allerede stumdom faaet lidt Øvelse om Bord.

Jeg vilde gerne have set Hamborgs store, navnkundige Zoologiske Have, men jeg turde ikke vove mig ud

saa langt og havde heller ikke Raad til det. Saa nøjedes jeg med at gæste Hagenbecks Park ved Pferdemarkt i Altona, men den var ogsaa ærlig sine ti Pfennig værd — mere kostede Adgangen ikke. Og det bedste ved det hele var, at jeg her mødte min nuværende Direktør, hos hvem jeg fik Plads med det samme. Intet var mig kærere end at maatte komme til Malmø — København saa nær og dog uden for Danmark.....

Jeg fulgte altsaa med Menageriejer Kleeberg som Oppasser ved en ny Sending Løver. Vi rejste fra Hamborg til Lübeck og skulde derfra med svensk Skib direkte...

Lille Mo'r, Kleeberg har lovet mig, at jeg maa blive Dyretæmmer ... og det er rigtignok noget andet end alt dette Sejleri og Fægteri. Saa faar jeg Snoretrøje paa og lange, blanke Støvler. Du kan tro, hvis Vadskekonen fra Toftegaard faar mig at se i den Mundering, skal hun ikke komme til at gøre sig lystig over mig. I Grunden er jeg himmelglad, for allerede i Morgen faar jeg Lov til at komme ind til Løverne!“

„Himlen naade din Mund, min egen Dreng!“ udbrød Fru Cora og rejste sig. Hun lagde sine Arme om hans Hals, saa ham ind i Øjnene og vedblev:

„Du vil da ikke rejse fra din stakkels Moder nu under disse ulykkelige Forhold? Du har saamænd døjet nok — nu maa vi se at faa et pænt Menneske ud af dig. Jeg vil da ikke vide dig kastet hen for vilde Bestier.“

Det hvide Bånd.

Povl rejste sig, men hun blev ved med at holde sine Arme om Halsen paa ham.

„Mo'r," sagde han, „jeg kan ikke blive herhjemme hos dig. Jeg maa leve et vilt Liv, saa mine Tanker altid kan være adspredte. Selv om Loven og Retfærdigheden lader mig løbe, saa har jeg dog Minder fra Søndermarken — de nager mit Hjerte som en Orm...

Lille Mo'r, lille Mo'r, du skal vide det i denne Stund: jeg har følt, at jeg elskede hende over alt paa Jorden, højere end dig, højere end den dejlige, lille Mot — thi jeg elskede hende som den, jeg en Gang maatte eje og tage til Ægte, og er det da ikke grufuldt for mig at vide, at jeg har dræbt hende med Asjantinegerens giftige Pil?"

Nu ført kom Povl til at græde; han lænede sit Hoved til sin Moders Bryst; hun omfavnede ham og kyssede ham paa Kinden, og hun græd med ham, mens hun udbrød:

„Min dyrebare, vildledte Søn! Saa lad det da være vor fælles Glæde paa denne bitre Dag: Det hele er en Misforstaaelse ... en Overdrivelse ... den unge Pige var endog hernede i Gaar og har set dit Navnetræk i Blomsterne derude. Hun lever — Barn, hun lever!"

„Véd du, hvem der er Tale om? Hun her — her! — umuligt!" raabte Povl iltet.

Fru Cora svarede roligt:

„Hun hedder Bodil Hegel!"

Da græd Povl ikke længer — han jublede:

„Ja — Engel Bodil Hegel, en Engel er hun, der kan hele de brudne Kors. Hun lever! Mo'r, Mo'r! Nu er jeg det lykkeligste Menneske paa Jorden!"

Og lystigt snurrede han sin Moder rundt i Værelset...

Hun lo en lille Stund med ham.

„Er her en død i Huset?“ lød det i det samme.
 „Valdal“s Gartner stod i Døren.

I b e n t r æ s s k r i n e t.

Et lysende, lykkelovende Haab var atter sprunget frem hos Povl og havde i sit stærke Væld faaet hans unge Hjerte til at svulme.

Faderens Død havde han hastigt forsonet sig med og aldrig tænkt den Tanke ud, at Døden utvivlsomt kunde have været undgaaet, om han ved Hjemkomsten bare havde ladet være med sine Drengestreger.

Han havde ellers holdt meget af sin Fader, der altid havde vejledet ham med kærlige Raad og sikkert ogsaa nu, om han havde levet, vilde have gjort alt for at føre ham frem mod hende i den hellige Kærligheds ophøjede Navn ...

Livet vinkede atter ad Povl; det syntes givet ham dobbelt tilbage, og han havde det endnu saa kært — Faderen foruden — at han slet ikke fik Tid til at føle Sorg ...

End ikke paa Jordefærdsdagen fældede han Taarer ved sin Faders Grav.

Dér stod han i ny, sorte Klæder midt paa Hvidovre Kirkegaard med sin stakkels, forgrædte og fortvivlede lille Moder hvilende ved sit Bryst, tæt op ad Præsten, der talte og talte, og med et stort Følge baade af Borgere og Bønder omkring sig — men i hans Hjerte rørte sig Livets Fryd. Og for ikke at se paa alt det sorte, fæstede han sit Blik skarpt paa Nabogravens store, hvide Marmorsten, hvis fremmede, men i øvrigt ham fuldstæn-

dig ligegyldige Navn indprentede sig hos ham, saa han snart kunde det udenad:

Prosper Léon de Serène d'Acqueria ...

Om Aftenen, da Slægt og Venner endelig var dragne bort, og Moder og Søn blev ene tilbage i Hjemmet, endevendtes Mahognikommodens øverste Skuffe og det lille, sorte Skrin — Fru Cora vilde læse de gamle Breve igennem, maaske burde de fleste af dem nu helst brændes.

Det hvide Bundt.

„Her er din Pind,“ udbød hun med ét og lagde det gamle Pilehæfte med de udskaarne Tegn paa Bordet: „det væmmelige, giftige Stads! Havde det staaet til mig, var ogsaa det blevet kastet paa Ilden for længe siden, men Fa'r maatte jo have det med i Retten.“

Povl stak den til sig.

„Og her“ — sagde han, mens han slog sin Haand ned mellem Brevene — „er mit det bedste. Det havde Fa'r vist ikke med i Retten og godt det samme! Jeg fik det ikke med paa min Langfærd, da jeg kom saa hovedkulds herfra. Men jeg kunde det allerede den Gang udenad ... Det er et lille Digt. Jeg véd ikke rigtig, lille Mo'r, om jeg tør lade dig se det.“

Snart var Moderen dog indviet i hans Hemmelighed, og han læste Digtet op for hende ..

„Du ser, hun er Digterinde!“ udbød han helt stolt. Fru Cora græd og kyssede ham paa Panden.

Navnetræk
skal staa i Barken!

Var det ikke tydeligt nok? Og nu havde hun maa-
ske i de tre Aar, som var henrundne siden, tit men uden
Nytte kigget efter dem i Højens Lind.

Nu troede hun ham død ... Men hun skulde snart
faa Nys om, at han endnu var i bedste Velgaaende, om
hun ellers oftere kom hen til Højen.

Allerede den næste Morgen tidlig stod han paa
Aastedet inde i Søndermarken — det passede virkelig,
det store Træ deroppe var en Lind — og da han følte sig
ene, skar han dybt ind i Træets Ved de samme Vinkel-
tegn seks Gange, tre under hverandre, hendes Tegn og
hans Tegn:

Men da han saa skulde i Lag med de flammende
Hjerter, blev hans Arbejde forpurret — en Opsynsmand
blev ved med at krese om ham. Til sidst luskede Povl
af.

Han fulgte Gangstien langs Springvandssøen, og
han gik ud af Søndermarken og skraaede over Lande-
vejen hen mod Slottet — den store Port stod aaben, han
kunde se Søjlegangene — her var det altsaa sket.

Han drev ind i Frederiksberg Have og fremad langs
Slotssiden, han kiggede ind ad alle Vinduerne til de
hyggelige Smaastuer — maaske var det her i en af
dem, at hun ... nej, hvorfor stadig de kedelige og mør-
ke Minder!

Han kom hen til Hjornet. Herfra var der vidt Ud-

syn ned over Havens store, grønne Lysning med Kana-len, hvor Svanerne sejlede.

Hjørnets Kældervinduer stod aabne, men indenfor var der Træmmer baade paa tværs og paa langs — end-da med tykke Ringe for deres Sammenføjninger.

Povl havde aldrig før set, at der her i Kælderen var en Badstue med et dybt Marmorkar nêd i Gulvet.

I det samme gik Døren op dernede — og en frisk Kvindelatter lød op til ham. Han stillede sig om bag et af de aabne Vinduer, saaledes at han dog kunde se de indtrædende ... ved alle Himle, det var dem, alle tre Søstre, ledsagede af Løjtnanten, — han havde lyst Fuldskæg og brune, stikkende Øjne.

„Her,“ sagde han, „har vi Karoline Mathildes Ba-deværelse. Hun var en Dame med Raffinements. Kan I se, I søde smaa, der er Spejl i Loftet lige oven over Kar-ret!“

De unge Damer fniste, saa det var en Lyst. Men Løjtnanten lod som ingen Ting og vedblev:

„Maaſke ogsaa senere Hendes højsalige Majestæt Dronning Marie Sophie Frederikke Sekstal her har ta-get sig en Dukkert og siden spurgt Spejlet om, hvo der var den dejligste i det hele Land. Det er iøvrigt om hende, der saa pænt fortælles, at hun i Drømme saa sin hedengangne, højsalige Gemal vinke ad sig, mens han sagde: „Gammel Kærlighed ruster ikke, Marie!“, og faa Dage derefter var hun blidelig henslumret.“

Froken Bodil var kommen helt hen til Vinduet, hun var blussende rød ... og varm af tilbagetrængt Latter, men dejlig — dejlig ... Povl kunde ikke styre en Nyk-ke, han tog Pilehæftet frem, og mens han udbrod saa højt, at hun maatte kunne høre det, de to Ord:

„Gammel Kærlighed —“

kastede han det ind ad Vinduet, saa det nu for anden Gang faldt ned for hendes Fodder.

Han horte et let Hvin dernede fra — saa blev der stille ... Først nu fortrød han sin kaade Streg — men for sent. Han følte Blodet stige sig til Hovedet, og han sneg sig om Pavillonens næste Hjørne.

Men det varede ikke længe, for Løjtnanten var kommen ud i Haven og stod nu ved Siden af ham. Han greb haardt fat om begge Povls Arme og udbød edderspændt:

„Ryggesløse Menneske! Deres Navn er Povl Sverkel Valdal, ikke sandt? Levet op igen, som man ser! Saa véd De maaske, at jeg er Premierløjtnant Grahm, og at jeg er Svoger til den unge Froken Hegel, som De nu atter saa skamløst har fornærmet.

Havde jeg haft et saadant Tag i Dem for tre Aar siden, ved min Salighed: jeg havde stødt Dem ned og taget Følgerne — nu har Retten talt, og jeg skal ikke mere rippe op i den gamle Historie, som dog var os alle saa pinlig. Men skulde De, hvad senest Deres Optræden i Dag giver mig Grund til at tro, være for barnlig til at forstaa, at jeg fra nu af skal vide at svare paa enhver Uforskammethed fra Deres Side over for min Svigerinde under hvad Form, den end kommer, saa markerer jeg det rent ud herved!“

Med disse Ord trak han Povl i Armene stærkt ind mod sit Bryst for ved næste Kraftbrug at støde ham langt fra sig. Povl, der havde følt sig helt overvældet af Premierløjtnantens Veltalenhed og slet ikke tænkte paa at gøre legemlig Modstand, styrtede bagover og trimlede gennem Tjørnehækken ned ad den høje Bakke.

De Knubs, han døjede i Farten gjorde ham muskeløm, og hans sorte Klæder blev ordentlig snavsede til.

Endelig fik han Fodfæste, saa han kunde rejse sig. Der var ingen Grund for ham til at kravle op ad Bakken igen — Løjtnanten var forsvunden.

Saa gik Povl ned ad Trapperne og hen over Plænerne. Først, da han stod ved Kanalens Bred, vendte han sig om og saa op mod Slottet.

Da opdagede han hende bag Hækken og Buskene ud for Badstuen ... hun holdt det lille Pilehæfte højt over sig i hævet Arm.

Som var det et Sejrstegn!

Og Povl strakte begge Armene op mod hende ...

Men da blev hun borte for ham bag det grønne.

— — — — —

Premierløjtnant Grahm havde unægtelig optraadt med Fynd og Klem som sin unge Svigerindes Værge, men derfor var det jo ikke givet, at han havde talt ud af hendes Hjerte eller handleft efter hendes Ønske. Hun, der var blid og god, kunde næppe have tilskyndet Svo-geren til saa megen Raahed. Allersnarest havde hun slet ikke engang været Vidne dertil, men var først kommen til senere.

Det maatte nu være, hvad det være vilde, saa vilde Povl ikke vinde hende ved Medynk og Medlidenhed. Og havde han end overilet sig paa denne Dag, skulde han i Fremtiden vise, at han kunde blive hende værdig.

Hun ejede nu hans Pilehæfte og han et Digt som Kærlighedspant. Dog blev det næppe ved Søndermarks-højens Lind, at de paa ny skulde mødes, ej heller maatte Kildekonen mere blandes i hans Sager — der var andre Veje, som laa nærmere. Kærligheden havde hidtil

gjort ham blind, og den hele Rejse rundt om Jorden havde ej heller synderlig udviklet hans Nyttensans. — først nu, ved den Smule Modgang, som paa ny havde ramt ham, gik det op for ham, at den simpleste Fremgangsmaade til at komme paa Spor efter hende var slet og ret at slaa op i Vejviseren og se efter, hvor hun boede.

Og saa —

Snart stod han hos en Urtekræmmer i Pilealléen for at kigge i Vejviseren efter hende. Der var jo ikke mange af det Navn at lede imellem ...

Rigtigt, her stod det:

„Hegel, Kunigunde, Ritmesterinde, Enkefrue, Lykesholms Allé 82.

Først maatte Povl dog hjem og have sine Klæder børstede. Og efter Middagen nødtes han til at gaa med sin Moder ud paa Kirkegaarden i Hvidovre for at ordne Graven ...

Saa var den Dag forspildt.

Men den næste —

Allerede i den tidlige Morgenstund stod han i Lykesholms Allé nær ved Ritmesterindens Villa.

Gardinerne var rullede ned overalt, og der var lukkede Skodder for alle de underste Vinduer ... De sov nok længe derinde!

Han drev Alléen igennem og vendte saa tilbage. Men næppe var han naaet derhen igen, før en halvaaben Droske rullede ud gennem Porten. I Drosken sad Ritmesterinden og hendes tre Dotre — hos Kusken var der fuldt op af Kufferter og andet Rejsetøj.

Af Sted gik det — mon hun havde set ham? Næppe, skønt hun sad paa Forsædet. Nu dækkede Kaleschen for hende og dem alle.

Povl fik snart at vide af en gammel, snakkesalig Mand, der var i Færd med at lukke Porten efter dem, at Herskaberne skulde til Paris og Italien og vilde blive borte hele Vinteren — maaske endnu længer.

Da var det Povl, som snøredes hans Hjerte sammen. Nu blev det hans Tur at sidde hjemme og vente!

Den gamle laasede Porten af og satte Stang for.

Endnu en Gang maatte Povl se hende. Han skyndte sig hen til Jernbaneoverskæringen ved H. C. Ørstedes Vej. Her ventede han taalmodigt ved Ledet, som stadig lukkedes og aabnedes, mens Tog i begge Retninger bruste forbi ...

Nu kom der et derinde fra Byen; han fik at vide af Banevogteren, at det var det rette — Parisertoget! Hvilken Tummel og Fart ... Dér! Vist saa! Et sidste Glimt af hende fik han dog, og han svingede med Hatten til ingen Verdens Nytte.

Ude af Øje, ude af Sind! Nej — hun levede hos ham i Mindet, og han levede kun for hende.

I b e n t r æ s s k r i n e t.

Ellers skete der snart et Omslag i de vante Forhold. Povl blev ikke Løvetæmmer. I et Brev til Kleeberg havde han bedt sig undskyldt nu, da Faderen var død, og han derfor helst maatte være om sin Moder ...

Han søgte Plads hos det vestindiske Kompagni, men dér var alt optaget.

„Tror du, vi anden Gang kan tage dig i vor Tjeneste,“ spurgte Chefen ham strengt, „du, som er rømt fra Borde?“

Disse haarde Ord gik Povl dybt til Hjerte. Han

mumlede noget om, at han ikke paa ny skulde gøre Chefens Tillid til Skamme.

„Nej, lad mig se det,“ sagde Chefen. „Din Faders Eftermæle er jo meget hæderligt, og hvis du kunde gøre dig Umage for at følge ihans Spor, er meget vundet. Du skulde heller ikke gerne mere gøre din Moder unyttige Sorger. Gi'r du mig din Haand paa det? — Saa kan du høre herved om et Par Dage.“

Ved Chefens Fremhjælp fik Povl sig da en Plads i Kristianshavns Bank, hvor han, der jo allerede sad inde med gode Sprogkundskaber og en Smule Livsvisdom, snart opnaaede en fremskudt Stilling blandt de yngre Mennesker.

I Vinterens Lob gennemgik han et Aftenkursus baa- de i enkelt og dobbelt, italiensk Bogholderi hos Kruse ved Nørrevold og lærte desuden at stenograferere hos Des- sau, Rigsdagens Bureauchef, Fra Januar 1881 indmeld- tes han ydermere i den nyoprettede „Københavns Han- delsskole“ i „Efterslægten“s Lokaler paa Østergade, hvor han om Aftenen nød Undervisning i Sprog, Geografi og Handelsregning.

Moderen var imidlertid flyttet fra Valby; hun dan- nede et „Studenterhjem“ i Sortedamsgade. Her var na- turligvis ogsaa Povl kommen til at bo. De unge Studen- ter blev snart hans gode Venner, og ved deres Tilskyn- delse vakte Lysten hos ham til at dyrke ikke alene Po- litik, Historie og Fransk, men ogsaa de klassiske, døde Sprog.

Povl havde saaledes altid fuldt op at gøre, og der var ej heller noget ondt at sige paa hans daglige Færd.

Men saa kom den sleske Fristerske!

Det blaa Bundt.

Der tjente i „Hjemmet“ en lille, buttet Pige, der endnu ikke havde naaet den første Snes. Hun var saa takkelig at se til: hun bar som oftest en fiks, lille Kappe paa Hovedet, og hun havde altid en nyvadsket, skinnende ren, blaa Bomuldskjole paa. Derfor kaldtes hun for „Blaaelsen“. Hun havde smaa, livlige Katteøjne og skælmske Smilehuller — hendes sunde, røde Kinder røbede Varmblodighed.

Hun maatte ikke alene tage sig af Køkkengerningen, men ogsaa gøre rent i Værelserne, og da Povl først kom fra Banken ud paa Eftermiddagen, ventede hun med hans Værelse til sidst.

Han havde da flere Gange, naar han kom hjem, grebet hende i at titte i de opslaaede Bøger, og han spurgte hende en Aften, om det var Verbet „amare“, hun stude-
derede.

Hvad det var?

Det vil sige: „at elske“!

Jo, det maatte være dejligt at kunne Latin. Om han dog ikke vilde lære hende det? Han var jo saa flink og saa klog. Hun vilde gerne læse sammen med ham. Han kunde godt komme ind til hende i Pigekammeret, naar alle de andre var gaaet i Seng. Saa kunde de have det saa rart i Ro, og hun skulde nok være flittig ...

Den næste Aften, da Povl sad bøjet over sine Bøger og røg lang Pibe til Studierne, kom hun ind for at rede Seng til ham paa Chaiselonguen. Med ét stod hun bag ved ham og lagde bægge sine Arme om hans Hals, mens hun hviskede ham ind i Øret:

„Hvorfor kom min lille Læremester ikke ind til mig?

Jeg ventede og ventede og laa vaagen, og Lampen brændte hele Natten.“

Hun skjælv. Povl rejste sig og satte Piben fra sig. Hun blev ved med at holde sine Arme om hans Hals, mens hun drejede sig saadan om ham, at han i næste Nu havde hende i sin Favn. Han kneb hende i Siderne. Hun gav et lille Hvin fra sig. Han tyssede paa hende. Saa blev det til et Kys — et langt Kys. De talte ikke mere et Ord til hinanden, men hun smaalo til ham og han til hende ...

Siden den Aften kom „Blaaelsen“ aldrig og redte Seng hos „Husets unge Herre“, før hun var færdig med at vadske op efter Aftensbordet. Saa havde hun Tiden for sig og Ro til at dyrke Latinen ...

Men en Aften i Maj, da Povl kom hjem fra Handelsskolen, var hans Seng allerede redt, og ved Bordet overraskedes han ved at se en stor, grim Svenskeklods komme ind og skænke Téen.

„Hvor er Blaaelsen?“ spurgte han.

„Hun er her ikke mere!“ svarede hans Moder strængt, og Povl følte, at han rødmede dybt.

Efter Bordet kom en af Studenterne, en noget ældre Jurist, Anders Kirke, ind til Povl. Han havde sin lange Pibe med.

„Vil De ikke have stoppet?“ spurgte Povl ham paa vanlig elskværdig Vis og satte sin Tobaksdaase frem paa Bordet. Han vidste fra tidligere, at Kirke alligevel kun kom derind for det samme, men da hans Pibeholder altid var i Stykker, drejede det hele sig næppe om Tobak for en Skilling.

„Maa jeg til Gengæld byde Dem en Pris?“ spurgte Kirke og aabnede for en lille Pulverpakke.

„Hvad Pokker — den er jo blaa!“

„Snus op!“ sagde Kirke.

„Nej — ellers Tak!“ svarede Povl.

„Jeg har,“ vedblev Kirke, „samlet det hele sammen til Dem ude i Køkkenet — der havde jo nok været en lille Smule til, men det fik Deres Fru Moder kylet i Ansigtet. De ser, det er almindelig Blaaelse, som den smaa af samme Navn har efterladt sig til sin Ihukommelse. Jeg troede ellers, at De vilde sætte Pris paa saadan en lille Pris! Haanden paa Hjertet, unge Valdal — det skal selvfølgelig ikke komme mere omkring — har De ikke ladet Dem daare vel meget af Blaaelsens indsmigrende Egenskaber?“

Atter rødmede Povl.

„Hvor falder De paa det?“

„Aa, for den Sags Skyld,“ fortsatte Kirke, „har hun saamænd været meget kælen over for os alle sammen, men det syntes mig, at hun særlig havde et godt Øje til Dem. Den Slags kan man nemlig ikke undgaa at lægge Mærke til. Ser De, jeg for mit Vedkommende skulde nok tage mig i Agt. Jeg læser heller ikke min Jura for ingen Ting.“

De kan vel nok forstaa, hun er bleven smidt ud, fordi hun har haft et Mandfolk inde hos sig i Køkkenet — jeg saa Bæstet luske ned ad Køkkentrappen i Morges — en væmmelig, snavset Bisse. Men saadan er de Tose — udspekulerede! Gaar det galt, og de kan faa en holden Fyr med i Legen, saa gor de det, for Kæresten triller der naturligvis ingen Skillinger ud af, selv om han bliver stillet paa Hovedet.“

„Umuligt, umuligt!“ udbrød Povl helt ivrigt: „De maa tage fejl. Den lille Blaaelse har ikke været af den Slags.“

„Saa spørg De Deres Fru Moder,“ sagde Kirke. „Tøsen har iøvrigt tilstaaet det med Kæresten, og saa har vi andre jo Lov til at tænke vort!“

Dermed var han ude ad Døren.

Havde Moderen faaet Blaaelse i Ansigtet, saa folte Povl det som en Spand koldt Vand ned ad Ryggen. Han skulde nok vide for Fremtiden at lade det lille Asen fare, han nærede ikke Spor af Trang til at lede hende op — og han hørte heldigvis aldrig fra hende senere. Han havde i letsindige Øjeblikke svigtet sin store Kærlighed, men det maatte ikke mere ske —

Det hvide Bundt.

Af Hjertens Lyst droges han paa ny alene mod sin højbaarne elskede — og led tit aandelige Smerter. Han vidste end ikke nu, hvor hun var. Han havde som „gammel Sømand“ stillet sit Kompas herhjemme i sit røde Værelse og regnet ud, at i Retning af Kakkelovnen laa Paris og mod højre Vindueskrog Italien — men det var ham kun en ringe Trøst. Han folte sig ung, Samfundet lagde Hindringer i Vejen for ham, saa han ikke kunde naa hende, hvem alle hans Længsler gjaldt, men hans Natur oprørtes mod Spægelse — han havde jo allerede set al Verden over, at Livet krævede Køn mod Køn ... Om Bodil var hans, han vilde blive hende tro som Guld.

Det graa Bundt.

Men nu maatte helst Bodils Navn holdes ude.

Thi se — det hændte en Juniaften paa Østergade,

netop som Povl kom ud ad „Efterslægten“s Port, at der strøg et lille Pigebarn rask uden om ham — hun var klædt i musegraat og havde en lang Pisk ned ad Ryggen. Der var da endelig noget! Han trængte til at omgaas et Pigebarn igen. Det gav altid lidt Afveksling i Tilværelsen og kunde jo godt gaa helt sømmeligt af!

Rask var han efter hende.

Hun havde ikke noget mod hans Ledsagelse. De talte om løst og fast, mens de drev Strøget igennem. Om de skulde spise til Aften. — Unægteligt, hun var bleven „brødflov“, men i Jernbane-Boulevarden“ fik hun baade „en Portion Smørrebrød“ og „en Kop Tevand“, mens Povl nød „en halv Bajer“. De morede sig over Tusindkunstneren „Professor“ Foersom, der var overordentlig morsom.

Povl var helt glad over sin Fangst. Han følte sig som en „sejg Fyr“, en dreven Kat, der rigtig skulde til at lege med sin lille, graa Mus.

Flere Aftener i Træk mødtes de og valgte Gangstien rundt om St. Jørgens Sø til deres Tur. Her duftede Syrenerne, her glimrede Guldregnen, her skvulpede Drikkevandssøens klare Bølger i Fred — her kunde de sidde længe i Ro paa en Bænk, og bedst var der paa Frederiksbergsiden skraas overfor Tværdæmningen eller, som den ogsaa kaldes „Svineryggen“, fordi den høje Tjørnehække paa Afstand godt kunde minde om Galtens stride Rygbørster.

Her færdedes der kun faa Mennesker ...

Anna holdt af disse stille Sværmerier.

En Aften, bedst som de sad der og droftede de unge Tanker, svingede der uventet en Skare opløbne Knægte fra „Svineryggen“ hen imod dem. Der var seks. De

standsede og pressede sig sammen paa Bænken ved Siden af det unge Par. Musen rystede over hele Legemet. Den længste af dem havde sat sig ved hendes Side og gned sig fælt op ad hende — i Angst trykkede hun sig ind til Povls Bryst. Povl saa vredt til de ubudne Gæster, der næppe skulde i fint Aftenselskab med saadanne Skægstubbe og store, snavsede Næver. Nu gav nogle af dem sig til at sige Sjofelheder. I det samme rejste Povl sig, gik hen foran dem og udbrød:

„Her er en Dame til Stede!“

„Hold han sin Kaje il!“ raabte i det samme den længste af dem, og inden Povl vidste et Ord af det, havde de alle seks styrtet sig over ham og revet ham omkuld. Den længste gav ham nu nogle haarde Knubs i Bryst og under Hagen, mens de fem andre af al Kraft holdt hans Arme og Ben nede.

„Mul ham bare!“ sagde de.

Povls Næse sprang op at bløde, og da Knægtene saa Blod, lod de til at være tilfredse. Saa stak de fra ham og forsvandt ind over nogle Haver.

Povl var snart kommen paa Benene igen — men Blodet flød endnu af ham, og hans Klæder var bleven grundigt tilsmudskede. Musen, der under Overfaldet var rømt ned ad en Sidevej, kom ham nu i Møde. Hun var stadig hvid af Rædsel, og hun græd.

„Det smærter mig meget mere end dig,“ sagde hun — „noget saa raat havde jeg dog aldrig tænkt mig.“

Povl kunde daarligt tale ... han holdt sit blodige Lommetørklæde op til Næsen ... de maatte se at komme ind i en Port, men, som det syntes, alle Steder var Porte og Laager lukkede. Endelig slap de ind ad Skoleporten paa Niels Ebbesens Vej.

Her ved Vandposten paa Legepladsen fik han sig badet i Nakken, til Blodet standsede, og den lille Mus hjalp ham med at faa vadsket Snavset af hans Klæder saa godt, det lod sig gøre i Maaneskin.

Da de atter var ude paa Vejen, standsede han et Øjeblik. Han stirrede over mod en mørk Villa, som laa omtrent skjult mellem Havetræerne ud mod Lykkesholms Allé.

Næste Aften skulde han som sædvanlig møde den lille Mus ved en Port paa Nørregade, hvor hun boede. Hun var aabenbart Datter af fordomsfri Forældre.

Men da han kom derned, var hun der ikke ... Hun, der ellers altid stillede paa Pletten! Han ventede, først i Porten, senere ovre paa den anden Side af Gaden.

Endelig kom der inde fra Gaarden en lille Dreng rask over mod ham og gav ham et Brev uden Udskrift.

„Det er vist den Herre, som jeg sku' be' om og lese det Brev!“ sagde han.

Povl brød det og læste:

„Hr. Povl —

Hermed meddeler jeg Dem, at jeg ikke kan møde Dem i Aften paa Grund af indtrufne Omstændigheder, og jeg ønsker ikke at træffe Dem mere, da jeg er bleven forlovet.

Anna.“

„Jo, det er til mig!“ sagde Povl og gav Drengen en Drikkeskilling.

„Hun er gaaen med en anden Herre!“ oplyste Drengen.

Povl havde dog nok Lyst til at faa en bedre Udgang paa den Historie. Han satte sig da for at vente her udenfor Porten og passe hende op.

Det blev en ordentlig Ventetid, og morsomt var der ikke her i Gaden. Havde han endda kunnet sidde henne paa en af Boulevardens Bænke, men det lod sig ikke gøre — det var jo ikke givet, hun vilde komme den Vej fra. Midnatsklokken slog baade paa Frue og St. Petri ... og fra mange andre Steder rundt omkring — det var stille her i Sommernatten — og Klokken slog ogsaa et, to og tre ... nu var han træt af at gaa op og ned, nu maatte han hellere opgive Sagen. Alt det Postyr var jo Tøsen slet ikke værd! Kun én Gang frem og tilbage endnu — og saa hjem.

Da kom hun — om Hjørnet oppe fra Boulevarden. En lille, rød Gasballon, som hun holdt i et Baand, svejede over hendes Hoved. Hun havde en lang, ung Fyr under Armen — Povl vilde ikke tro sine egne Øjne ... det var ingen anden end Hovedmanden for den hele Sværm der Aftenen forud havde mørbanket ham ved „Svine-ryggen“.

Det hvide Bundt.

Der var en anden, Povl ikke kunde naa, men som han dog stadig droges mod af sin hele unge Aand og sit bankende Hjerte. Endnu var hun borte — langt borte, og Villaen i Lykkesholms Allé stod tom. Men Haabet om deres store, lykkelige Fremtids-Gensyn levede endnu stærkt hos ham. Naar alt kom til alt, var dette flygtige Tøsesjov ham dog til ingen Nytte, det baade burde og kunde undværes ...

Povl levede nu længe kun med sin store Hjertenskær i sine Tanker.

Han passede sin daglige Syssel, sin Bank og sine Studier; stundom gik han med sin lille Moder i Teatret eller til Koncert i det ny, pragtfulde „Etablissement National“, og til andre Tider kom han ogsaa med nogle af Studenterne til et Foreningsbal, men heller ikke her fandt han den, der kunde rive ham bort fra det fjerne Ideal.

Det grønne Bundt.

Da skete det en Septembraften i 1883, at nogle af hans Venner fik ham med ind i „Ligkisten“, hvor han aldrig før havde været.

Klokken var over elleve. Der var fuldt Hus. Dog kom der stadig flere og flere til baade fra Gaden og fra Tivoli...

Heden var næsten ikke til at holde ud herinde. Der stank af Sved, Øl og Tobaksrøg. Paa den lille, aabne Forhøjning for Enden af Salen hoppede der en Mandsling rundt som en Skade. Han var klædt ud som Skomagerdreng, og han sang om „Skomagermester Løjdy“, mens han gjorde de ustyrligste Ansigtsvrængninger. Folk fandt ham morsom og klappede ivrigt. Povl, der med sine Venner havde faaet Plads bagest i Salen, brød sig dog ikke om den Slags komiske Mandfolk. De lod ham synge, mens de selv sad og smaasnakkede indbyrdes.

„Hvorfor kaldes Pavillonen her egentlig for „Ligkisten“?“ spurgtes der.

Jo — det kendte Juristen Anders Kirke til. Den lille

Pavillon, som var bygget midt i Tredserne, laa den Gang — fortalte han — lige ved Stadsgraven, hvor Industriudstillingsbygningen rejste sig. Pavillonen kunde i sit Ydre godt ligne en Ligkiste, og da den nu tilmed laa paa „Graven“s Rand, fik den jo nemt Navnet.

For Resten mente man ogsaa i de Tider, at den maatte blive en Pind til Værtens Ligkiste; Pavillonen var for stor og for flot efter Datidens Forhold. De morsomme Vægmaleries af Pavillonens Typer var malede af selveste Carl Bøgh, og oppe paa Balkonen over Buffetten havde endog gamle Lumbye spillet med sit Orkester. Han afløstes dog snart af Sangerinder, der altsaa tidligere her ligesom paa „Øen“ sad til Vejrs. I Halvfjerdsene under den store Byggeperiode slog „Ligkisten“ sig stærkt op, og Direktoren tjente da sine fire Hundrede Kroner om Dagen paa Tallerkenvalsen.

„Se, det var „Ligkisten“s Historie, fortalt i korte Træk,“ tilføjede Anders Kirke — „men lad os nu se paa Pigebørnene!“

Mandslingen havde omsider trukket sig tilbage, og „Tribunen“ indtoges nu af Sangerinderne.

En meget svær Dame, der var iført et stramtsiddende, kødfarvet Trikot, traadte op. Hendes Stemmes Kraft stod dog ikke i Forhold til hendes store Legeme — det var umuligt at høre et Muk af, hvad hun sang, for lutter Larm og Latter.

Saa spillede det lille Orkester en Række nationale Melodier, og hele Publikum sang med. Der optraadte endnu et Par unge Damer, hvem ikke nogen brød sig om at høre eller se paa — men saa kom „den skønne Helene“ — — ei allerkæreste, fikst og nysseligt Pigebarn med lyse Lokker, som krøllede sig viltert ned over

hendes Skuldre. Hun havde store, skælmske Blaaøjne og et henrivende Smil, som fremkaldte dybe Smilehuller under hendes lethultede og letblussende Kinder. Hun bar et søgrønt Kostume med langt Slag og dertil højskafte, grønne Støvler med meget høje Hæle og lange Kvaster.

Hun kunde skaffe Ro om sig, alle vilde se hende ... Povl stirrede maaløs paa hende, han ligefrem slugte hende med sit Blik...

Hun foredrog baade med Ynde og Snilde den allernyeste Vise:

„Der vandrør en Yngling ved Lade-
gaardens Aa...

... og trofast han venter paa sin Gine,
paa Gine, den dejlige Mø.“

Den unge Sangerinde maatte atter og atter synge Visen om, og hele Publikum istemte af Hjertens Lyst dens lette og iørefaldende Omkvæd:

„Ved bla—anken Sø
med Gine, den dejlige Mø!“

men føjede ogsaa hertil mere raabende end syngende det nyeste Slagord:

„Er du med paa den?“

Endelig sang hele Damekoret et „God-Nat“, og saa var der ikke mere.

Gassen slukkedes, mens Politiet hjalp med til at faa Lokalet ryddet.

Povl følte ingen Lyst til at følge med de andre hjem-

ad. Han maatte se den skønne, grønne Helene endnu en Gang, og skønt den forfarne Jurist Anders Kirke sagde til ham:

„Af al Slags Kærlighed er Sangerindekærlighed den værste!“

blev Povl dog ved sit.

Der gik mange baade yngre og ældre Herrer paa For-
tovet udenfor „Ligkisten“ og ventede. Sangerinderne
kom omsider ud af det mørke Lokale. De duftede af
Parfume; alle bar de store Hatte og store Turnyrer. Hver
fandt sin blandt de ventende. Saa kom endelig den
skønne Helene, og alle de Herrer, der endnu var til-
bage, flokkedes om hende. Hun baade lo og snærrede
— lige med ét rev hun sig løs fra dem allesammen og
fo'r hen til Povl, hvem hun rask tog under Armen:

„Der staar min lille Bro'r!“ udbrod hun og lagde
skælmsk syngende til: „Er du med paa den?“

Povl følte sig helt overvældet og kunde næppe faa
et Ord frem.

Hun hviskede til ham:

„Jeg maa nok følges med Dem her hen ad Gaden,
til jeg kan slippe fri for alle de andre?“

Saa gik de Arm i Arm hen ad Passagen, fulgte i
Hælene af adskillige Mandfolk, der gjorde sig lystige
over dem.

„Det er ikke værd, vi gaar gennem Strøget,“ ved-
blev Helene — „lad os hellere dreje om her ad Boule-
varden, saa bliver de dér bagved nok kede af at rende
efter os.“

„Hvor langt skal Frokenen, om jeg tør spørge?“

„Jeg bor ude i Hoppens Længe,“ svarede hun, „men

De har naturligvis ikke nødig at gaa med saa langt for min Skyld!“

„Maa jeg ikke byde Dem en Droske, Frøken?“

„Nej — ellers Tak! Vi gaar jo saa rart. Jeg trænger ogsaa til frisk Luft efter mit Arbejde. Ja, De véd vel nok, hvem jeg er?“

„Selvfølgelig, kæreste Frøken. Jeg saa Dem optræde i Aften. Det bliver næppe sidste Gang.“

„Maa jeg takke —!“

„De hedder vel Helene?“

„Ja — Helene Ordrup. Og hvad er saa Deres Navn, om jeg maa være saa fri?“

„Povl — Povl — Povl Storm!“

„Hedder De tre Gange Povl?“ spurgte hun.

„Ja — i hvert Fald for dem, der stammer,“ svarede han. „Men De hedder tusind Gange: den skønne Helene! Hvorledes skér det i Grunden, at en saa nydelig, lille, ung Frøken som De gaar hen og bliver Syngepige i „Ligkisten“?“

„Der skal jo nogen til det værste!“ svarede hun i samme kaade Tonefald som før. „Vi kan ikke alle komme til det kongelige Teater.“

„Nej, det er da ét Gode!“ sagde Povl.

„De hører maaske til Dem, der sér ned paa en stakels Sangerinde?“ udbrød hun mut.

„Tværtimod — jeg har ganske særlig sét op til Dem i Aften, men jeg sad rigtignok ogsaa nede paa Gulvet.“

„Nu er De altsaa uartig,“ sagde hun og truede ad ham med sin Parasol.

„Hvis jeg var det, passede vi maaske helt godt til hinanden,“ svarede han.

„Ja, der har vi det: De vil gøre mig til en uartig Pige. De skulde vel ikke være Bedemand?“

„Maaske mere „Bede“ end „Mand“.“

„Undskyld, jeg kan ikke more mig over daarlige Vittigheder. For Resten vil jeg sige Dem, at jeg slet ikke brød mig om at være ved det kongelige Teater. Der egnede min Bravourarie sig ikke.“

„Jo dog — i Balletten,“ svarede Povl.

„Hør — nu saarer De mig,“ udbød hun og blev igen en anden: mismodig, næsten grædefærdig.

„Det var det sidste, jeg vilde gøre, Frøken. Hvad ondt ligger der nu i mine Ord?“

„De siger, jeg har en god Stemme til at komme til Balletten med, og den Vittighed har jeg saamænd ogsaa maattet høre mange Gange før. Men baade min Direktør og „Musiken“ og mange andre mener, at jeg synger pænt, vil De vide det, saa De har slet ikke nødig at gøre Nar.“

„Ja, der kan man nu se, hvad der kan komme ud af en Misforstaaelse, sagde Povl med et elskværdigt Smil. „Jeg hævdede jo kun, at Deres Bravourarie passede i Balletten — naturligvis tænkte jeg bare paa Melodien. Den har jeg nemlig selv hørt forleden deroppe i „Blomsterfesten i Genzano“, hvor den spilles, mens Thorvaldsens Mesterværker vises i Tableauer. Sagen er nemlig den, hvad De maaske slet ikke ved, Frøken, at Deres Slagvises Motiver og pragtfulde Melodi har sit Udspring i selve Hymnen til Thorvaldsen. Teksten hertil skriver sig fra et lille Stykke, som hedder „Kunstnerliv“ eller „Den ene Arbejdet, den anden Lønnen“, men hos Dem, Frøken, har denne Tekst unægtelig undergaaet en Forandring til det tarveligere. „Kunstneren

ved Tiberens Bred“ er nu — som jeg nører — bleven til „en Yngling ved Ladegaardens Aa“ ... Jeg er ikke særlig musikalsk og heller ikke Literat, men saa meget ved jeg dog. Er De med paa den?”

Saa lo hun.

„De er alligevel klogere, end jeg paa en Studs vilde have regnet Dem for,“ svarede hun. „Nu skal jeg ligegodt have Lojer med min Direktør, der tror, vi er ene om „Gine, dejlige Mø“. Han ved ikke, at de ogsaa spiller den paa det kongelige Teater! Hahaha! Og han aner sagtens heller ikke, at min Tekst er en Parodi. Det er vist en eller anden fattig Student, der har makket det hele sammen for to Mark og fire, mens min Direktør nu høster Æren for det ... Den ene Arbejdet, den anden Lønnen!“

„De har fine Tanker om Deres Direktør, Frøken.“

„Naa ja — han er saamænd ellers en meget rar Mand, og jeg er glad for, at jeg er kommen til ham. Det var det, jeg mente for, at jeg hellere vilde være i „Ligkisten“ end paa det kongelige Teater, for paa det kongelige er man bare udsat for at blive hængende, hvis man da ellers duer til noget — saa kan man blive der hele Livet igennem — —“

„mens man i „Ligkisten“, kan blive Døden med!“
indskød Povl.

„Bah“ — udbød hun vrippen. „Hvad skal de gyserlige Vittigheder til? Jeg mener, at man som Sangerinde er frank og fri. Hele Verden ligger aaben for én. Og det skal heller ikke vare længe, for Fuglen her er flojet! Allerhelst vil jeg nu til Amerika, men jeg kan ikke meget af Sproget endnu, og i hvert Fald skulde

man dog helst kunne synge et Par Viser paa Engelsk for at komme derover.“

„Ja, det kunde lige passe at synge for Amerikanerne om Gine, the beauteous maid!“

„Kan De Engelsk?“ spurgte hun ham.

„Ja, som De hører, gaar jeg ikke af Vejen for det.“

„Bare De vilde lære lidt fra Dem; det skulde være mig meget kært.“

Nu tog hun ham helt alvorlig.

Og mens de fulgtes længere fremad, fortalte Povl hende om sine Rejser ude i den vide Verden. Hun lyttede til ham med stor Opmærksomhed.

„Det er rigtignok dejligere at gaa med Dem end med alle disse dumme Diskensspringere, der hver Aften er efter mig,“ sagde hun endelig. „Det er kun kedeligt, at det er blevet saa sent. Og jeg har ikke engang spist til Aften.“

„Mon ikke vi kan komme ind et eller andet Sted her i Nærheden?“ spurgte Povl. „Om saa var, gjorde De maaske mig den særlige Ære? Jeg er unægtelig ogsaa madlysten. Og jeg skulde nok fortælle Dem meget mere om Amerika — om Indianerne og de nederdrægtige Græshopper derovre!“

„Alt er lukket her omkring,“ udbrød hun med et lille Suk.

„Ikke Gæstgivergaardene!“ svarede Povl.

De drejede om ad Tornebuskegade og kom omsider hen til „Gammel Avlsgaard“ i Suhmsgade.

„Lad os prøve her!“ sagde Povl og ringede paa.

De var alene i Gaden. Der var skummelt, skønt Morgenens dæmrede.

Povl blev ved med at ringe, og Klokken kimedede ogsaa stærkt inden for Porten, men der kom ingen og lukkede op.

Med ét hørte de en tyk Røst henne for Enden af Gaden.

„Det nytter Dem inte der!“ blev der sagt.

Tunge Træskotrin nærmede sig.

Det var Privatvægteren, en gammel, støt Knark med et langt Skæg.

Han raslede med et Nøgleknippe.

„Kan De maaske lukke os ind?“ spurgte Povl.

„Ja, hvis De bor her i Huset,“ svarede Vægteren.

„Bor? — nej! Men er her da ikke Gæstgiveri? Vi er nemlig tilrejsende.“

„Saa er det blevet sent for Dem at komme rejsende hertil!“ udbrod Vægteren og mønstrede dem begge med ulideligt Kenderblik.

Den skønne Helene kunde daarlig bare sig for at le.

„Man kan vel blive opholdt af Forretninger under Vejs?“ indvendte Povl i en overlegen Tone.

Vægteren tyggede lidt paa sin Skraa, mens han stirrede ned i Rendestenen. Saa sagde han lunt hen for sig:

„Næ—æ, men jeg kunde kanske hjælpe Dem op paa „Maanen“.“

„Paa „Maanen“? — hvor er det da?“

„Det er lige her om Hjørnet, henne ved Pustervig.“

„Naa ja — der kan der jo ogsaa være meget godt,“ udbrod Povl, mens han saa spørgende paa Helene.

Hun tav og tog atter Povl under Armen. Vægteren gik i Forvejen.

De kom hen til Stedet, hvor de paa Skiltet over Por-

ten skimtede en vældig, grinende Fuldmaane. Vægteren lukkede Porten op og lod saa det unge Par gaa først ind. De to blev staaende indenfor i den lille Gaard, til Vægteren atter kunde komme forrest og nærmere vise Vej. Der var bælgmørkt overalt.

Vægteren ledte Parret op ad en smal Trappe.

„De maa gaa stille!“ hviskede han, mens han selv ikke kunde undgaa at buldre med sine Træsko.

Først da de var komne Trappen op, strøg han en Tændstik, men da han havde fundet den rette Nøgle, smed han atter Tændstikken fra sig og lukkede saa det unge Par ind i et lille Værelse, hvor der fandtes to Senge ved Siden af hinanden. Og ikke før de havde lukket efter sig, tændte han Lys.

„Skal vi være her?“ spurgte Povl undret.

„Ja — her er vel møjet pænt!“ sagde Vægteren og trak en gammel, snavset Lommebog frem.

„Al Ære og Respekt!“ svarede Povl. „Men vi har troet, at her havde været et Sted, hvor vi kunde have siddet og faaet noget at spise.“

„Det kan De godt her,“ brummede Vægteren — „det vil sige: inte førend i Morgen tidlig, for endnu er Pigerne jo'nte oppe. De skal nok komme af sig selv og spørge Dem om, hvad De ønsker af Kaffe eller den Slags.“

Povl lagde sine Hænder over Helenes Skuldre og saa hende ind i hendes store Øjne. Saa udbrod han leende:

„Ja, vi maa vel tage til Takke og vente — lille Helene?“

„Det maa vi vell!“ svarede hun med et Skuldertræk og tilføjede hviskende: „Det er en slem Vildmand, De der har faaet mig paa.“

„Saa er det to Kroner!“ udbød Vægteren.

„Er det for Deres Ulejlighed?“ spurgte Povl.

„Næ — det er for Sengestedet. Mit bliver „efter Behag!“

„Men Værelset kommer vel paa Regningen?“

„Regninger, det bruger man inte her,“ sagde Vægteren: „Her erlægges Betalingen forud. De kan dristig fly mig Pengene — saa er det ude af Verden.“

Povl gav ham to Kroner og halvtreds, og dermed var han tilfreds.

„Mange Tak, Herre!“ udbød Vægteren og væddede sin Blyantsspids. „Nu skulde jeg bare ha' Navnene.“

„Vore Navne?“

Helene vendte sig bort fra Povl og gik hen forved Spejlet for at rette paa Haaret.

„Ja, det er til Politiet, forstaar sig,“ oplyste Vægteren. „Det er jo noget, der skal til. For De er jo Mand og Kone?“

„Mit Navn er Fuldmægtig Storm fra Roskilde.“

„Med Frue?“

„Ja — med Frue!“ vrissede Helene henne ved Spejlet. „Lad det saa være nok!“

„Jeg siger saa mange Tak for mig,“ udbød Vægteren. „God, rolig Nat!“

Næppe var han ude ad Døren, før Helene brast i høj Latter, som gav Genklang ude fra Trappegangens Vægge.

„Ja, lille Frøken,“ udbød Povl, der endnu følte sig i Klemme, „nu sidder vi rart i det!“

„Frue, ikke Frøken!“ lo Helene, der stadig blev siddende ved Spejlet. „Vi maa nok ogsaa helst sige „Du“

til hinanden for at blive i Rollen. Jeg finder, at det hele er saa umaadelig morsomt."

Povl gik hen og lænede sit Hoved ned mod hende, og de spejlede sig sammen.

„Et lille Kys i Venskabspagt?"

Hun lod ham et Par Gange kysse sig paa Panden, saa vendte hun sit Ansigt om mod hans, og da blev det til Kys paa Mund.

„Oprigtig talt," sagde hun, „jeg gider virkelig ikke nu gaa ud til Hoppens Længe. Jeg bliver her og sover fra Sulten."

Saa pustede hun Lyset ud ...

Allerede ved Sekstiden var der Liv og Røre udenfor. Der hørt uafsladelig Trampen paa Trapperne, og nede i Gaarden var der et stadigt Rykind af smaa Køretøjer, mens der snakkedes bredt Sjællandsk.

Omsider blev der ude fra Trappegangen banket stærkt paa Døren ind til Værelset.

Povl sprang op —

„Det skulde da aldrig være Politiet!" tænkte han.

Nu lød der en hæs Kvindestemme derudefra:

„Vil De ikke ha' Deres Fodtøj pudset?"

„Naa — ikke andet!" slap det ud af Povl med et Lettelsens Suk. Han tog begge Støvleparrene, aabnede Døren paa Klem og langede dem ud. I det samme stak der en aaben Haand ind.

„Det er tyve Øre!" lød det.

„Det er svært; saa de er griske efter Mønten her!" udbød Povl endnu søvndrukken. Han fik rodet nogle røde Penge frem af sine Bukselommer og atter af dem talt den krævede Sum op i den fremstrakte Haand.

„Saa—aadan!“ mumlede han endelig med grødet Mæle.

Haanden knugede om Pengene og blev derpaa straks trukket tilbage, hvorefter Døren smækkedes i.

Skønt Helene endnu ikke havde slaaet Øjnene op, laa hun dog og lo, saa det klukkede i hende.

Et Øjeblik efter bankedes der atter, men denne Gang kun let paa Døren, som derpaa lige aabnedes saa meget, at de blankede Støvler kunde blive satte indenfor.

„Hov — hov!“ raabte Povl: „De dér! Vi vilde for Resten gerne ha' to Kopper Kaffe!“

„Skal der Franskbrød til?“ blev der spurgt.

„Ja, selvfølgelig!“

„Med Smør?“

„Ogsaa med Smør?“

Næppe var det sagt, før den aabne Haand igen stak ind ad Døren:

„Halvtreds Øre!“

„Dod og Kridte — ja, nu skal jeg være der!“

— — — — —

Hvad hjalp nu alle de gode Forsætter? Den skønne Helene havde faaet et eget Greb i Povl. Hun var noget for sig selv, ikke alene fiks og elskelig men ogsaa selvstændig og uafhængig.

Hendes Forældre, der boede i Ordrup, havde ladet hende synge paa Dyrehavsbakken allerede, da hun var femten Aar, og selv — strøget Pengene. Men for Resten havde de holdt hende strængt i Ave. Først da hun var bleven atten Aar og myndig over sin Person, var hun kommen til „Faget“ i København. Endnu skyldte hun baade for Kostymer og Sange men skulde nok klare sig endda ... Dog stod Amerika hende stadig i Hovedet.

Povl havde forladt Gæstgivergaarden „Maanen“ i saa god Tid, at han kunde naa hjem, inden Moderen endnu var oppe. Helene derimod havde ønsket at blive der noget længer, ikke alene for at faa udsovet men ogsaa for at faa sit Haar sat ordentlig op — dette underlige, lyse Haar — ogsaa det, mente Povl, havde i Dagningen næsten spillet i det grønne!

Povl havde lovet hende nogle engelske Ledetraade og Talebøger, som hun skulde kigge i, til de saa's igen — han havde nok af dem derhjemme paa sin Boghylde — og endnu samme Dag fik han dem sendte ud i „Ligkisten“ til hende; selv glædede han sig til at mødes med hende paa ny om Lørdagen. Hun vilde nok blive flink, hun lod til at være lærenem.

Lørdag Aften kom, og Povl stillede allerede ved Ottetiden i Pavillonen. Der saa anderledes ud end sidst, da han var derinde. Ikke et Menneske paa Tilskuerpladsen! En gammel Opvarter gik rundt i Skjorteærmer og tørrede Bordene af. Bag Skænken gabede „Buffisten“. Forhøjningen stod tom. Omsider kom Pianisten, drak sig en Bajer og gav sig saa til at klimbre. Lidt efter stillede Violinisten, men det varede syv lange og syv brede, inden han fik sat sig til Rette og Fiolen stemt. Endelig steg der en Sangerinde op fra Garderoben og tog Plads paa Forhøjningen. Hun saa baade sur og tvær ud.

„Hvor bliver det højstærede Publikum af i Aften?“ spurgte Povl, da Opvarteren var naaet til hans Bord.

„Det kommer, det kommer!“ svarede Opvarteren. „Ta'en med Ro, Petersen! Her er nemlig aldrig Folk før henad Klokken elleve.“

„Det var mærkeligt! Hvor kommer det sig?“

„Jo, jeg skal sige Herren, i gamle Dage hed Stedet

her „Slukefter“. Og det staar Folk endnu i Hovedet. Her falder de sjældent ind, før de har været andre Steder.“

„Saa —? Jeg havde ellers glædet mig til allerede nu at høre en lille Sang.“

„Jo — men Damerne er jo daarlig staaede op endnu!“ svarede Opvarteren og lagde hviskende til: „Der har vi Direktøren, saa hjælper det,“ ... og højt: „God Aften, Hr. Direktør! En Diamant? S’gærnel!“

Dermed satte han et lille Glas Øl hen paa Direktørbordet.

Povl kom imidlertid til at vente uden Nytte paa den, han var kommen herind for. Han havde faaet sat „en Portion Smørrebrød“ til Livs og drukket sig et Par „Diamanter“ og var imidlertid bleven helt fortrolig med sin Opvarter.

Saa spurgte han ham endelig:

„Hvor er dog den skønne, grønne Helene henne i Aften?“

„Ja, det maa De nok sige, for vi andre døjer ogsaa under det,“ svarede Opvarteren. „Hun er sandelig bleven taget —“

„Hvad siger De?“

„Taget ud af det hele!“ fortsatte Opvarteren og tilføjede dernæst hviskende som før: „De kan tro, min Herre, Direktøren nappede sig ligegodt en god lille Kage der! De gode Damer maa jo op med Daskenberg, naar de saadan stikker af fra det hele. Det er vist „Konfessionalstraf“, de kalder det!“

Povl havde ondt ved at styre sig.

„Hvor kan nu De, der dog maa have set saa meget, tro alt det om en ludfattig Sangerinde?“

„Jo, ser De, Direktøren er jo ikke saadan at rende om Døre med. Naturligvis har Pigebarnet ikke en rød Reje, det véd vi nok, men saa er der nok et eller andet fjollet Stykke Mandfolk, som hun faar til at hoppe paa 'en. Fruentimmer er tossede, men Mandfolk er gennemgaaende møjet, møjet værre!“

— — — — —

Fjorten Dage senere, da Povl efter Kontortid var paa Vejen hjemad og gik fra den gamle Frederiksborg-gade ud paa Fliserne over Boulevarden, var han nær løben lige i Armene paa en ung Dame, der netop i det samme Øjeblik svingede der om Hjørnet. Og et vakkert Tilfælde vilde, at denne unge Dame ingen anden var end Flygtningen „den skønne, grønne Helene.“

„Nej, nu stiger den!“ udbød hun. „Det kalder jeg at løbe lige i Løvens Gab!“

Hun gjorde ordentlig store Øjne.

Povl havde nær ikke kendt hende igen. Hun bar Hat som en Amagerpige og var iført en lang, tilknap-pet Waterproof, som dækkede helt baade Liv og Kjole. Hendes Haar var glattet og sat op, kun ned over Panden formede det sig i lette Krøller.

„Det var da godt, jeg fik dig at se en Gang igen,“ sagde Povl. „Du har rigtig ladet mig løbe med Limstangen.“

„Aa nej,“ svarede hun knibsk. „Men jeg havde det Indtryk, at du saa ned paa mig som Sangerinde.“ — Hun tilføjede med uventet Skælmeri: „Derfor har jeg nu ogsaa forladt min kunstneriske Løbebane!“

Saa slog hun et Smæld med Tungen.

„Ikke skulde det være en lille Kop Kaffe igen paa Hotel „Maanen“?“ spurgte han.

Hun slog ham over Fingrene.

„Kommer der ikke!“ svarede hun.

Der stod Folk i Vejen paa Fortovet, og hun veg nu tilbage ad det samme Hjørne, som hun var kommen fra. Saa vedblev hun:

„Men vi kan jo godt gaa en lille Tur sammen over i Parken.“

De fulgtes hen ad Boulevarden.

„Ellers Tak for dine engelske Bøger. Jeg fik dem den sidste Dag, da jeg var i „Ligkisten“. Nu maa du for Resten helst faa dem igen. Jeg kan snart hele Lektionen.“

„Naa — saa rask kan det vel ikke gaa?“

„Oh yes!“ svarede hun og stak saa lige med det samme ind i en Bagerbutik.

„Det er dog en snurrig lille en!“ sagde Povl hen for sig.

Et Øjeblik efter kom hun ud med en Papirspose under Armen.

„Undskyld mig!“ sagde hun. „Du er vel ikke bleven altfor træt af at vente? Skal vi saa derover?“

Og hun gik fremad.

Han drejede bag om hende, saa han fik hende paa sin højre Side.

„Hvad skal det til?“ spurgte hun.

„Man skal altid gaa paa venstre Side af den, man nærer Agtelse for!“ svarede Povl.

„Virkelig?“ sagde hun og dansede med et bag om ham, til hun var kommen over paa den modsatte Side. Imens tilføjede hun leende:

„Saa maa jeg nok gaa her, for du har min højeste Agtelse.“

Men nu gav Povl sig atter til at gaa bag om hende...

„Skal vi blive ved med at danse saaledes her ved højlys Dag?“ spurgte hun.

„Nej, nu gaar vi rigtigt, som vi skal: Herren med Damen til højre. Damen har altid Forret, naar det gælder Agtelsen. Først ned ad Kirkegulvet som Brud maa hun ydmyg tage sin Mand under venstre Arm.“

„Tak, det var godt, jeg fik det at vide,“ sagde hun, „for jeg skal snart staa Brud.“

„Hvad maa jeg høre!“ raabte Povl overrasket. De gik i det samme ind i Ørstedsparken, og Opsynsmanden ved Porten ymtede noget om, at de ikke havde nødig at føre „højroset Tale“.

De lod, som om de ikke hørte ham og gik længere fremad.

„Tja,“ vedblev hun, „du friede jo ikke til mig, lille Povl, da vi sidst var sammen, og nu er det skam for sent, hvis du ellers har haft den Slags Tanker!“

Saa fortalte hun ham, at hun Aftenen efter deres Sammenkomst var bleven kendt med en Herre, der inde i „Ligkisten“ havde sendt sit Kort op til hende tillige med en meget stor Buket og en halv Flaske Champagne. Efter Forestillingen var hun gaaet med ham ned paa „Hotel Rosen“, hvor de havde „souperet“. Han havde saa mange Penge, at det var ligefrem skamagtigt! Han var Civilingenior og boede i New York men var kommen herhjem til Danmark for at faa sig en Kone. Og nu syntes han saa godt om hende, saa hvis hun vilde slaa til, skulde det hele snart blive klappet og klarret. „Er du med paa den?“ havde han sagt, og hun hav-

de jo ikke noget imod at komme til Amerika paa saa pæn en Maade. De andre Mæfiker derude var da ogsaa allesammen ved at revne af Misundelse. Direktøren havde allerede faaet det, han skulde ha' for at slippe hende, og nu ventede hun bare paa sin Daabsattest fra Ordrup. Hun vilde selv tage ud efter den en af de første Dage, og naar hun saa havde faaet den, skulde der løses Kongebrev ...

„Saa gaar „den skønne Helene“ ud af Historien,“ vedblev hun i bare Smil, „og jeg damper til mit dejlige Amerika som Fru...“

Hun gjorde et lille Ophold.

Povl gentog utaalmelig:

„Som Fru...?“

„Ja, til dig tør jeg vel nok sige det, for du vil vel ikke staa min Lykke i Vejen? Som Fru Ulf Nielsen.“

Og Povl føjede lystig til:

„— der nemt i Amerika bliver til Mistress Wolf Nelson.“

De var komne ud paa Broen. Her standsede hun og tog et stort Franskbrød ud af Posen. Saa brød hun det og kastede Smaastykkerne ud til Fiskene. De samlede øjeblikkelig i Tusindvis og snappede graadig efter hver Smule. Med ét veg de til Side, og en fed Aal kom i stærk Fart op fra Dybet for at snuppe den største Godbid. Hun kastede nu ny Bider ud til den modsatte Side. Smaafiskene var der i det samme og sløges i Klynge om Byttet. Da svømmede der en sindig Vandrotte ud fra Kysten og nappede det fra oven.

„De smaa Stakler,“ udbroød Helene, mens hun kastede de sidste Krummer ud og endevendte Posen, „jeg

husker altid paa dem, naar jeg kommer denne Vej — men de faar jo som oftets kun Mindsteparten.“

„Og det maa jeg sige,“ udbrød Povl, „Ingeniøren faar sig en hjertensgod og dejlig, lille Kone?“

„Finder du virkelig?“

„Ja, det kan du tro.“

„Du skulde ha' været om dig, Povl, saa kunde det maaske for stadig være bleven Fru Storm i Stedet.“

„Storm? — naa!“

Han vilde følges længere fremad med hende.

„Nej, lad os nu skilles,“ sagde hun. „Nu har du jo faaet at vide det, du skulde. Jeg vovede mig herind med dig for det sammes Skyld, og det er gaaet godt, men det er alligevel ikke værd, vi mere udsætter os for, at nogen ser os sammen. Man kan jo aldrig vide...! Derimod, hvis du vil komme ud til os, skal jeg gerne forestille dig for min tilkommende Mand...“

„Nej Tak,“ undslap det Povl: „det er vist ikke værd!“

„Hvorfor dog ikke?“ spurgte hun helt aabenhjærtigt: „Han har nok, om jeg saa maa sige, gemt mig et Sted, hvor ingen finder paa at lede efter mig, men det er bare, fordi han vil have mig helt ud af de gamle Uvaner. Jeg skal undgaa dem, der kun vil ha' mig med paa Daarligdom, og dem er der jo desværre nok af baa- de blandt Venner og Veninder. — Men du, Povl...! Du er ikke af den Slags ... for jeg regner ikke det med „Maanen“!“

Og hun brast i det samme i en saa klingende Latter, at den sikkert kunde høres over hele Parken.

Povl blev helt hjerteklemmt og gik i Forvejen. Først da de begge var henne over Broen, spurgte han:

„Hvor har han saa gemt dig?“

Hun holdt Haanden op for Munden og hviskede:

„I Valby.“

„Se, se!“ udbrod Povl, og nu havde han ondt ved at holde Lattieren tilbage —, ja det var unægtelig nyt Land! Hvor saa i Valby?“

„Er du maaske kendt derude?“ spurgte hun vrip-pent.

„Naa — da jeg har været hele Jorden rundt, saa har jeg vel været der ogsaa.“

„Aa, du,“ — vedblev hun, mens hun slog over paa ny i en kvikkere Tone, og hendes Øjne lyste: „Du kan sandelig tro, jeg bor henrivende, og var det ikke for Skams Skyld, skulde jeg aldrig ønske mig til Amerika, naar jeg bare altid kunde faa det lige saa godt som der. Endda der kun er det nødvendigeste, for vi har maattet leje Bohavet herinde i Byen, men der er mere end nok. Vi er saa glade, fordi vi fik Kig paa den lille Rede, som der stod ledig. Lejligheden ligger i en gammel Gaard, som hedder „Valdal“.“

„I Udbygningen — i Gavlen?“ udbrod Povl over-rasket.

„Ja vist saa, hvor véd du dog det fra?“

„Helene — der er jeg født, der var mit Barndoms-hjem.“

Og nu aabenbarede han hende sit rette Navn og forklarede hende dermed sit Mærke:

som hun ogsaa vilde finde i Engelskbøgerne fra hans Skoletid.

De var alligevel blevne længe sammen derinde i

Ørstedes-Parken. De havde sat sig hen paa en Bænk, hvor ingen forstyrrede dem, og han havde gjort hende delagtig i mange af Minderne fra „Valdal“.

„Til det Sted, hvorfra du nu snart som Brud skal rejse over til den ny Verden, kom en Gang en anden — min Moder — over Atlanten for at drage ind som Brud. I de stille Stuer derude er min kære Fader død!“

Og Povl fortalte hende ogsaa, hvor han nu boede sammen med sin Moder. Han kunde jo nok have haft Lyst til at se, hvorledes Helene havde faaet indrettet sig det i „Valdal“, og hun paa sin Side mente ogsaa, at naar han kun gjorde sig et Ærinde derud for at hente sine Bøger, kunde han aldrig komme til at staa i et fejlt Lys. Skulde galt endelig være, maatte han gerne vente, til Brylluppet var overstaaet. Og det fandt Povl ogsaa rigtigst.

Ugedagen derefter tog han saa med Omnibussen fra Halmtorvet ud til Valby. Han sprang af ved „Valdal“ og blev staaende lidt uden for Laagen. Hans Bed med Navnetrækket var borte og den lille Havestump uden for Udbygningens Gavl laa brak. Der var ingen Gardiner for Vinduerne i hans tidligere Hjem, og da han saa nærmere til, viste det sig, at Stuerne stod tomme.

I det samme kom Gartneren til og bød ham velkommen. De kom snart i Snak om den lille Lejlighed. Der havde lige boet et Par nygifte — rigtig nydelige Folk, sagde Gartneren, men nu var de rejste. Gartneren spurgte ham, om ikke han vilde træde nærmere. Men Povl undskyldte sig og gik — han folte, at han nu slet ikke mere havde noget at gøre med det gamle „Valdal“.

Det røde Bundt.

Han drev videre ned ad Langgade og gik ind i Krohaven, hvor han spiste sig en Æggekage. Her blev han genkendt af Kromanden, der snakkede gammelt med ham, sagde „du“ til ham og endte med at give ham et godt Raad med paa Vejen:

„Naar du tager herfra, Povl, skal du gaa over Mosen. Der vil du faa at se Løjer, som er bedre end dem, vi laver her i Fastelavnen!“

Povl gik da fra Kroen ned over Mosedalsvejen, som førte over Mosedraget ud til Roskilde Landevej.

Og i Sandhed — det var et sælsomt Skue, som mødte ham her i aaben Mark, da han var kommen neden om Vejens lave, hyggelige, straataekte Rønner.

I det høje Græs langs Tværgroften havde en stor Zigøjnerbande slaaet sig ned og lejret sig om et vældigt Baal, som sendte en vildt hvirvlende, sort Røgsky op mod den klare Himmel.

Der var alt, hvad der hørte til: en storskægget, stærkt bygget Hovding med Falkeblik og Ørnenæse, farvede Fjer i Hatten, rødbræmmet Kappe over Skuldrene, store Metalprydelser ned over Brystet og en velspækket Pengetaske hængende i Bæltet; der var en gammel Oldemor, der syntes hæsligere end Fandens, med graa Tjavser ud over Hovedsjalet, Hornbriller paa den dryppende Næse, mimrende Mund og Pukkel; der var sortsmudskede, lurvetklædte Mænd med store Ringe i Ørene og spragletskortede Kvinder med nogen Barm, et Utal af snavsede Unger i alle Aldre lige ned til spæde Patteglutter og endelig — baade Heste og Æsler i jævn, god Foderstand, arrige Hunde, der kunde springe og

gaa paa Bagbenene, nogle ynkelige Aber, der ikke engang gad se morsomme ud, og en træg Bjørn, der trods Mundkurven laa og sugede paa Labben.

Nær Baalet holdt der en stor Teltvogn og et Par Karrer.

Naturligvis havde det sjældne Optog samlet en stor Mængde nysgerrige om sig ... Zigøjnerne, der talte et underligt Kavdervælsk, lod i øvrigt til at være ret godmodige; de tiggede bravt men tog ogsaa med Tak mod alt, om det saa var Cigarstumper og Tinknapper.

Povl gik helt hen til Baalet for paa nært Hold at iagttage de smaa Børn. Han kastede nogle Smaapenge i Grams til dem, og det var en Lyst at se, hvorledes Piger og Drengene væltede sig over hverandre og sloges for at faa fat i dem, mens de brød sig fejl om det allermindste Pus, der laa paa nogle Klude og sparkede ud med Arme og Ben og vrælede, mens det stadig skreg: „Eja, eja!“

Nu vinkede Oldemoderen ad Povl. Saa tog hun nogle Riskviste af Kvaset ved Baalet, lavede seks lige store Pinde af dem og lagde dem op paa Jorden foran sig —

Han blev underlig stemt ved denne Pulverheks' sære Koglerier, som mindede ham ikke lidet om Fakirernes i sin Tid med de brudne Dagerter det var hans Tegn fra Barndomstiden om igen, som hun havde dannet af sine Pinde:

Hun sendte ham et skulende Blik gennem Hornbrillernes stærke Glas og rev saa ud af Baalet en ung Kvist som Ilden allerede havde faaet fat i. Hun tændte sin Kridtpibe ved den, slukkede dernæst Ilden i den

alene ved Hjælp af sine krogede Fingre og brækkede saa ogsaa ud af den seks Pinde, hvoraf tre havde samme Størrelse som de tidligere, mens de andre kun var halvt saa store.

Og hun lagde dem paa Jorden lige under de forrige i en lignende Tegning:

I det samme vinkede hun ad en ung Pige, der stod blandt Tilskuerne lige over for Povl. Hun havde rødt Haar og bar en Sommerkjole, som var isprængt indvævede, røde Æbleblomster. Som hun stod der bag Baalet i Flammernes Skær, fik alt det røde hos hende endnu kraftigere Glans, og nu yderligere — rødmede hun dybt.

Den gamle Oldemor blev ved endnu en Stund med sine Lader til højre og venstre; snart vinkede hun ad ham og snart ad hende, Tilskuerne lo, saa baade Povl og hun til sidst blev helt ilde rorte ved det, og de forlod Stedet ... hun trippede frem ad Brædderne, som laa over Grøften, og kun Povl saa nu ad den Vej, hvorhen hun gik.

Han lod Zigøjnerhanden være det, den være vilde, og fulgte efter Pigebarnet. Hun drejede til venstre ad Stien, som førte langs Grøften med dens mudrede Bæk over til Mosesøen.

Hun havde opdaget, at han kom i hendes Spor, hun vendte sig flere Gange om og kiggede efter ham... hun havde næppe Anelse om, hvor hun var, og hun gik aabenbart kun fremad paa Lykke og Fromme.

Da hun omtrent var naaet hen til Mosesøen, hvis dybe, sorte Vand bredte sig for hende under en lav

Skrænt, standsede hun med ét, og han var da kun nogle faa Skridt fra hende; Buskene paa den anden Side Grøften skjulte dem — forude laa det aabne Land, som Jærnbanen skar igennem. De kunde længere borte se to Møller, hvis Vinger løb rask rundt

„De er vist ved at fare vild, Frøken!“ udbød Povl.

Det gav et Sæt i hende; hun saa stift paa ham men svarede ikke.

Povl havde dog før staaet for den Art Kvindeblik, som han ikke tillagde nogen Vægt, og han prøvede sig frem igen:

„Om Forladelse“, vedblev han i en haardere og mere mut Tone, „jeg vil kun gøre Dem opmærksom paa, at De ikke engang kan komme Mosesøen rundt. De maa uden om Teglværket der, hvis De vil over til Roskilde-vejen — her bag os ligger Søndermarken.“

Hun knyttede begge sine Hænder, og hun dirrede over hele Legemet, mens hun hvas udbød:

„Rør mig ikke!“

„Mimose“, hviskede Povl med listigt Smil.

„Er Mosen Deres?“ spurgte hun høfligere.

„Nej — det var ikke saa vel. Hvor falder De paa det, Frøken?“

„De siger jo: Min Mose!“

„Nej — nej jeg sagde: „Mimose“, og det var Dem, jeg mente. Kender De ikke Mimosen, Frøken? en sølsom Blomst, som trækker sine fine Blade sammen ved den mindste Berøring. Man har en egen Art, som er lige saa bly og ræd som De — paa Latin hedder den: „Noli me tangere“ ... han tilføjede med vred Mine og brøsig Røst: „Rør mig ikke!“

„De er fræk!“ udbød hun i hastig Fyrighed. Blodet steg hende stærkt til Hovedet.

„Nu rød som en Rose!“ udbød Povl med løftet Stemme, mens han slog ud med Haanden.

Men nu røg hun lige løs paa ham.

„Rose eller Mimose!“ snærrede hun og gav ham en ordentlig Lussing. „Maaske En saa kan faa Lov at gaa i Fred!“

Skønt Lussingen havde gjort Av, hvor den skulde, og Povls venstre Kind længe blussede efter Slaget, maatte han dog le. Han bukkede dybt og udbød:

„Takker for naadig Straf, Frøken!“

Hun vendte sig fra ham, holdt længe Hænderne op for Ansigtet og brast saa i hidsig Graad. Hun hulkede stærkt og kunde næsten ikke faa et Ord frem.

„De maa gerne melde mig til Politiet, fordi jeg har slaaet Dem!“ stønnede hun.

„Politiet!“ gentog Povl med et Smil. „Lad os dog aldrig faa noget med Politiet at gøre!“

„...Saa slaa igen, og saa er vi kvit!“

„Det kunde virkelig ikke falde mig ind at lægge Haand paa et Kvindemenneske.“

„Ja — det var maaske ikke rigtigt af mig, at jeg slog Dem, men jeg er nu en Gang saadan, jeg kan ikke gøre for det! Og De har alligevel ogsaa baaret Dem galt ad over for mig — for jeg er en ordentlig Pige og ikke af den Slags, som De maaske tror Saa nu vil jeg bare bede Dem om at blive fra mig!“

Hun gav sig lige med ét til at rive sig i Haaret og stampe trippende i den bløde Jord „for ellers laver jeg Fest, jeg skriger op, jeg springer lige ud i Luften! Jeg skal nok faa Zigøjnerne pussede paa Dem!“

Povl holdt sig endnu rolig:

„Bedste lille Frøken,“ sagde han, „jeg vil virkelig ikke gøre Dem noget ondt. Vi kan jo godt gaa hver til sit, men giv mig saa kun Lov til at tale ud først! De maa gerne lange mig en ogsaa paa den anden Side af Hovedet, hvis det kan more Dem, men spring endelig ikke ud i Mosevandet, for saa faar De bare Deres pæne Kjole ødelagt — det er virkelig galt nok, at Deres nyselige, røde Haar er kommet i Urede. Og saa vil jeg kun advare Dem mod at nære altfor overdreven Tillid til Zigøjnerne, der vist nok ikke lige paa en Studs gaar med til at skille os to fra hinanden, eftersom det var deres gamle Oldemor, der gjorde alt for at koble os sammen.“

„Uf, De er rigtig væmmelig, er De!“

„Nej — det er jeg slet ikke. De er snarere væmmelig, men det klæder Dem for Resten. Jeg indrømmer, at det var Zigøjnerheksens Fiksfakserier, som voldte, at jeg gik efter Dem, men jeg gjorde mig mine egne Tanker med det. Disse Tegn, Kærtingen lavede med Pinde, har før haft Indvirkning paa mit Liv. Hvorledes hun er kommen efter dem, er mig en Gaade, som jeg ikke kan indlade mig paa at løse — jeg har før været stillet over for Gaader af samme Art, og jeg tvivler om, at De kan finde en naturlig Løsning. Overtroisk er jeg ikke men handler stundom efter Indskydelse. Og nu kommer det, som jeg til Slutning gerne vilde spørge Dem om, Frøken, og dermed beder jeg Dem lade al Misforstaaelse være glemt mellem os: Har De kendt noget til disse Tegn?“

Hun havde staaet urokkelig og hort paa ham. Nu svarede hun tonløst:

„Nej!“

„Far vel da!“

Han traadte ud til Siden for at aabne hende Tilbagevejen, men hun gik lige fremad over Mosesøens Skrænt.

Han trak paa Skuldrene og udbrod:

„Saa meget burde De dog tro mig, Frøken: — De gaar den gale Vej!“

Hun vendte sig atter om mod ham og svarede strikst:

„Den gale Vej var det kun sammen med Dem, min Herre! Jeg troede, vi nu var færdige.“

Han stirrede efter hende.

Hun gik over paa den anden Side af Mosesøen, hvor hun satte sig paa Skrænten.

Da raabte han over mod hende:

„Elma! Far vel!“

Hun sprang op.

„Elma — Elma!“ gentog hun højt. „Hvor kommer De paa dette mærkelige Navn?“

Han udbrod tvivlraadig:

„Pigen fra Mosen — Pigen fra Ilden, Elma endnu en Gang!“

„Pigen fra Ilden?“ gentog hun. „Hvem er De da?“

„Jeg hedder Povl Sverkel Valdøl!“

„Et Navn, som jeg aldrig før har hørt,“ svarede hun: „Hvor kender De Elma-Navnet fra? Hvor kan De tale om Pigen fra Ilden?“

„Min Anelse har ikke slaaet fejl,“ sagde han, „det syntes mig jo nok, at De snakkede en Bitté Jydsk til Tider. De er Jydske-Karens Datter, der som lille Barn reddedes i sidste Øjeblik under den store Brand her i Valby og senere voksede op ovre ved de store Vildmo-

ser for at komme her tilbage og gøre Egnen usikker trods nogen Zigøjner i vor fredelige, lille Mose.“

Nu blev hun helt anderledes end før; hun gav sig til at le og udbød venligt:

„Naar De véd saa nøje, hvem jeg er, kan jeg ikke have noget imod, at vi taler sammen. Alt det kunde De jo bare have sagt mig med det samme. Vil De ikke komme herover, her sidder man saa rart?“

„Takker for elskværdig Indbydelse!“ sagde Povl helt slesk og gik over til hende. De satte sig sammen i Skyggen under det tykkeste Hegn over Mosesøen.

Hun lagde Hovedet paa Siden og saa, smilende paa ham.

Saa vedblev hun:

„De kunde jo bare have sagt straks, at De kendte mig!“ udbød hun venligt: „Det tykkes mig nu ogsaa, jeg har set Dem en Gang før.“

„Under Branden var De spæd —“ svarede Povl: „Men der kunde tænkes en Mulighed for, at vi senere — endog bogstavelig talt — er stødte paa hinanden. Det skulde saa have været Søndagen den 12te August 1877 omtrent Klokken 6 om Eftermiddagen!“

Da lo hun højt:

„De har virkelig en god Hukommelse!“

Han fortalte hende om Hændelsen i Cirkus Renz jo, virkelig! Det havde været hende.

Nu havde hun lagt sig i Græsset saa lang, hun var, med Hænderne foldede om sit Hoved; hun kiggede op mod Himlen, mens hun hørte om de svundne Tildragelser ...

Navnet „Elma“ havde kaldt et meget gammelt Minde frem hos hende. Saaledes var hun bleven kaldt i sin

tidligste Barndom som Kælepraas. Det var en Sammensætning af de to første Stavelser i hendes Fornavne. Hendes fulde Navn var Else Marie Rise.

Og Povl gav sig videre hen i sit Hjærnespind:

Den gamle Zigøjnerheks, brudne Pinde ... Tre smaa —e —e —e. Kun paa Tryk er det latinske l som en lodret Streg, men naar det skrives, minder det om en Løkke. Et lille e skrives paa samme Maade, kun er det mindre...

Hun greb ham i at tænke højt:

„Er det Zigøjnersprog eller Kragemaal?“ spurgte hun.

„Kragemaal —“ svarede han lystigt: „— saa vist som Krage søger Mage!“

Der gled Timer hen, uden at de ret ænsede det. Solen gik ned, og det var dem nu, som om selve Himlen stod i Brand.

Han bøjede sig over hende og saa hende ind i hendes dejlige Øjne.

Han slyngede sig Arm rundt om hendes Liv og knugede hende til sig. Hun stred ikke imod men frigjorde sine Arme og slog dem om hans Hals.

Og de gav hinanden et langt, langt Kys — saa mange.

Han vedblev sagte:

„To Gange for har jeg haft dig i min Favn — det var tilfældigt og ufrivilligt men nu, nu er du voksen og moden Kvinde, nu raader du over dig selv Jeg ser det paa dine røde Kinder, du er varm og

ung nu kommer du tredje Gang — her er vi ene som i et Paradis Elma, du dejlige!”

Han kyssede hende paa ny, og hun udbød:

„Jeg tror, Lykken har udset os to til hinanden! Før var jeg ond ved dig, nu vil jeg kun være god — du min, jeg din, hvad vil du mere? Jeg er endnu ikke borte fra Branden, mit hele Indre en Ild — — kys mig, kys mig!”

De blev endnu længe sammen under Hegnet, hvor de følte sig trygge og lykkelige.

„Zigøjnerheksen fik dog Ret!” udbød Povl omsider.

„Lov mig, at du aldrig mere vil forlade mig!”

Da hørtes der med et en underlig Buldren, som var det fjerne Tordenbrag. Det buldrede nærmere og nærmere

De sprang begge op paa samme Tid.

Det var Toget, som kom inde fra og rullede rask udenom dem paa den anden Side af Hegnet — en kraftig Rumlen, som atter hastigt tabte sig, og snart var det langt borte; kun Rogen fra Lokomotivet smygede sig endnu hen over Mosen.

„Parisertoget!” raabte Povl hen i Vejret — men næppe havde han gjort det, før han greb sig i Brystet.

Hun mærkede hans Uro. Hun gik hen og lagde kærligt sin Arm om hans Hals.

„Hvad fejler dig?” spurgte hun.

Han slog det hen. Saa gav hun ham et Kys lige midt paa Munden.

„Er det Mimosen?” spurgte hun helt drilsk .

Hun bed sig i sin Finger. Saa sagde hun med et let Smil, medens hun stirrede ned i det stille Vand:

„Mimosen fra Mosen!“

De fulgtes ud paa Roskilde Landevej.

Povl vilde dreje ad København til — men det var den gale Vej. Hun tjente paa en Proprietærgaard i Rødovre.

„Rødovre!“ gentog Povl overrasket:

„Det er nok rødt allsammen med dig!“

Hun blev helt fortrydelig.

„Skoser du maaske til mit røde Haar?“

„Paa ingen Maade,“ svarede han, „det klæder dig allerkæreste.“

„I Randers fandt de det grimt!“ indskod hun med et lille Smil.

„Saa trøst dig med, at det for Tiden er det fineste i Følge Parisermoden,“ vedblev han. „Det synes mig iøvrigt, at det staar godt til dine røde Kinder og dine bløde, røde Læber!“ — og han kyssede begge Dele.

„Naar kun du synes det —!“ hviskede hun; nu var hun glad igen.

„Rødovre!“ udbød han paany. „Saa langt har jeg aldrig været ude, skønt jeg ellers har rejst rundt om hele Jorden.“

„Aa, det er ikke saa langt herfra endda,“ svarede hun — „kun bag om Damhussoen. Men for dig bliver det for langt, og derfor er det bedst, at vi gaar hver til sit. Du vil vel snart mode mig igen, tør jeg haabe?“

„Selvfølgelig! Men vi kan da heller ikke saadan paa en Studs skilles her i Aften. Nu skal jeg følge dig et Stykke paa Vej.“

Saa gik de sammen ud ad den slagne Landevej langs Groft og Hegn, under høje Træer og uden om store

Skærvebunker. — Jernbaneoverskæringen og Møllerne havde de snart lagt bag sig.

„Hvorledes kommer du dog til en Plads i Rødovre?“ spurgte Povl.

„Efter Avisen. Jeg er baade Stuepige og Barnepige og Goldamme og indvendig Jomfru.“

„Det sidste var det værste!“ udbød Povl.

Hun gav ham et Stød i Siden.

„Der er heller ingen Stads ved Barnepigetjenesten,“ vedblev hun. „Tænk dig, jeg kom herover for et Aars Tid siden fra Jylland. Det var om Aftenen, jeg var ude paa Gaarden for at søge Pladsen, og Børnene var lige komne i Seng. Bedst som jeg stod og talte med Fruen om Sagerne, hørte jeg en underlig, skvulpende Lyd omkring os. Det var mig umuligt at forstaa, hvor den kom fra, og saa spurgte jeg Fruen om det. „Ti bare stille,“ sagde hun, „jeg maa saamænd give Børnene Sut endnu for at faa dem til at sove!“ Det ældste Barn er ti Aar. Tror du, det er morsomt for mig at skulle give den lange Knægt en Pa-Sut?“

„Landlig Uskyld!“ sagde Povl.

Han fortalte hende om sin store Sørejse, om Fakirernes sære Kunststykker og om alt det mærkelige, som var hændt ham paa Samoa — og inden de vidste et Ord af det, havde de naaet Damhussøen.

De gik op paa Dæmningen og fulgte dens Sti langs Søen, hvis lette Bølger slog op mod dem.

De standsede et Øjeblik, og han trykkede hende ind til sig.

„Du, min lille Povl,“ udbød hun kælent, „længes du nu ikke efter at komme til Søs igen, naar du hører disse Bølgers Skvulpen?“

Han saa atter ind i hendes Øjne:

„Mine allertidligste Længsler „over det store Vand“ gjaldt den lille Elma. Nu staar hun hos mig her stor og dejlig ved en lille Indsø — den lokker helst til Hvile.“

Et Kys — saa gik de længere fremad. Faa Skridt endnu langs Søen, og de var naaede nær hen til Kroen. Her spiste de til Aften ude under Havens høje Linde, medens en Høne, der ikke var gaaet til Ro endnu, streddes med Huskatten om Smulerne.

Det unge Par gik først derfra, da Kroen skulde lukkes.

Det var mørkt, da de kom ud paa Vejen igen, og Maanen havde gemt sig bag sorte Skyer. Træerne langs Damhussoen tegnede sig mod Himlen som fjerne, spidse Bjerge.

„Nu gør du nok bedst i at vende om, “sagde Elma, „hvis du ellers vil naa ind til sidste Sporvogn. Jeg har ti Minuters Gang ad Gangstien her, saa er jeg hjemme.“

„Nej,“ svarede han, „har jeg fulgt dig saa langt, saa kan jeg lige saa gerne følge dig det sidste Stykke med.“

Trods alle hendes Indvendinger gik han med hende ad den mørke Trægang langs Søen, som de stadig holdt paa højre Side, medens de til venstre kun skimtede fladt Land. Der var saa stille om dem, at deres egne Trin rungede, og uvilkaarligt talte de sagte. De talte om Kærlighedens Lykke, som de unge ikke altid havde Mod til at drage til sig, og om det dumme Præk, som lod fra saa mange Sider for at kue al Ungdomslyst ... Lykken stod dem allerede nær, den maatte ikke vige fra dem nu, da deres unge Hjerter slog mod hinanden.

For Enden af Søen bøjede de af ad Stien til venstre,

Rødovres røde Kirketaarn tegnede sig allerede for dem over en Bakke med høje Træer og snart naaede de op til Gaarden, hvor Elma var fæstet.

Den store Port var lukket, men der fandtes en lille Dør i den, som Elma havde Nøglen til. Udenfor tilhøjre langs Vejen, som førte op til Porten, laa Møddingen med Svinestien, hvorfra der nu og da hørtes en svag Pusten og svage Øf. Paa den modsatte Side var der baade Frugt- og Urtehave, som gik helt omkring Længerne.

„Hvor sover du?“ spurgte Povl, medens hun ledte efter Nøglen.

„Heromme — ud til Haven.“

„Ligger ogsaa dit Herskab dér?“

„Nej — Familiens Soveværelse er naturligvis inde i Hovedbygningen.“

Nu havde hun fundet Nøglen; hun lukkede Portdøren op og lod ham kigge ind igennem den.

„Se — de Vinduer er det ... herud mod Gaarden.“

„Sover ogsaa Pa-Glutterne der?“

Hun nikkede og lo.

„Har I ingen Hund?“ spurgte han.

„Jo, et gammelt Drog, der har Gigt. Han ligger lige herindenfor i Hundehuset.“

„Ærlig talt, Elma, jeg er bleven godt træt, og jeg er heller ikke saa glad for at skulle gaa den lange Vej hjem nu om Natten. Tror du ikke, jeg kunde liste mig med dig ind og hvile mig lidt, til det blev lysere?“

Hun saa mismodig paa ham.

„Kære, lille Povl,“ hviskede hun, „jeg tænkte det nok, og det er ogsaa kedeligt for mig, at du er gaaet med saa langt. Men det var dig selv, der vilde det! Alligevel — det, du nu beder mig om, tør jeg ikke godt vove at si-

ge Ja ul ... Saa maatte du jo meget hellere have faaet dig et Værelse henne paa Damhuskroen.“

„Meget hellere? Ja — hvem véd? Men nu er det for sent. Hvad saa, Elma?... Bare en lille Times Tid!... Der er ikke én, der skal faa mig at se!“

Hun rystede paa Hovedet.

„Jeg vil sige dig, Karlekamrene ligger lige op ad mit.“

„Men jeg skal gaa paa Hosesokker og ikke sige et Ord!“

Han tingede endnu en Stund med hende, og det hjalp.

„Saa maa du ind ad Vinduet,“ sagde hun endelig.

Det grønne Bundt.

Klokken var bleven over syv, inden han naaede hjem til Sortedamsgade, men han slap dog uset op paa sit Værelse. Det var i yderste Øjeblik. Næppe havde han taget sin Frakke af, før Moderen bankede paa Døren. I en Fart fik han rodet op i den redte Seng, saa det kunde se ud, som om han lige var staaet op...

„Kom!“

Moderen traadte ind med en lille Pakke.

„God Morgen, min Dreng!“

„God Morgen, lille Mo'r!“

„Allerede oppe, som jeg ser! Her er en lille Pakke, som et Bybud kom med i Gaar. Jeg glemte at lægge den ind til dig, for jeg har jo saa meget at spekulere paa. Naar man den ene Dag har Risengrød, maa man den næste se at faa Klatkager — ellers slaar det ikke til! Men nu tænkte jeg, at der her i Pakken kunde være noget

vigtigt, som du maaske skulde have med i Banken. Derfor kommer jeg saa tidligt.“

„Tak, lille Mo'r!“

„I har jo saa travlt i denne Tid, kan jeg forstaa, siden du ikke engang var hjemme til Middag. Og du er vist ogsaa kommen sent hjem i Nat?“

„Ja — det er denne Konto-Kurant-Klemmensen, der aldrig kan blive færdig. Og efter en drøj Dag vil han helst spise ude. Saa i Aftes bød han mig med ind til à Porta.“

Povl vendte sig bort, endnu før han havde talt ud, thi han følte, at han rødmede ved at stikke sin gode, lille Moder saa stygge Logne, som tilmed syntes helt overflødige — ikke mindst Sigtelsen mod en uskyldig Arbejdsfælle.

Fru Cora mærkede næppe noget galt, optaget, som hun var, af sin Gerning...

„Nu skal du straks faa Kaffe!“ sagde hun, og saa gik hun.

Povl aabnede Pakken — der laa hans Engelskbøger og et lille Brev:

Kere Povel —

Tag faar Lon, jeg haver havt Brøllup i gaard ok du kand tro, at jeg folter min Løkke ve en dajlig Mansside, vi raiser nu over Hambaarlinjen.

Hade got.

Helene.

„Det var nogle slemme Kragetæer,“ udbrød Povl hen for sig! „Og sikke hun staver! Hvis Helene har gaaet i „Betalingskole“, skulde hun ha' sine Penge igen! Hvo

vilde nu have troet sligt om Hovedstadens bedste Sangerinde? Hun taler jo ellers pænt for sig, og forstod ogsaa at synge en Visel! Ja — ja, lad hende bare rejse, den lille Frue!”

Det røde Bunt.

Den Dag duede Povl ikke til meget paa Kontoret, han var søvnig og træt. Han hastede hjem efter Lukketid, smed sig paa Sengen og faldt i Søvn med det samme. Moderen nænnede ikke at vække ham til Middagen, men satte Maden ind til Opvarmning.

Men om Aftenen ved Ottetiden maatte han vækkes. Der var kommet en lille Dreng op med et vigtigt Brev, og han skulde have Svar tilbage.

„Det er vel igen denne Mister Klemmensen?” spurgte Moderen.

„Ja—!” sagde Povl endnu før, han havde løbet Brevet igennem. Hans næste Tanke var: „Hun kan da skrive!” Saa sprang han op og gik ud til Entrédøren, hvor han hastig udbrod til Drengen:

„Sig, jeg kommer om lidt!”

„Skal du af Sted igen?” spurgte Moderen helt ømt.

„Maaske, lille Mo’r!”

„Du maa dog spise først.”

„Naa— ja! Tak for det!”

Saa fik Moderen travlt med at dække op for ham, og han slugte Maden i sig.

Kort efter var han nede paa Sortedams Dosséring.

Dér stod hun — Pigen fra Mosen!

„Det var en køn én, vi dér lavede!” sagde hun med Smil og Skuldertræk paa samme Tid.

„Hvad skal man sige til det?“ spurgte han lystigt. Han tog hende under Armen, og saa gik de længere fremad — de var lige høje og førte sig lige rankt.

Og han tilføjede:

„Vi danner vist forøvrigt et meget pænt Par, som Folk godt kan staa sig ved at vende sig om efter.“

„Er du tosset, kære!“ udbød hun, „det var rigtignok en gal Streg den!“

„Naa — naa! Men hvor kommer det sig, at jeg allerede i Aften har den Ære at se dig herinde i Byen? Aftalen var jo ellers...“

„Kære, lille Ellermann — saadan maa jeg jo nok kalde dig for de tre smaa —l —l —l's Skyld? — jeg er simpelt hen smidt ud. Karlene har skam set dig hoppe ud i Morges, og de kunde slet ikke holde tæt. Saa gik de og drillede mig, og saa tog Pigerne fat, hvor Karlene slap, og til sidst kom Fruen og fik mig i Forhør — ja, sikken Redelighed! Saadant noget havde hun mindst troet om mig, sagde hun, og hun vilde ikke paa nogen optænkelig Maade have mig indenfor sine Døre længer — jeg kunde selvfølgelig ikke klare mig over for hende, og Følgen blev bare, at jeg maatte gaa min Vej. Men nu har jeg faaet mig et dejligt Værelse ude i Dannebrogsgade — det er rigtignok paa tredje Sal, saa der kan du ikke komme ind gennem Vinduet til mig?“

„Hvad vil du nu tage dig for?“ spurgte han.

„Jeg faar mig sagtens en Plads igen,“ svarede hun frejdigt, „men du kan bande paa, det skal ikke blive i Rødovre.“

De gik over Fredens Bro og tilbage ad Øster Søgades Gangsti under de gamle, høje Kastanjetræer.

„Er det ikke den, de kalder for Kærligheusstien?“ spurgte hun.

Han nikkede.

„Og jeg har endnu ikke faaet et lille Kys af min El-lermand?“

„Vi maa vist ogsaa helst være lidt varsomme herinde i Byen,“ svarede han, men kyssede hende dog. — „En Gavstrik er du! Frem for alt maa du love mig ikke oftere at sende Bud eller Breve op til mig, for saa vil det bare komme til at gaa helt galt for os. Du skal huske paa, jeg bor hjemme hos min Mo'r.“

„Er jeg maaske ikke god nok til dig mere?“ spurgte hun, og der var allerede Taarer i hendes Øjne.

„Vist saa, vist saa...! Men vi har jo ikke nødig at rode flere ind i vore Sager. Kæreste, kæreste Elma, bliv nu sød igen! Kom, skal vi gaa hen i Belle Alliance og faa en lille Hjertestyrkning!“

Og snart sad de i den morsomme, lille, vinkelformede Kælderknejpe ved Linnésgade, hvor der var baade Musik og Sang.

Men hun holdt ikke af den Slags Aftenunderholdning. Her var ogsaa for mange Mennesker! Hun vilde helst være alene med ham. Det havde hun tilfælles med „Musen“. Men Elma var utvivlsomt mere ærlig.

De følgende Aftener sad han hjemme hos hende. Der spiste de Kager og drak Portvin...

Til sidst slap hans Penge op. Og saa skulde det netop hænde, da han var læns for Mønt, at hendes Værtinde stoppede ham ude i Korridoren. Hun kom til med et Lys i samme Øjeblik, som Elma vilde lukke ham ud.

„Ondskyld!“ sagde Madammen, „tør jeg spør'e, om det er den Herre, der vil klare Værelset for Else Marie?“

„For Frøkenen, mener De vel?“ rettede Povl hende.

„De skal nok faa Deres Penge,“ udbød Elma hvast.

„Næ“ — sagde Madammen, „saadan leger vi'nte her! Nu har De holdt mig op med Snak længe nok. De maan'te tro, man kan leve af Luftsteg. Jeg vil ha' mine tyve Kroner lige paa Timen.“

„Tyve Kroner!“ udbød Povl overrasket.

„Ja, det er baade for Kosten og Værelset i fjorten Dage, og Pengene skulde falde forud, det véd jo godt — altsaa: Frøkenen. I Morgen tidlig staar jeg og skal bruge dem. Jeg kan'te lade mig selv smide paa Gaden for Dereses Frøkens Skyld — det ka' De vel nok fatte?“

Jo — Povl vilde gerne hjælpe, naar det hang saaledes sammen, men uheldigvis...

„Saa maa De laane hende Dereses Ur til og sitte!“

Da Madammen ihærdig stod paa sit, og Elma, der ellers ikke lod til at mangle Ben i Næsen, til sidst opgav Æred og græd, nødtes Povl til at efterlade sit Ur, for at det tidlig næste Morgen kunde vandre paa Laanekontoret.

Det var saamaend nydeligt: Arvestykket, hans Faders Guldur den Vej for et Pigebarns Skyld — nu var han først rigtig kommen ind paa Skraaplanet!

Det hvide Bundt.

„Jeg skulde ikke have taget til Takke med de tre smaa —e —e —e, men hellere været de tre —l —l —l tro,“ tænkte han, da han var vel nede paa Gaden. „Livet havde da formet sig anderledes for mig. Endnu er det Tid at vende om og drage mod hende. Jeg elsker jo dog kun hende — hende alene!“

Og med Forsæt gik han over til Værnedamsvejen og længere fremad, til han var naaet til Ritmesterinde Høegs Villa — men den laa endnu tomt og skummelt hen. Han vidste end ikke, hvor hans elskede var... dog, de samme Stjerner, som han nu saa, vilde ogsaa hun kunne se der, hvor hun var henne!

Det syntes ham, at han oppe i Sjernernes Vrimmel saa deres fælles Navnetegn:

Det røde Bundt.

Allerede næste Middag fik Povl Brev fra Elma. Det var sendt til Banken. Hun vidste at klare sig, den smaa. Naar hun ikke maatte skrive hjem til ham, søgte hun ham dér, hvor han havde sin Gerning.

Hun skrev, at hun havde forladt Kærtingen i Dannebrogsgade og faaet sig en Plads som Enepige hos en Urtekræmmerfamilie i Vendersgade Nr. 40. Nu kunde de først mødes om Søndagen — paa Sortedamsdosséring som før ved Ottetiden. Med Brevet fulgte Laanesedlen: Et Guldur, 20 Kroner.

De Penge maatte nok helst skaffes til Veje saa snart som muligt!

Men der blev snart Brug for flere Penge.

Elma og Povl mødtes nu kun Søndag-Aftener. Efteraaret tog til med Rusk og Regn, og de satte sig derfor som oftest ind i „Søfryd“ eller „Sortedamslund“, hvor hun fik Te og Franskbrød med Schweizerost, mens han nøjedes med et Glas Øl. Det kunde ikke slaa haardt! Nej — der var noget andet, som de begge gruede for, og

som gjorde, at han — trods alle dybe Hjertelængsler — dog ikke kunde forsvare over for sin Samvittighed at rive sig løs fra Elma. Hun havde skaffet sig Vished — Naturen krævede sin Ret, deres unge Letsindighed vilde drage bitre Følger efter sig — de talte paa Fingrene sammen, allerede mod Foraaret var det givet, at hun maatte forlade sin gode Plads, og han burde da se at faa hende hen et Sted, hvor hun uden al for megen Møje kunde gaa sin tunge Tid i Møde... i Juni det følgende Aar — 1884 — ventede hun at blive Moder.

Povl havde forlængst opgivet sine Aftenkursus, hvortil der ikke længer var Raad. Hans lille Moder klagede ogsaa over, at hendes Studenter var færdige ved at spise hende ud af Huset. Rentepengene fra „Valdal“ var kun til Huslejhjælp, og hun havde derfor ogsaa svært ved at faa sit til at slaa til. Hen mod Julen meldte der sig endnu en studerende — han vilde tage til Takke med Povls lille, røde Værelse, og der var altsaa ingen Grund til at lade ham fare. Povl maatte saa se at hjælpe sig med et Kvistværelse, og det havde han heller ikke det mindste imod.

Heroppe paa Femtesalen var der vid Udsigt over Søerne og ind mod de prægtige Taarnbygninger og — hvad der virkede æggende — her kunde Elma godt liste op og se til ham uden at blive opdaget.

Povl fik sig det snart indrettet helt hyggeligt heroppe paa sin lille Hybel. Rigtignok var her ingen Kakkelovn, men han havde endnu sin Faders ny Slaabrok hel og holden, og Sengen var lige saa varm paa Knasten som nede paa tredje Sal.

Elma lod ej heller Lejligheden gaa fra sig. Hver Morgen tidlig, naar hun skulde efter Brød og Mælk,

gjorde hun en Afstikker over Broen og kiggede op til sin Ellermann. Povl lukkede aldrig af. Udvendig paa Døren var der kun et Nøglehul og ikke noget Haandtag, men ved et Skub udefra røg Døren op af sig selv — hun kunde altsaa nemt komme ind og tage ham paa Sengen, uden at han mærkede det, og hun vækkede ham som oftest med et Kys paa fastende Hjerte.

Men en Morgenstund i Marts var det ikke Kys, han fik. Da røg der ham en Støvleknægt i Hovedet, og han sprang op med et Skrig af Smerte.

Elma stod for ham med rynkede Bryn, streng og kold som første Gang i Mosen.

„Hvad gaar der af dig?“ stønnede han.

„Skurk!“ udbød hun, og hendes Læber Æirrede.

„Hvad i Alverden har jeg nu gjort?“ spurgte han overrasket.

„At du har Hjerte til det,“ hulkede hun, „nu da jeg oven i Købet gaar saadan. Du er mig utro — du har en anden i dine Tanker!“

Da var det ham, som om hans Hjerteblood kom i sydende Kog.

„Hvem siger dig det?“

„Nægt det, om du kan!“ vedblev hun. „Se her!“ — og nu udfoldede hun et lille Brev, som hun kort forinden havde krøllet sammen og holdt i sin lukkede Haand.

„Hvad staar her over?“ spurgte hun vredt som før. Han læste:

„Dear Polly!“

„Og hvad er saa det paa Dansk?“

„Ja — det vil skam sige saa meget som „Kære Mary!“

„Mary — er du gal?“

„Paa Ærel!“

„Men jeg tror, det skal sige saa meget som „Kære Povl!“

„Vel — det kan jo ogsaa gaa i en snæver Vending.“

„Er Brevet maaske ikke til dig?“

Hun viste ham Konvoluten, der var amerikanske Fri-
mærker paa, og han læste Udskriften:

Povl Valdal Esq. —

„Jo, min Sandten, det er til mig. Saa fattet jeg bare ikke, hvorledes du kommer til at bryde det.“

„Det faar blive min Sag,“ svarede hun og saa stift paa ham. „Det laa her paa Bordet og er sagtens lagt herop i Aftes, og da har dine fortinnede Øjne ikke kunnet opdage det. Og det var Skade for dig, min Ven, for nu blev det mig, der fik det først i Hænde.“

„Men jeg kender aldeles ikke den Haandskrift!“ udbrød Povl.

„Er det ikke en Damehaand?“

„Maaske!“

„Maaske? Aa, hvor du skulde ha'! Læs saa Underskiften!“

Og dermed kylede hun Brevet hen i Sengen til ham.

Det grønne Bundt.

Han læste Navnet:

Helen Wolf Nelson.

„Det er fra Helene — den skønne, grønne Helene! Men det ligner jo slet ikke hendes Skrift. Hun har i hvert Fald oppet sig grundigt!“

„Hvad er det for en Flojte?“ spurgte Elma.

„Det skal du nok faa at vide, naar først du bliver blidere stemt.“

„Læs det saa!“

„Men det er paa Engelsk!“

„Saa oversæt det, og tirr mig ikke mere!“

Brevet syntes fejlfrit skrevet paa Engelsk, og Povl oversatte det højt paa Dansk.

Helene fortalte om, hvor lykkelig hun var. Hendes Mand var altid kær og god, og New York var en Vidunderby. De havde en dejlig 4 Værelses Lejlighed i 119 Vanderbilt Ave (Brooklyn) med et lille Klaver, og hun skulde lære at spille. Hendes Mand havde læst baade Dansk og Engelsk med hende, og dette hendes Brev kunde udvise, hvor ferm hun allerede var bleven! Men hun længtes meget efter danske Bøger, og derfor vilde hun bede sin pæne, unge, adstadige Ven (steady friend) Povl om at sende sig et passende Udvalg af de nyeste Bøger indenfor Morskabslæsningens Omraade. Selvfølgelig for hendes Regning.....

„Du vover ikke at sende hende dem!“ afbrød Elma ham.

„Hvorfor ikke? Hun beder jo saa pænt om dem.“

„Du maa ikke have noget med hende at gøre, jeg vil ikke vide af det!“

„Primer du? Hun er gift og hjemfaren, og mere end Atlanterhavet ligger imellem os!“

„Men jeg vil ikke vide andre i dine Tanker!“ udbød Elma. Med ét blev hun bleg, og det gullige over hendes Læber traadte skarpt frem. Hun kastede sig over ham og faldt hen i en vild Hulken.

Siden den Tid blev Elma ikke let at styre. Hun nagedes af Skinsyge, og Povl havde svært ved at faa hende talt til Rette.

For ikke at være uhøflig overfor den lille Frue i

Amerika, havde han faaet Boghandler Langsted ved Søtorvet til at sende hende nogle Bøger med vedlagt Regning. Samtidig havde Povl skrevet nogle Linjer til hende, ønsket hende til Lykke og takket hende for alt godt, men tilføjet, at han ikke fandt det rigtigt, de fortsatte Brevvekslingen nu, da hun hørte en anden til.

Det røde Bundt.

Elmas Tilstand blev snart saaledes, at hun kun med Møje kunde passe sin daglige Gerning. Urtekræmmerens var imidlertid elskværdige og ligefremme Folk, der ikke vilde jage hende paa Gaden af den Grund. Og de havde en Slægtning paa Nørrebro, en gammel, rar Kone, der gerne vilde tage sig af hende, naar det blev nødvendigt — naturligvis mod en ringe Kendelse.

Elma kom sjældent op til Povl mere. Der var for mange Trapper. Men naar han gik hjem fra Kontoret, lagde han Vejen om ad Vendersgade; hun passede ham da op i Gadedøren, og der talte de om Tingene. Hun var tit mismodig, men naar han havde kysset hende, følte hun sig trøstet. Og en Trøst var det hende ogsaa, at han havde faaet sparet hundrede Kroner sammen til den første Hjælp.

— — — — —

Den ny logerende i Povls gamle Værelse hed Balder Pilloy — han udtalte selv sit Efternavn halvt gennem Næsen: „Pi-i-o-a“ med Tryk paa a'et; han var Søn af en Andelssvineslagteriregnskabsfører i Holbæk, men hævdede iøvrigt, at han paa fædrene Side nedstammede fra den navnkundige Skuespiller af samme Navn paa Holbergs Tid. Sikkert er det, han var noget af en Tu-

sindkunstner og i sit Ydre ikke lidt „komediantagtig“: skægløs, med langt, sort, krøllet Haar. Student var han ikke — endnu. Han havde allerede, skønt han kun var fyldt tyve Aar, prøvet sig frem i mange Stillinger, og nu agtede han at læse til Studentereksamen. Da Povl var lige saa vidt i Latinen som han, gav de sig til at læse sammen om Aftenen, og den gamle, forfarne Akademiker Anders Kirke havde undertiden Morskab af at høre dem i et „Pensum“.

Men en Aften sidst i Maj, da alle Vinduerne ud mod Søen stod aabne, og Luften var klar, og de unge Linde duftede i deres friskeste Udspring, kastede de Bøgerne fra sig — de gik hellere en Tur ud i det grønne. Anders Kirke, der endnu ikke var træt af at dyrke Folkelivet, foreslog Frederiksberg.....

Paa Trappegangen mødte de Postbudet, der havde et Brev til Povl.....

„Hvad Pokker,“ udbrod Anders Kirke, idet han sammen med Balder Pilloy gik ud paa Gaden, „amerikanske Frimærker! Jeg troede ikke, Husets unge Herre førte en saa udstrakt Brevveksling!“

Povl naaede ikke me dud ad Gadedøren. Han blev holdt tilbage ved et Greb i Nakken... Det var Elma, der havde faaet Tag i ham. Hun var traadt frem fra sit Skjul under den nederste Trappe.

„Jo — her er jeg!“ udbrod hun iltet. „Og jeg kom nok i god Tid, som det lader. Du skal ikke komme ud med de Fyre i Aften, det skal jeg love dig for!“

„Hvad er det for noget Visvas? Lav nu ingen Bal-lade!“

Hun hævede sine knyttede Hænder imod ham.

„Du har igen faaet Brev fra Amerika,“ snærrede hun — „du vil ikke slaa Haanden af hende! Povl, Povl, nu er jeg først rigtig ulykkelig!“

„Du dømmer for tidligt,“ svarede han — „her, tag Brevet og gem det, til vi mødes igen... maaske er det denne Gang skrevet paa Dansk, saa læs det, og du skal se, det hele er ingen Ting... Kun Tak for Bøgerne...“

„... som du altsaa har sendt hende?“

„Naa ja...!“

„Mere bryder jeg mig ikke om at vide... jeg skal ikke oftere blande mig i dine Sager. Skaf mig bare mine Penge, for nu kan jeg ikke blive længer i min Plads... derfor kom jeg herover...“

„Det er godt, det er godt... I Morgen...! Lad mig nu slippe ud... hvad maa ellers de andre tænke?“

„Nej — ikke ud af Flækken!“ raabte hun.

„Er du gal, Tøs!“ udbrød han og rev sig løs fra hende...

Et Øjeblik efter var han ude paa Gaden hos de andre, og de gik længere fremad ad Dosséringen.

„Undskyld — det var kun min ene Gamache, som var gaaet op!“ sagde han til dem.

„Ja, det har De ud af den Slags Modetingester!“ sagde Kirke. „Det kunde aldrig falde mig ind at gaa med saadant noget Stads.“

„Da vilde jeg skam synes godt om et Par,“ sagde Balder Pilloy, „men jeg faar vel ikke Raad til at købe mig nogle for det første!“

De gik op over den store Jernbanebro og længere fremad langs St. Jørgens Sø. Snart var de paa den anden Side af „Svineryggen“ — Povl vendte sig uvilkaarligt..... herfra skrev sig jo ikke netop hans lystigste

Minder..... og dog — dog hellere et Overfald af unge Slyngler om igen end det Optrin, som utvivlsomt snart vilde følge. Han havde ondt ved at lade som ingen Ting og holde Samtalen om Vind og Vejr vedlige med de andre..... oppe over Broen havde han set Elma — hun kom asende efter dem og brød sig fejl om sin Tilstand desuden var hun barhovedet og havde et stort, rødternet Bomuldsforklæde paa. Jo, det var yndigt! Han vidste, hun vilde ikke tage Hensyn, naar hun havde det Sind. Faa hende til at vende om var sikkert helt umuligt. Finde paa et Paaskud til at slippe fra de andre lod sig heller ikke gøre i en Fart. Det ene rette var nok at tage Flugten, og han gav sig med det samme til at gaa rask.

„Sikket et Hastværk lige paa én Gang!“ udbrød Anders Kirke.

„Ja — vi naar jo ellers aldrig derud — Klokken er mange! Vi skulde vel ogsaa gerne lidt ind paa „Sommerlyst“ eller „Alléenberg“, naar vi endelig kommer paa „Berren“.“

De andre kunde daarligt holde Tridt med ham. Anders Kirke var allerede helt forpustet.

Elma var snart lige i Hælene paa dem.

Der kom netop en Omnibus kørende udad paa Gl. Kongevej.

„Lad os tage med den dér,“ vedblev Povl — jeg gi'r Køreturen!“

Saa løb han af Sted og de andre bagefter. Omnibussen standsede ved Wodroffsvej..... Der var kun Plads ovenpaa..... Snart sad de alle tre deroppe, Konduktøren ringede, og nu gik det rask nok.....

Men Elma havde opdaget dem og lod sig ikke afskrække. Snart var ogsaa hun ude paa Gl. Kongevej og i stærkt Løb bag efter Vognen.

„Skal De med?“ raabte Konduktøren.

Hvad hun svarede, kunde Povl ikke høre sagtens havde hun ingen Penge hos sig..... Vognen holdt i hvert Fald ikke, og det var godt det samme.

„Nu bliver hun nok ked af det!“ tænkte Povl.

Kørslen gik rask herud ad, hvor der var Skinner — Hun sagtnede Farten.....

Povl saa hende et Øjeblik række begge Armene ud — bonfaldende, altopgivende. — — Ja, vist var det Synd imod hende, men hvad skulde ogsaa det hele til? Han maatte lade hende fare — maaske hun saa blev vænnet af med den Art frivillige Stroppeture.....

Nu havde han tabt hende af Syne — og han aandede friere. Hun havde endelig taget det fornuftige Parti at holde op, mens Legen endnu var god, og var vel saa lusket bort ad en af Sidevejene.

Og det bedste ved det hele var, at de andre ikke havde opdaget Spor!

Alt var i Udspring. Det duftede mildt fra Haver og Marker langs den villarige Gl. Kongevej. Længere fremad gik Køreturen ud ad den provinsagtige Smallegade med dens lave, sammenbyggede Huse.....

De tre unge Herrer stod af ved den lille Dam og gik ad Andebakkestien ind i Frederiksberg Have —

Før havde de kørt, nu vilde de sejle — en dejlig Rotur blev det Kanalen rundt tæt ind under de lave Grene med lysegrønne Blade, som spejlede sig i det jævnt rindende Vand —

Det hvide Bundt.

Povl saa i sine egne Tanker op mod det maaneaabne, hvide Slot..... ej heller derfra var hans Minder fuldt de bedste, men hun, der havde staaet deroppe bag Hegenet — højt over ham — og stirret ned paa ham med Hjertets brudne, saarende Pil i Hænde, hun levede dog endnu trods alt dybest inde i hans Hjerte, og han følte, at der maatte være Tid ogsaa for ham til at vende om for at søge Livets Lykke dér, hvor den ene var — ved hendes Side og kun hos hende.

Snart blev han reven bort fra sine Drømmerier..... Sejladsen var endt, og de andre førte ham med sig ud i den grovere Virkelighed.....

Det grønne Bundt.

Huhej..... da gik det først lystigt till!

De havde snart fundet sig en Plads om skummende Øl inde hos Alléenbergs Sangerinder. Den skønne, grønne Helenes Slagvise var nu ogsaa naaet herud, og alle vrælte dens Omkvæd med:

Ved bla—anken Sø
med Gine, den dejlige Mø.
Er du med paa den?

De naaede ikke den sidste Sporvogn, men derimod naaede de endnu at faa hjemsogt nogle livlige Huler i „den gamle By“, saa de først kom til Ro, da det dagedes paa ny.

D e t h v i d e B u n d t.

Povl kunde ikke sove længe som de andre, og han var derfor grundig ør i Hovedet, da han op ad Formiddagen stillede hos Bankdirektøren for som sædvanlig at stenograferer hans mundtlige Svar paa alle de indløbne Breve. Op ad Dagen skulde Povl renskrive disse Svar til Direktørens Underskrift inden Postens Afgang om Aftenen.....

Men havde han haft Vanskelighed ved at samle Tankerne om Formiddagen, gik han ud paa Eftermiddagen næsten helt fra Sans og Samling.

Der kom en ældre Mand ind paa Kontoret; han bar langt „Kakkelovnsrør“, „Fadermordere“ og sorte Klæder efter gammeldags Snit. Han havde blaa Næseklemmer paa og Skæg helt rundt om Hagen.

Povl mente, han skulde kende ham og gik derfor lige med det samme hen til ham ved Skranken.

Den gamle Mand trak et lille Ark Brevpapir op af sin Inderlomme og gav det til Povl.

„Er De den Herre?“ spurgte han med dyb Røst.

Paa Papiret stod der:

— — —

„Ja,“ svarede Povl helt overrasket.

Den gamle bojede sig over Skranken og troede vel at tale sagte, men hans Stemme lød i Virkeligheden saa højt, at den kunde høres over hele Kontoret:

„Saa skulde jeg bede den Herre være saa artig, naar De gik herfra i Dag, at kigge ind i Lykkesholms Allé Nr. 82. Der er nogen derude, der endelig maa tale med Dem.“

Endnu før Povl kunde komme sig af sin Undring, var den gamle Knark allerede rokket hen til Udgangen.

„Nogen — hvem da?“ spurgte Povl endelig.

Den gamle vendte sig i Døren.

„En Dame!“ svarede han.

Saa forsvandt han.

Lykkesholms Allé Nr. 82 — en Dame! Skulde det virkelig være muligt? Jo vist — nu huskede han godt den gamle Mand! Det var jo ham, der havde staaet derude ved Villaens Port den Morgen, da Ritmesterinden og Døtrene rejste..... End ikke han maatte vide noget, derfor havde hun kun opgivet ham Navnetegnene.....

Bud fra hans elskede, fra Engel Bodil var det, derom kunde der ikke tvivles..... Saa nær var Povl da sin store Lykke — aldrig havde hans Hjerte banket saa heftig som nu, han følte sig helt knuget af sin Spænding.

Han tog med Omnibussen for at komme des hastigere af Sted..... han sprang af ved Lykkesholms Allé og løb den igennem — — her var Stedet, og nu gjaldt det..... turde han ringe frejdigt paa, eller maatte han hellere vente herude, til hun viste sig? — hun vidste vel, at det var paa denne Tid, han kunde ventes.....

Han blev alligevel underlig til Mode. Skodderne var fremdeles for alle Villaens Vinduer, og paa Porten var der opklæbet et Par store, farvede, trykte Plakater med Overskriften:

Til Salgs for Spotpris!

Altsaa — Villaen skulde sælges — maaske var hun alene kommen hjem for at paavise den for lysthavende.

Han læste tankeløst: saa og saa mange Værelser Henvendelse til Overretssagfører...

Da blev han afbrudt.

„Nu kommer jeg, Herre!“

Det var den gamle Mand, der rask kom rokkende inde fra et lille Havehos og hen til Porten, som han nu lukkede op. Over Havehusets Dør hang der et Skilt, hvorpaa der stod:

„Her rulles.“

„Velkommen!“ raabte den gamle og greb hans Haand — det blev til et kraftigt Haandtryk, som sved, men Povl fandt sig i det.

„De talte om en Dame?“

„Javel,“ vedblev den gamle, „hun er inde hos vos! Træd kun indenfor, Herre, og maa jeg saa ønske Dem rigtig hjertelig til Lykke!“

Atter fik Povl et Haandtryk som før, og næppe var han kommen ind i Havehusets Forstue, før ogsaa en svær, pluskæbet Madam røg ham i Møde og greb hans Haand i begge sine, medens hun udbød:

„Gratelerer! Gratelerer!“

Saa gik hun atter ind i Stuen og lod Rullen gaa.

Det røde Bundt.

„Jeg fatter ikke —!“ sagde Povl tøvende, men den gamle Mand, der, som det lød, var Rullekonemand af Haandtering, gav ham et lille venskabeligt Stød i Ryggen og raabte:

„Gaa dog ind, gode Herre! De har smænd ikke nødig at skamme Dem — det er en stor Dreng, der vejer hele otte Pund, om endskøndt han er kommen en bitte for tidligt.“

Povl var ved Skubbet nær dejset ind i Rullestuen — men faldt han end ikke omkuld denne Gang, han følte

dog ved de sidste Ord, at han tabte hele sin Sindslige-vægt, saa han nu kun med Møje kunde holde sine Tanker klare; han bed sine Læber haardt sammen og knyttede sine Hænder — at dette var sket her i Lykkesholms Allé!

Nu saa han Elma ligge i Sengen inde i Værelset ved Siden af. Han tog sig sammen, gik saa rask ind til hende og lukkede Døren efter sig.

„Hvordan har du det?“ spurgte han rolig

„Godt — godt nu,“ svarede hun og smilede „Se, alt det er rigtig godt nok til dig, du stygge Mand! Men nu har vi faaet os en lille Søn, vi to, maaske det kan blive dig en Lære Nej, jeg vil ikke skænde paa dig ... jeg er glad for, at det er gaaet saa godt, som det gik Kom, og kys mig!“

Han bøjede sig ned over Sengen og kyssede hende.

„Stakkels lille Elma — var det da saa slemt? Hvor er den lille?“

„Her — under Dynen Han sover. Han er saa sød!“

Hun vilde løfte Dynen en Kende op, men han holdt hende fra det.

„Nej, lad ham ligge Fortæl mig saa lidt om, hvad der er sket siden sidst, vi saas — men lad dig ikke trætte Jeg véd nok, du løb efter os ... det var nu ogsaa forkert af dig men vist saa, vist saa, Skylden var min Og du blev naturligvis syg her uden for Saa hjælp altsaa disse gode Mennesker dig her ind!“

„Ja, flinke var de, det maa jeg sige. Manden rendte selv efter Jordemoderen, og Madammen har vaaget hos

mig hele Natten. De vilde have hentet Politiet, men da de saa hørte, at de nok kunde faa Penge

„Penge naa ja, naturligvis! Og det skal de ogsaa faa Har du sagt dem, hvem jeg er?“

„Nej — nej, det vilde jeg ikke. Saa fik jeg den Idé med dine Navnetegn”

„Ja, det var udmærket! Pengene skal jeg hente endnu i Aften ... men ... men mit Navn ... det er jo temmelig sjældent det mener jeg ikke, de har nødig at faa at vide. Du kan jo nøjes med at kalde mig Sverkel eller noget andet ...“

„Hvad gør dog det, om de her faar dit Navn at vide?“

„Nej — det gør naturligvis ingen Ting men alligevel, man skal ikke stole for meget paa fremmede Mennesker”

„Jeg har alligevel en Høne at plukke med dig!“ udbrød hun med et Smil.

„Hvad da?“

„Du er mig ikke tro?“

Povl for ilttert op.

„Hvad mener du med det?“

Uvilkaarligt skævede han gennem Vinduet over mod den tomme Villa.

Elma saa længe paa ham.

„— Brevet fra Amerika?“ sagde hun omsider.

„Aa —!“ udbrød han, og der undslap ham et Lettelsens Suk. „Jeg har ikke aabnet det endnu. Der kan du se, hvor lidt det har ligget mig paa Sinde. Her er det! Skal jeg læse det højt for dig tror du, at du kan taale det?“

„Ja — læs det!“ svarede hun.

Det grønne Bunt.

Han brød Brevet

„Det er ikke fra hende, det er fra hendes Mand!“

„Kun Løn som forskyldt!“ sagde Elma og lo, saa hun kom til at hoste ved det

„Saa—saa!“

„Læs det alligevel. Jeg kan godt unde dig Saluten. Er det paa Dansk?“

„Ja.“

„Saa meget des bedre.“

Og Povl læste:

„Idet min Kone, da hun skrev til Dem, sluttede sit Brev, bad jeg hende sende en Hilsen fra mig, hvortil hun svarede:

„Du kan selv skrive din Hilsen.“

Jeg tænkte da paa at føje et Par enkelte Ord til hendes, men det blev kun ved Tanken. Nu vil jeg til Gengæld komme hende i Forkøbet og takke Dem for de tilsendte Bøger, som endnu stærkt optager hendes Tid.

Der maa jo i vor Natur rinde en fin Aare af samme Art, siden vi begge har kunnet lade os fortrylle af samme lille Vidunderskabning — derfor føler jeg en Slags Længsel efter at gøre Deres elskværdige og interessante Bekendtskab. Jeg betegner det saaledes efter det Indtryk, jeg har faaet af Dem gennem min Kones Fortælling om Dem. Det er maaske paa sin Vis underligt, at jeg som legitimeret Ægteemand udtaler mig paa ovennævnte Maade overfor en mig personlig ubekendt, tidligere „Elsker“ af min Kone — det trodser det konventionelle men

kan muligt desuagtet forventes at blive fortolket af Dem paa rette Maade.

De udtalte i en lille Skrivelse til min Kone, at De ikke fandt det rigtigt at fortsætte Brevvekslingen nu, da hun tilhørte en anden — men jeg har intet imod, at De af og til sender hende en Epistel; jeg har ingen Indvendinger af nogen som helst Art — den Tone, der gaar igennem Deres Brev, tiltaler mig meget.

Idet jeg beder undskyldte for mine smaa Bemærkninger og sender en venlig Hilsen, er jeg

Deres ærbødigst hengivne

U l f N i e l s e n
(Wolf Nelson).

Det røde Bundt.

„Der kan du selv se!“ udbød Povl, medens han atter stak Brevet til sig.

„Ja,, — sagde Elma — „han giver dig Lov til at skrive til sin Kone, men jeg giver ikke hende Lov til at skrive til — min Mand.“

„Saaledes er Forskellen mellem det fri Amerika og det strænge Europa,“ sagde Povl med et svagt Smil. — „Og dog er hun hans ægteviiede Hustru, medens jeg endelig ikke er din Ægtemand — endnu!“

Elma griber ved disse Ord hans Haand. Hendes Blik røber stille Fortvivlelse.

Det hvide Bundt.

Povl stirrer ud gennem Vinduet — hans Tanker er i dette Øjeblik ikke hos hende i Amerika, men hos den, hvem den tomme Villa havde huset

Det røde Bundt.

Da gav den lille sig til at klynke under Dynen. Povl vendte sig atter om mod Elma. Og de gav hinanden et Kys.

Rullefolkene fik 35 Kroner paa et Bræt for at have Elma hos sig Barselstiden over, og det var de meget glade for, Jordemoderen nøjedes med en halv Snes Kroner, Urtekræmmerfamilien, hos hvem Elma havde tjent, sendte et Par Flasker Portvin ud til „Patienten“, der snart igen fik sine røde Kinder. Povl mødte daglig med Kræs og Blomster, den lille trivedes godt og sov sine 22 Timer i Døgnet — det hele var altsaa i den bedste Orden.

Hjemme hos Povl anede man intet om det skete, og her fik man heller ikke noget at vide om det. — Han var i hvert Fald ikke urolig af den Grund.

Men der var noget andet, der fyldte hans Hjerte med Uro: Sæt, at Ritmesterinden og hendes Døtre kom hjem midt under denne Redelighed ...!

Det hvide Bundt.

Omsider — en Aften, da Rullekonemanden nussede omkring ude i Ritmesterindens Have og vandede Blomsterne — gik Povl løs paa ham med sine Spørgsmaal:

„Hvorfor vil i Grunden Ritmesterinden sælge sin Villa, og hvorfor oven i Købet til „Spotpris“, som der staar her paa Plakaterne?“

„Jo, ser vi, Hr. Sverkel,“ sagde Rullekonemanden, „for De køber jo'nte Villaen alligevel: Til Dem kan jeg gerne sige, at den har Svamp. Men forresten har ogsaa

Moderens Efternavn og maatte endda lade det blive nok med to smaa —e —e.

Det sorte B u n d t.

Blandt de mærkbare Tildragelser, som Firserne førte med sig, derunder ogsaa Kristiansborg Slots Brand og de mange politiske Rorelser med deres Grundlovstog og store Fester, havde ikke noget gjort saa dybt Indtryk paa Povl og efterladt sig et saa levende Minde hos ham som vor Landsmand, Magnetisør Hansens sære, hypnotiske Séancer i Romersgades Forsamlingsbygning

Povl havde overværet dem sammen med Anders Kirke og Balder Pilloy.

„Om fem Minutter“, sagde Magnetisøren til et af sine Medier, „skal De se en Love komme ind ad Døren derovre. Naturligvis bliver De bange for den, De skal tro Dem forfulgt af den, og først, naar De er tyet hen til den Stol der, skal De komme til Dem selv. Sæt Dem nu hen, og mor Dem over de andre. Vaagn!“

Den paagældende tog Plads paa Tribunen mellem sine Kammerater og lod til at more sig kostelig over de følgende Eksperimenter, men med et — da nøjagtigt de fem Minutter var gaaede — for han op som en gal Mand, blev bleg af Rædsel, trængte sig frem mellem de andre, sprang op paa Borde og Stole, slog om sig og fik fuldstændig Berserkergang, til han omsider helt udmattet styrtede hen mod den Stol, som befriede ham for hans Kvaler.

„Eksperimentet“, hilstes af Forsamlingen med mægtigt Bifald.

De hypnotiske Seancer virkede imidlertid smittende

og misbrugtes i høj Grad — snart blev de som offentlig Forlystelse forbudte af Politiet.

Anders Kirke og Balder Pilloy førte derimod med stort Held Hypnotismen videre inden for Privatlivet. Naturligvis var deres Eksperimenter de rene Løjer, men de fik ofte stillet Pensionatet paa den anden Ende, naar „Løven kom“. De var i det hele taget et Par lystige Svende, der stadig fandt paa Narrestreger.

Snart byggede de Kuglebaner i deres Værelser ved Hjælp af Paprender alle Vægge rundt fra Loft til Gulv, snart „lavede de en Mand“ i Legemsstørrelse af deres gamle Klæder og listede ham ind paa Steder, hvor han kunde komme til baade at more og skræmme, og snart opførte de store Bravour-Koncerter; Anders Kirke havde en udmærket Bas, og Balder Pilloy spillede ikke mindst en god Violin.

Men de glemte at læse!

Og da Eksamenstiden kom ikke alene midt i Sommerens Varme, men ogsaa midt under den store, dejlige Udstilling (i 88), faldt Anders Kirke igennem med Glans — medens Balder Pilloy nøjedes med at — „forlade“. Han blev altsaa lige saa lidt Student som den anden Kandidat. Anders Kirke lod sig dog ikke lumpe af saa lidt, men kilede paa igen som et Perpetuum; Balder Pilloy derimod kunde ikke læse om, da den gamle Andels-svineslagteriregnskabsfører i Holbæk efter dette sidste, sørgelige Slag ikke mere vilde op med Mønten. Til alt Held blev der ved Sygdom en ledig Plads for en Violinist i det store, italienske Orkester paa Udstillingen, „Compagnia Italiana“, og da Balder Pilloy ved sit sydlandske Udseende passede godt ind i „Ensemblet“, krøb

han i Uniformen, fik endog trekantet Hat med Fjer paa og fulgte efter Udstillingens Lukning med hele det fremmede Kompagni til Amerika.

Det gule Bundt.

København udviklede sig som Storstad. Hver Sommer var her fine Gæster, Fyrster med prægtigt Følge og utallige Matroser, der fyldte morsomt op i Gaderne. Byen havde ogsaa faaet sig en grundmuret Cirkus, og Variétéerne udvidedes, hvorved Artisternes brogede Skarer øgedes; en Gang havde man endog kunnet køre paa elektrisk Sporvej gennem Tivolis Labyrint; Udstillingen glimrede med endnu flere nymodens Indretninger og lokkede yderligere mange fremmede hertil, men alligevel havde man med alt dette endnu ikke rigtig mærket til Bud ude fra den vide, vide Verden. De meldte sig først med Carl Hagenbecks store Singalesertrup, som slog sit Telt op paa Tomten, hvor Vestervold havde ligget.

Med Trupen fulgte Dværgzebuer og hvide Elefanter

Povl og Elma gæstede en Aften „Karavanen“ for at se dens Forestilling.

Haandtrommeslagerne aabnede Programmet med en rædsom Koncert, som paa Singalesisk hed „Dovle.“

Derefter fulgte Offerdans („Kalla geddia“), Kørstel i smaa Karrer („Hakery“), Djævnledans („Jakdessu“) og endelig Sang af Dværgkvinden Veroma

„Hende kender jeg!“ udbød Povl. „Hende har jeg set i Kolombo.“

„Snik-Snak!“ udbød Elma .

„Da er hun dog ikke til at tage fejl af, den lille Vral-

teand. Jeg maa tale med hende senere ... Hende kan du da ikke blive skinsyg paa?"

Efter det afsluttende, store Perraherra-Festtog til Ære for den høje Buddha, gik Povl og Elma hen til den lille, lavbenede Dame.

Povl tiltalte hende paa Engelsk:

„Undskyld, lille Frue, jeg vil gerne hilse paa Dem ... jeg var tilstede ved Deres Bryllup.“

Og han skildrede nærmere hendes Brudfærd og Indtoget paa Elefanten ved Kolombos Havn.

Hun, der talte ypperligt Engelsk, vilde nu ogsaa minde, at hun havde nikket til Povl derude.

Og hun kaldte paa sin Mand, Vetegoma, for at ogsaa han kunde hilse paa Povl.

Verden er alligevel ikke større!

„Har De ingen Børn?“ spurgte Povl dem.

Den lille Frue lo og svarede:

„Hvad man ikke har, kan man vel faa — og det maa ske snart.“

„Hun tilføjede:

„Have you children?“

„Hun spørger dig, om du har Børn?“ sagde Povl til Elma.

„Hvad kommer det dog hende ved?“ hviskede Elma og blev rød.

„Saa faar De det ogsaa nok snart!“ sagde den lille Veroma.

Povl lo og oversatte hendes Ord for Elma, der nu blev helt løjerligt til Mode.

„Jeg kan ikke lide Spaadomme fra den Slags Mennesker. Du saa, hvorledes det gik os sidst med Zigøjnerheksen!“

Det røde Bundt.

Naar Povl og Elma i senere Tider havde været ude sammen — som oftest i Teatret — plejede de at gaa hjem til ham og spise til Aften. Der stod da altid skaaret Smørrebrød paa Bordet deroppe, Øl og Vin havde han i Skabet, paa Petroleumsapparatet kunde de snart faa lavet Kaffe, og Kager havde de med fra Konditoren om Hjørnet.

Efter Forestillingen hos Singaleserne kom de da ogsaa — med Kagepakken under Armen — op paa hans lille Hybel

Elma gik forrest. Hun gav det sædvanlige Stød til Døren, som lige med det samme røg op, og hun gik ind for at tænde Lys. Men næppe havde hun faaet revet en Tændstik af, før hun gav et Skrig fra sig og styrtede ud paa den mørke Gang.

„Hvad gaar der af dig?“ spurgte Povl.

„Uha — uha! Der ligger et fremmed Mandfolk i din Seng“!

Povl gik ind og fik Lyset tændt ... Jo, rigtigt, der havde en fuldskægget, sortismusket Fyr gjort sig det mangeligt. Han havde kun taget sin Tøje og sine Støvler af ...

Povl gik hen og ruskede i ham.

„De dér! Det er ikke her, De skal trække Torsk i Land! De maa have taget fejl af Husnummeret.“

Endelig slog den ubudne Gæst Øjnene op og fik sig lettet.

„Ja, undskyld!“ sagde han, endnu lidt sovndrukken ...

„Ingen Forseelse,“ svarede Povl, „men nu maa De gaa. Her er Deres Trøje!“

„Stovlerne først!“ udbød han og gabede. Han blev endnu siddende paa Sengen. „Kender du mig forresten ikke, gamle Dreng?“

„Er vi Dus?“ spurgte Povl mistroisk.

„Det er mit Skæg, der gør, at du ikke kender mig. Se lidt paa mig!“

Det sorte Bundt.

„Men hvad Pokker — det er jo Balder Pilloy Kom kun ind, Elma, vor brave Gæst er en gammel Ven af mig!“

Han trak Elma indenfor og lukkede Doren, medens han vedblev til Balder: „Du har vel ikke noget imod ogsaa at komme i Dameselskab?“

Balder sprang op og bukkede endnu med den ene Støvle i Haanden.

„Balder Pilloy har tidligere boet nede i Pensionatet,“ fortsatte Povl, idet han forestillede dem for hinanden, „og den unge Frøken Rise her er en kær Veninde af mig. Hun er fulgt med herop, fordi vi skulde spise til Aften sammen. Du forstaar — Frøkenen vil hellere gaa paa femte Sal, end hun vil ulejlige min Moder paa tredie!“

„Det er lissedanne her!“ svarede Balder lystigt. „Jeg er lige kommen fra Amerika og kunde nok trænge til at hvile mig lidt ud efter Rejsen. Jeg kendte jo Snuptaget her oppe ved din Dør og tænkte nok, at du vilde tage villigt imod mig. Men jeg havde rigtignok ikke ventet at se dig i Dameselskab, ellers havde jeg maaske nok taget

visse Hensyn ... Nu har jeg desværre spist hele Aftensmaden!”

Elma, der havde sat sig i den lille Hjørnesofa, gav sig til at le.

„Saa er det endda godt, vi har Kagerne!” sagde Povl.

De tog nu Plads om det runde Bord, og Povl trak en Flaske Madeira op.

„Velkommen tilbage!” vedblev han og klinkede med Balder. „Hvornaar er du kommen?”

„I Eftermiddags ved Firetiden.”

„Dit gamle Værelse hernede kan du maaske nok faa igen.”

„Ja — nu skal vi se, om der bliver Raad til det,” svarede Balder. „Jeg kigger i hvert Fald op til jer i Pensionatet i Morgen.

Saa fortalte han dem om sin Rejse:

„... Og du kan tro, Povl,” sagde han blandt meget andet, „der optraadte paa den store New Yorker Variété „Koaster & Bial“ et ungt Par i et hypnotisk Nummer, som kaldtes „Det nittende Aarhundredes Gaade“. Jeg har aldrig set Magen! Hele New York talte heller ikke om andet. Det var nogle anderledes Eksperimenter end Magnetisør Hansens — for ikke at sige mine egne!

Hun kunde fra Scenen og med tilbundne Øjne nævne alle de Ting, som vistes hende nede i Salen, nojagtig læse Numrene paa Pengesedler og Navne paa Visitkort. Hvis ogsaa det skulde være amerikansk Humbug, saa var det i hvert Fald glimrende lavet. Og de tjener Guld i Barrer!”

Det grønne Bundt.

Elma, der hidtil ikke havde sagt et Ord, led nu sin Røst hørt:

„Siden De kommer fra New York, har De saa ikke set noget til en dansk Dame, der hedder Fru Wolf Nelson?“

„Hvad er det for et dumt Spørgsmaal?“ udbrød Povl og rynkede Brynene imod hende.

Men Elma udfrittede ham fremdeles.

„Hun hedder nok egentlig Fru Helene Ulf Nielsen og skal være gift med en Ingeniør, der ogsaa er dansk?“

„Kæreste Elma — New York er en Millionby!“ sagde Povl.

„Jeg véd ikke, bedste Frøken, hvad jeg skal sige til det,“ svarede Balder. „Jeg er nu ikke stødt paa mange danske Damer derovre. Men nu, De siger det — der kom, lige før vi skulde sejle, en hel Del danske Damer om Bord for at sige Farvel til en, der skulde hjem til Danmark ... Mellem dem var der sandelig ogsaa en, der kaldte sig for „den lille Ulv“!“

„Ser du!“ udbrød Elma og saa vist paa Povl.

„Men det kan næppe have været Damer af det bedste Rygte,“ fortsatte Balder, „de drak Champagne og røg Cigaretter og lavede en syndig Fest, saa Styrmanden tilsidst maatte hen at tale dem tilrette.“

„Ser du?“, vedblev Elma som før.

„Styrmanden vilde nu ogsaa vide, at den Dame, der tog med os, i sin Tid ogsaa havde været godt kendt her hjemme under Navnet „Østenvinden“ ... Men „Ulf“, siger De? Jo, saa min Sandten husker jeg hende — en helt fiks lille én, der snarere kunde minde om et Bælam ... Hun havde lyst Haar ...“

„Ser du!“

„Jo, hun var den allerkaadeste og den mest forføjne af dem alle ... med Tugt at melde, hun var fuld, den lille

Taskel! Folk lagde netop særlig Mærke til hende, fordi hun var klædt i dyb Sorg — alt det sorte passede ikke rigtig til hendes hele Lystighed ... Helene Wolf hed hun — der var det! Og hun var Enke!”

„Enke!” gentog Povl overrasket.

„Bad hun ikke om at hilse Povl?” spurgte Elma lidt koldt.

„Maa jeg være fri!” indskød Povl.

Elma gav sig nu med et til at græde.

„Det er bare Vrøvl!” vedblev Povl.

Balder følte sig imidlertid ikke mere hyggeligt til Mode. Han rejste sig:

„Nu maa jeg helst se at stikke af!” sagde han.

„Det har du ikke nødig!” udbrød Povl. „Om lidt saa følger jeg Frøken Rise hjem, og du kan godt blive liggende her oppe i Nat, hvis du vil tage til Takke med Sofaen.”

„Nej — ellers Tak! Farvel, farvell!”

Og saa gik han.

„Jeg venter herude,” sagde Povl, „du kan jo give et Pift fra dig, hvis Gadedøren skulde være lukket.”

Det viste sig, at Gadedøren stod aaben, og Povl slap for de mange Trapper denne Gang.

„Det gør mig forresten ondt,” vedblev Povl, da han atter var kommen ind fra Gangen ... „jeg fik aldrig skrevet til den prægtige Mand, og nu er han jo aabenbart død.”

„Men til hans Kone fik du sikkert skrevet mange Gange,” sagde Elma. „Jeg skal nok komme efter det!”

„Hvor kan du nu tro den Slags?” spurgte Povl. „Det er snart ikke morsomt længere! Naturligvis er det nok

hende, Pilloy har set derovre, men jeg anede virkelig ikke, før han fortalte det, at hun var bleven Enke.“

„Ung Enke!“ rettede Elma ham.

Det røde B u n d t.

Povl satte sig hos hende og lagde sin Arm om hendes Liv.

„Nej, lille Elma, tænk dog aldrig mere paa hende. Jeg har jo dig, og i dig har jeg nok!“

„Kan jeg da rigtig tro dig?“

„Det lover jeg dig højt og helligt,“ svarede han, „hun skal aldrig komme til at gaa mellem dig og mig. Er vi saa gode Venner?“

Hun lagde sine Arme om hans Hals, og han kysede hende.

Elma blev længe hos ham. Solen var allerede ved at staa op, da hun lavede sig til at gaa. Da laa han og halvsov paa Sengen

Ikke hende i Amerika, men der kunde maaske være andre, tænkte Elma. Hun havde sikkert vist ham altfor overdreven Tillid, siden Buksetrolden kom til Verden. Det var længe siden, hun havde kigget hans Lommer og Gemmer efter og hendes Fingre kribblede paa ny efter at faa Nap i Ting, som kunde røbe ham. Han havde jo i Grunden været underlig kølig overfor hende i lange Tider.

Hun opirrede sig selv med disse Tanker, og rask gav hun sig til at ransage hans Frakkelommer, men fandt ikke noget mistænkeligt ... Saa Vesten! Her var noget hårdt, noget stift ... i Vestens Inderlomme ... en Konvolut ... et Fotografi, som han altsaa daglig bar ved sit

Hjerte ... Hun rystede paa Fingrene, medens hun trak det frem.

Det hvide Bundt.

Dér fældedes han allerede! Billedet var af et ungt Pigebarn ... „Bodil“ stod der skrevet ... det var nok, mere end nok! Rasende tog hun en Knappenaal ud fra Gardinet og prikkede Øjnene ud paa Portrættet. Saa ruskede hun i ham og rev ham i Haaret — nu endelig fik hun ham vaagen.

„Jeg skal ikke denne Gang gøre dig den Ære at smide dig Støvleknægten i Hovedet, din nederdrægtige Laban, men jeg spytter ad dig — poj! fy for den lede!“

„Er du da nu bleven helt rundtosset igen?“ raabte han overvældet. „Du faar det let!“

„Ser du!“ udbrod hun paa ny og rev Billedet midt over lige op i hans aabne Jjne.

Nu gik det først op for ham, hvad hun havde haft for. Om hun havde stukket ham i Hjertet, det havde ikke kunnet smerte ham mere. Han sprang op og styrtede sig over hende; hun stred tappert imod, men det lykkedes ham dog at redde Stumperne, som han i Hast stak ind paa sit nøgne Bryst.

Det røde Bundt.

Saa førte han Elma med Magt hen imod Døren.

„Herut!“ skreg han, og det hvide stod ham ud af Øjnene.

Blodet var veget fra hendes Kinder, og hun stirrede paa ham i trodsig Harme.

„Endnu en Gang — Laban!“ snærrede hun.

„Du har som altid dømt for tidlig,“ sagde han næsten hviskende i haardt tilstræbt Ro. „Men denne Spas bliver dig dog dyr. Nu skal du have Tak for den Tid, vi har kendt hinanden, og vil du vide Sandheden, saa er den kun, at du har været en Hindring paa min Vej. Jeg vil ikke se dig oftere! Jeg skal svare mine Penge til Aage og gerne give dig lidt mere til, end jeg har nodig nu, da han snart skal til at gaa i Skole, saa du ikke tvinges til at gaa til Overpræsidenten, men alt er ellers ude mellem jer og mig. Pak dig, og kom mig ikke mere for nær!“

Han havde allerede faaet hende ud paa Gangen; hun satte sin Hæl mellem Døren og Karmen, men han løftede hendes Ben i Vejret og fik hende stødt ud ... saa faldt hun derude ned paa alle fire. I næste Nu var hun oppe og pressede sin Ryg mod Døren, men han holdt igen indvendig fra — for hende blev det en Kamp mod Overmagt. Han hørte hende længe stønne og tilsidst tudbrøle derude — endelig blev hun ked af det og listede ned ad Trapperne.

Saa smed Povl sig træt hen paa Sengen.

Det hvide Bundt.

... Han tog Stumperne af Engel Bodils Billede frem og kyssede de gennemstukne Øjne.

Det sorte Bundt.

Det var Søndag, og han kunde for den Sags Skyld gerne have sovet længe, men han havde kun haft et uroligt Blund og drømt vildt om Guldstrømme og Amerikernes hypnotiske Eksperimenter, da Døren med ét

stødtes op, og ind tren Anders Kirke med sin lange Pibe i Munden:

„Her ligger De endnu og sover Herremandens Søvn!“ udbrod han, „og véd ikke, at vi har faaet det dejligste Pigebarn i Huset! Skynd Dem nu at staa op, og kom ned til Frokost, hun længes ogsaa efter at lære Dem at kende!“

„Hvad vil det sige?“ spurgte Povl med et Smil.

Han stod op, storvådskede sig og klædte sig paa, medens Anders Kirke som sædvanligt stoppede sin Pibe, hvorefter han satte sig hen i Sofaen og dampede løs ...

„Deres Moder,“ vedblev Anders Kirke, „har endelig brudt med gammel Vane og aabnet sit Pensionat ogsaa for andre end den studerende Ungdom. Det kunde jo strængt taget ogsaa nu kun uegentligt kaldes et „Studentterhjem,“ alt eftersom jeg, der, hvad De véd, i Sommer fik reddet mig et „Non“, dog allerede bor her og derved allerede har gjort det til et „Kandidathjem“. Jeg bliver nok hængende her fremdeles, skønt jeg efter den første skal have min Gang hos Overretssagfører Eskildsen, saa jeg godt til hjemligt Tarv kunde nøjes med mindre Forhold ...

Deres Fru Moder har, siger jeg, ikke alene udvidet „Studentterhjemmet“ til et Hjem for Kandidater, men hun har ogsaa optaget Kvinder i dets Midte ... der er endda kommet to Kvinder, Moder og Datter, men Moderen tæller ikke, det er kun Datteren, som det gælder — aa, min kære, det er Sager! Hun har kulsort Haar og fyrige Øjne, hun er kun atten Aar, men har allerede gjort sig gældende i det offentlige Liv! Maaske kender De hendes Navn? Hun hedder Stella Leth — klinger det ikke som den lette Stjerne? — hun kan med Stolthed

regne sig for den første kvindelige Journalist i København — Moderen ejer det gamle, velagtede Ugeblad „Folkeposten“, men det er ingen anden end hendes egen aandfulde og evnerige Datter, der redigerer og skriver hele Møget! ... jeg kender det godt fra Barbérstuen, men har forresten aldrig læst det; nu agter jeg imidlertid at holde det. Ny, tiltrædende Kvartalsabonnenter faar et Guldur i Præmie! Storartet Pigebarn! Moderen har ligget paa Sygehjemmet i et halvt Aar, og imedens har Ung Stella solgt hele hendes Bohave, saa der ikke engang var en Seng tilbage, og derfor er de nu begge blevne nødte til at flytte ind i Pensionat. Det kalder jeg en Pige med Goddag i!“

„Maa jeg spørge Dem, hvor De allerede ved alt dette fra?“

„Jo — ser De, da Deres Fru Moder og hendes Fru Moder kom til at snakke gammelt i Aftes, var det nok Fru Leth, der ikke kunde holde tæt. Hun vilde helst sige det, som det var, med det samme. Det var bedre end at faa det af fremmede. Og Deres Fru Moder siger det jo ikke til nogen! At hun undtagelsesvis gav mig Historien i Aftes, faar være min Sag — jeg er jo hendes ældste Kostgænger, og hun véd, at mig kan hun lide paa — jeg render aldrig med Sludder!“

Kort efter gik de ned ...

Den unge Frøken Stella stod i Dagligstuens Vindueskrog, omringet af Husets unge Mennesker, med hvem hun var i livlig Samtale, medens Frokostbordet blev dækket.

Ved Povls Indtræden brød hun ud af Kredsen for at gaa ham i Møde.

Anders Kirke forestillede dem for hinanden:

„Frøken Stella Leth, Redaktrice af „Folkeposten“
— Husets Søn, den unge Bankmand, Hr. Povl Valdal.“

Povl gjorde et let Buk, medens hun samtidig nejede saa dybt og værdigt, at han blev helt undseelig ved det og uvilkaarligt bukkede en Gang til — og denne Gang meget dybt.

Saa lo hun, kosteligt og friskt — hun havde skinnende hvide Tænder ... og hun rakte ham kaadt sin Haand uden mere Snak

Et fast Haandtryk, og hendes sorte Øjne straaede.
Vist var hun dejlig!

— — — — —

„Simonides den ældre“, en af det gamle Hellas navnkundige Digtere, der levede omtrent 500 Aar før Kristi Fødsel, var en Gang indbudt til et stort Gilde, som en vis Skopas af Kranon i Thessalien gav til Ære for en fejret og uovervunden Nævekæmper.

Der var ved denne Lejlighed udlovet en Hædersløn til den Skjald, der bedst kunde synge om Dagens Helt, og Simonides vandt Prisen. I Digtet havde han imidlertid ikke alene lovprist Nævekæmperen men ogsaa Tyn-
dariderne, Kastor og Pollux, med hvem Helten sammenlignedes. Nu skulde man tro, at den udmærkede Nævekæmper maatte føle sig vel tilfreds, men Forfængeligheden pinte ham over al Maade, og da Simonides under Maaltidet skulde hæve sin Løn, gav Nævekæmperen ham kun en Del af den og sagde, at han kunde henvende sig til Kastor og Pollux om Resten.

Saa skete det imidlertid, at de to himmelske Ynglinge lod sig melde hos Simonides. Han forlod da Salen, men næppe var han kommen ud, før Husets Tag styrtede ned over Middagsbordet og hele den glimrende For-

samling, der herved ynkelig forvandlede til en Bunke massakrerede og helt ukendelige Lig. Simonides fandt ikke Ynglingene men saa i sin Frelse en Løn fra Guderne i Olympen.

Under Maaltidet havde han mærket sig, hvor hver enkelt Gæst sad ved Bordet og kunde saaledes efter den Orden, hvori de ukendelige Lig blev trukne frem af Ruinerne, nøjagtigt opgive, hvem de var. Herved gik det op for ham, at Hukommelsen var yderst villig til at modtage Støtte i kunstige Midler, og at man meget vel kunde fastholde, hvad huskes skulde, naar man kun tænkte sig Sagerne og Tingene hensatte paa forskellige Pladser og Steder ...

Det var det sidste, man skulde lægge Mærke til, og det gjorde Povl ogsaa, da han under sin Fritidslæsning var stødt paa denne gode, gamle Historie.

Det gik op for ham, at her udbundede nok de moderne, listige Amerikaneres Vidundereksperimenter! Man maatte gaa tilbage til hin brave Simonides den ældres Dage for at finde Nøglen til det nittende Aarhundredes Gaade! Magnetisørens Kunster i Rømersgade kunde være det, de være vilde, skønt det var paafaldende, at enhver af Publikum ikke havde egnet sig til at blive „Medium“, med andre Ord, at han godt kunde have haft underkøbte Medier — men „Hypnotismen“ i New York, nej, den var Povl allerede godt ude efter:

Naar man har tre Ting i sin Bukselomme: Pengepung, Kniv og Nøgle, vil man let kunne huske disse Ting i Talordene 1, 2, 3. Hvad er Nummer 3? Det er en Nøgle! Om man nu bruger Ord i Tallenes Sted og fastslaar, at man for Tallet 1 vil spørge: „Hvad er dette?“ for 2: „Sig mig dette!“ og for 3: „Hvad har jeg her?“, saa

kan Svaret paa Spørgsmaalet „Hvad har jeg her?“ efter Ordensfølgen kun blive: „En Nøgle!“ Det er lige ud ad Landevejen ...

Povl blev henrykt over denne sin enkle Opdagelse, og han førte Systemet længer fremad. Efterhaanden, som han udarbejdede det, formede det sig simplere og simplere, Grupperingerne blev let fattelige, og de stenografiske Sammentrækningsregler kom ham stærkt til Hjælp. Den hele Visdom kunde staa i en nem, lille Notitsbog, og endda vilde han være villig til at tage Kampen op med Amerikanerne, hvad Dag det skulde være.

At sige — han manglede jo rigtignok et Medium.

En Aften drøftede han Sagen med Frøken Stella og Balder Pilloy, der stadig var en flittig Gæst i Pensionatet. —

„Vil De lære mig Systemet?“ spurgte Frøken Stella.

„Ja, hvorfor ikke? Det kunde jo blive ganske morsomt.“

I det samme traadte Anders Kirke ind i Stuen.

„Men saa ikke et Ord mere om den Sag i Aften!“ hviskede Povl.

Næste Morgen dundrede det paa Povls Dør.

„Hvem er det?“

„Stella Leth!“

„Men jeg er endnu ikke staaet op, Frøken!“

„Saa venter jeg herude paa Gangen, til De er klædt paa.“

Han kom snart i Klæderne. Han lagde Tæppet over sin Seng og aabnede Døren.

„Jeg kommer herop til Dem paa Grund af den Sag, vi talte om i Aftes,“ sagde hun med fast Stemme. Hun

hævede Hovedet. Hendes spidse Hage røbede Virke-
trang.

„Træd nærmere!“

Han lukkede Døren efter hende og bød hende tage
Plads.

„Jeg mente, det var bedst, vi tog fat paa Arbejdet li-
ge med det samme,“ vedblev hun.

„Tror De virkelig, det kan føre til noget?“ spurgte
han og vred sig ved det.

„Det maa De om jeg er rede, og jeg skal nok
være flittig. Men skal vi gøre Skridtet helt ud, maa vi
ogsaa tage Balder Pilloy med Han er jo musikalsk
og kan passende spille de Melodier, Publikum hvisker til
Dem. Vi er begge villige til at optræde.“

„Optræde?“

„Ja, — det er vel Meningen? Vi trænger til Penge ...
helst mange Penge! De véd maaske, at Balder og jeg er
blevne forlovede — eller saa godt som forlovere? Han
mangler bare mit Ja!“

„Hvad maa jeg høre? Og De saa hinanden for første
Gang hernede hos Moder. Det er ikke saa længe siden ...
Naa, ja, saadan kan det gaa. Kanske jeg da tør ønske
Dem til Lykke?“

„Tak — det er saamænd ellers lige meget!“ Nu
kom der et lille Smil, men snart efter talte hun atter al-
vorligt:

„Balder har hjulpet mig paa Bladets Kontor med at
skrive Regninger ud og faa dem indkasserede Men
han og jeg har desværre ogsaa selv brugt alle Pengene!
Desuden har vi i letsindige Øjeblikke solgt alle Bladets
Clichéer. Med andre Ord, „Folkeposten“ er kørt i Styk-

ker og det er Synd for min stakkels gode, gamle og syge Moders Skyld! Derfor maa De læse med os, Hr. Valdal, ellers sidder baade Balder og jeg rart i Fedtefadet!“

Povl gik op og ned ad det korte Gulv.

„Bedste Frøken,“ sagde han, „jeg havde ellers kun tænkt mig Eksperimenterne til selskabelig Underholdning“

Hun rejste sig og saa stift paa ham med sine spillede, sorte Øjne.

„Og De er Bankmand?“ spurgte hun. „Har De ikke mere Sans for Penges Værdi? Deres Kunst er jo en Guldgrube!“

Det slog ham, hun havde Ret! Utvivlsomt vilde Pengene vælte ind. Og hvad førte hans Virksomhed i Banken til? Snart var han tredive-Aar og gik endnu paa Sulteløn dernede, medens en Formue laa lige for Næsen af ham. Han havde kun at bukke sig for at tage den op ...

Det hvide B u n d t.

Da saa han med ét sig selv stor, navnkundig og rig som den, der stolt og værdig turde træde frem for Engel Bodil og han vendte sit Blik bort fra Ung Stella ... Til Paris, til Paris! jubledet det i hans Hjerte.

Det røde B u n d t.

I det samme røg Døren op ved det vanlige Tryk udefra, og Elma viste sig, men næppe havde hun set den fremmede Frøken i Sofaen, før der undslap hende et lille Hvin — i næste Nu havde hun smækket Døren megeet haardt i efter sig.

„Povl, maa jeg tale med dig!“ raabte hun krasbørstig ude fra Gangen.

„Undskyld mig et Øjeblik!“ sagde Povl til Frøken Stella og gik ud til Elma.

„Er du nu der igen? Hvad Djævelen har du da her at gøre?“

„Jeg skal saamænd ikke oftere lægge dig Hindringer i Vejen,“ svarede hun i en edderspændt Tone: „Saa meget har jeg dog set, at din ny Tøjte derinde ikke engang svarer til Fotografiet. Men mor dig bare! Mig skal du ikke lave flere Baduljer!“

„Jeg vil gore dig opmærksom paa, at den unge Dame, der sidder derinde, er forlovet og vel at mærke, ikke med mig.“

„En forlovet Dame, der kommer herop til dig paa denne Tid om Morgen — nej, hold op med den!“

„Du faar tro mig, om du vil! Forresten har jeg ikke nødig at staa dig til Regnskab for noget? Alt er jo ude imellem os!“

„Aa ja — saamænd!“ svarede hun. „Sejl du bare din egen Sø. Jeg kom ellers kun for at fortælle dig, at det er galt igen!“

„I hvad Retning?“

„Aa — spil nu ikke dum! Hvis du var en Mand af Ære, saa giftede du dig med mig men jeg skal sandelig ikke oftere tigge saadan en Stodder om Ægteskab. Jeg kan heldigvis endnu staa paa egne Ben, og det med „Skammen“ er jo ikke første Gang!

Saa lad bare dine Udskejelser gaa ud over vore uskyldige Børn ... Jeg hader dig ... hader dig!“ ...

Saa løb hun rask ned ad Trapperne.

„Elma — Elma!“ raabte han efter hende men hun svarede ham ikke.

Trip, Trap Trappe efter Trappe lød hendes Trin op mod ham og til sidst helt svagt. Snart var hun ude af Gadedøren.

„Galt igen!“ mumlede Povl og bed Tænderne sammen.

Det sorte Bundt.

Saa gik han ind paa sit Værelse. Og med et paataget Smil udbrod han til Stella Leth:

„Ja — Frøken, lad os saa kun læse!“

— — — — —

Povls System stod sin Prøve. Han læste ivrigt baade Morgen og Aften med Stella Leth og Balder Pilloy, og snart naaede deres Eksperimenter al ønskelig Fuldkommenhed. Balder havde skaffet sig en stor Guitar, og paa den spillede han lystigt op, medens han sang og nynede de Melodier til, som Povl krævede af ham gennem sine lønlige Stikord. Med sikker, musikalsk Sans evnede Balder endog paa staaende Fod at forme melodiøse Overgange fra den fineste Operaarie til den tarveligste Knejspevise. Og Stella kunde med tilbundne Øjne nævne alt mellem Himmel og Jord, kun Povl havde hjulpet hende paa Gled med et almindeligt dagligdags Spørgsmaal.

Saa holdt de Øvelsesseancer i Pensionatet. Tilhørerne hentede de utroligste Ting frem for Povl til hans Forspørgsel: „Dette her!“ „Nu dette?“ Og saa dette?“ Tællelys, Pibekradser og Sildeskind — intet var Frøken Stella fremmed. Hendes Historiske Viden standsede end ikke ved „Ramses den Anden“, hendes geografiske hørte til den fjerneste Stillehavso, og hun kunde læse mange-

cifrede Tal med rivende Fart. De to gamle Mødre var ikke mindst henrykte over denne de unges „vidunderlige“ Kunst.

Til sidst sivede der Notitser om dem ud i Dagspressen, og en Impressario med et velagtet Navn tilbød sig for at ordne alt det forretningsmæssige.

Han kunde allerede byde dem en Maanedes Engagement i Cirkus Variété med en Gage af hundrede Kroner om Dagen — Frøken Stella klappede i Hænderne, da hun hørte det — men det maatte fraraades. Fint skulde det være! Tivolis Koncertsal var Stedet for Premieren, og derpaa maatte Turen gaa til Provinserne. Saa kunde man altid senere slaa ind paa Variétévejen

Povls Navnetegn fandt man ypperlige til Plakaterne, de maatte overalt springe i Øjnene og tog sig tilpas gaadefulde ud; „Tournéen“ skulde altsaa kendes ved:

men ellers være navnløs.

Hovedstadsbladene mødte nu ofte med „Interviewer“ af Tourneens Medlemmer og omtalte næsten daglig dens Planer og videre Færd under Overskrifter som: „Sortekunsten ved Sortedamssøen,“ „Moderne Mystik“, „Kors-tog med brudne Kors“ eller „De lystige Vinkelskrivere“

Frøken Stella havde udnyttet al denne Forhaandsreklame til at faa aabnet sig en Kassekredit, hvorved hun blev i Stand til at skaffe sig den nydeligste Garderobe. Povl og Balder havde ikke nodig at sætte sig i nogen særlig Udgift for deres Paaklædnings Skyld: Povl kunde saa temmelig passe sin Faders efterladte Livkjole

og Balder indtil bedre Tider nøjes med sin italienske Uniformstrøje.

Endelig den 15de August 1892 paa Tivolis Fødselsdag skulde Slaget staa. Gagen i Tivoli var ikke stor, og der gik ogsaa Procenter af baade til Husagenturen og Tourneens Impresario, men — Æren var saa meget desto større, og „Kunstnerne“ rullede lige ind i Tivoli og op for Koncertsalen i Karet paa Gummihjul.

Jo — det var et prægtigt Øjeblik!

Før Seancen blev det øsende Regnvejr, men det øgede kun Tilstømningen til Salen, som snart blev helt overfyldt.

Povl traadte frejdigt frem og holdt et lille Foredrag om Simonides den ældre, hvorefter Eksperimenterne tog Fart. Den nervøse Spænding hos de optrædende fortog sig snart. Seancen lykkedes, Publikum lod til at blive mere og mere overvældet, og ofte genlød Salen af rungende Bifald.

Frøken Stella havde taget sig henrivende ud i drapfarvet Silketyl med sorte Fløjelsbaand og med en mørk Rose paa spansk Vis i det kulsorte Haar. Fremkaldelserne var utallige, og Tribunen laa hen i et Mylder af Blomster.

Fru Cora Valdal, der ikke havde været ude siden sin Mands Død, og den gamle Fru Leth, der nok havde været tit paa Farten, for hun kom paa Sygehjemmet, men alligevel aldrig overværet noget lignende, sad nede i Parkettet og græd i hinandens Arme — men det var Graad af bare Glæde

Tourneens Lykke var sikret, og dens Ry slaaet fast.

Det røde Bundt.

Da Povl sent kom hjem, fandt han et lille Brev uden Udskrift stukket ind gennem Dørsprækken.

Han brod det og læste kort og godt:

„En Datter.

Elma.“

Det var jo unægtelig en lille Kurre paa Traaden. Han ynkedes i sit stille Sind over den stakkels Elma, der maa-ske endog for denne ny Fødsels Skyld havde mistet sin gode Plads, men det maatte saa være! Han skulde gerne træde til med al den Pengehjælp, som maatte kræves, naar først Tournéen aabnede sine Guldstrømme, men Forholdet til Elma var og maatte fremdeles være brudt — han haabede nu mere end før paa sin dybe Kærligheds egne Lykke, og han vilde ikke ofre dette Haab af Medynk!

Elmas Lap lod ikke engang ane, hvor hun var.

Ednu samme Nat krassede Povl nogle Linjer ned til hende, ønskede hende ordknebt til Lykke og lovede hende, at han nok skulde opfylde sin faderlige Skyldighed.....

Han sendte Brevet ud til Nyboderfolkene, den lille Aages Plejeforældre — de maatte vel vide, hvor Elma var at finde.

Det sorte Bundt.

Endnu nogle Aftener optraadte Selskabet i Tivolis Koncertsal og gjorde stor Lykke.

Hen paa Efteraaret kom det desuden til at give Séancer i „Studenteforeningen“ og „Studentersamlundet“;

derved hævedes Selskabets Ydelser ikke lidt i Folks Omdømme.

Povl var iøvrigt sammen med sin Impresario stærkt optaget af at planlægge Tournéen; der var saa meget, man skulde tage Hensyn til, og helst maatte der ikke laves Kappestrid med Provinsernes Teaterselskaber, de stedlige Basarer og Klubballer — og i visse Byer ejheller med Bibellæsningerne.

I Banken, hvor der altid arbejdedes efter strenge Grundsætninger, vilde man ikke slippe Povl, før nøjagtig hans 3 Maaneders Opsigelsesfrist var udløben, og han virkede derfor i sin gamle Plads lige op til Afrejsens Dag.....

Tournéen skulde aabnes i Roskilde og her forme sig til en særlig Fest.....

Fru Leth havde ikke haft noget imod Forlovelsen mellem hendes Datter og Balder Pilloy, men hun syntes alligevel ikke om, at de saadan skulde farte ud omkring sammen blandt fremmede og bo paa Hotel; de maatte da hellere gifte sig, saa kunde Folk ikke faa noget at udsætte paa dem, og da Selskabets Impresario fandt, at deres Bryllup yderligere vilde virke som en glimrende Reklame, enedes man om, at Vielsen skulde foretages i selveste Roskilde Domkirke. Saa kunde Bladene ogsaa først rigtig faa noget at skrive om!

Afrejsen fra Kobenhavns Banegaard fandt da Sted under stor Hyldest og mange gode Ønsker fra Slægt og Venner. Kunstnerne fik en 1. Klasses Kupé for sig selv, og den fyldtes med de dejligste Blomster.

Da Povl sagde Farvel til sin Moder, græd hun i hans Arme og hviskede:

„Du burde have haft hendel“

Men Povl kyssede Taarerne af hendes Kinder og svarede:

„Jeg kommer maaske snart med min Brud — jeg har det paa Følelsen — og hende vil vi begge blive rigtig glade for.“

„Gud velsigne dig, min Dreng!“ sagde Moderen.

Snart lød Afgangssignalet, og Toget rullede langsomt ud af Hallen. Fra Følget lød et rungende Hurra-raab.....

Det røde Bundt.

Men for Enden af Banegaardens Løbegang stod der en ung Kvinde ved en Barnevogn.

Hun havde løftet det spæde Barn op paa sine Arme, og en lille, syv Aars Purk stod og holdt hende i Kjolefligen, mens han lystigt svingede med sin Kasket.....

Povl fangede i Farten Elmas Blik — underlige, onde Øjne.

Det sorte Bundt.

Han veg uvilkaarlig tilbage i Kupéen og satte sig saa med et dybt Suk til Rette overfor sine Rejsefæller, Dagens vordende Brudepar, de glade to, der nu uafladelig gav hinanden Kys paa Kys af Hjertens Lyst.

Eja —! Nu fo'r Toget netop uden om Valby Mose.

— — — — —

Tournéen opnaaede et sandt Sejrstog gennem Danmark. Selskabet drog fra By til By og lagde dem alle under sine Fodder. Overalt blev der gjort stor Stads af de vidunderlige Kunstnere, og den nydelige, unge, nygifte Frue vandt helt særlig Folkeyndest.

Der var Varme og Lys overalt, skønt Vinteren stræn-

gedes. Hver Dag var de i en ny By, og deres Rejseindtryk løb tilsidst under Rastløsheden sammen i et sandt Vildrede.....

I Horsens oplevede de dog en Tildragelse af en egen Art: Jens Nielsens Henrettelse. Den ildesindede Misdæder, som Tugthuset længe havde haft indenfor sine Mure, havde i sin Tid brændt Londons Dokker af og senere — dog efter, at Povl var flyttet fra „Valdal“ — stukket Ild paa fire store Gaarde i Valby.

For at tiltvinge sig Døden fremfor en livsvarig, ulidelig Fængselsstraf, havde han endelig øvet et mordrisk Overfald paa en af Tugthusets Opsynsmænd, og Kongen havde da underskrevet hans Dødsdom.

Jens Nielsens Søster saas endnu sørgeklædt vandre om i Horsens Gader, da Byen gæstedes af Tournéen.....

Julen fejredes i Æbeltoft, og en vild, lystig Nytaarsnat i Varde.....

Aaret 1893 aabnedes med bidende Kulde.....

Natten mellem Søndag og Mandag, 22de—23de Januar, naaede Selskabet Nyborg paa Hjemtur til København.

Bryderen „Stærkodder“ laa i Nyborg Havn med Dampen oppe, rede til at knuse Fjordens Is.

Fra Knudshoved meldtes aabens Vande i selve Bæltet, hvor Isen om Natten var drevet sydover.....

Ved tidligste Gry var Selskabet og hundrede andre om Bord, men først langt op ad Formiddagen stod „Stærkodder“, saa godt, den kunde, ud af Havnen.

Den brugte imidlertid Minutter til at komme bare en Fodsbred frem, og Taagen blev tættere og tættere. Efter mange Timers fortvivlet Baksen med den ofte fav-

netykke Is, bakkede Skibet omsider tilbage ad sin egen Rende, og man naaede Nyborg med et langt Ansigt.....

Saa kunde man sætte sig op og kukkelure paa „Hotel Postgaarden“.

Fru Stella Pilloy var dog stadig i straalende Lune, som virkelig smittede alle de rejsende, og man samledes om Aftenen i den store Sal til et Panchesold.....

Til Natten maatte Tournéens Medlemmer, der tidligere i Nyborg havde boet paa Hotellets „Bel-Etage“, nu nøjes med et uhyggeligt, koldt Selekammer, hvor deres Leje var redt i den bare Sengehalm.....

Søvnen blev kun kort; en Militærpatrouille drog tidlig gennem Gaderne og blæste „Reveille“ for at purre de stedlige Jenser ud og med dem ogsaa de fleste af de fremmede, der kun opholdt sig her „paa Gennemrejse“.

Ved Sekstiden var man atter om Bord.....

Med utrolig Møje arbejdede det store Skib sig Fjorden ud.

Ved Knudshoved tilførtes der Skibet nogle Hundrede Mand, der skulde tage fat ved den uundgaaelige Is-transport paa den anden Side Bæltet.

En Times Tid gik nu rask fremad i aabent Vand, og Skibet fulgtes af skrigende, forsultne Maager, der ivrigt dukkede efter udkastet Brød.

Men snart svigtede ogsaa Maagerne, Skibet kom atter ind i Isen, og Taagen sænkede sig paa ny: Isnende klam var den.

Sent om Aftenen tumlede man norden om Sprogø og skimtede endelig langt forude et Lys, som end ikke Navigationsskolens Direktør, der tilfældig var med, kendte til.

Da opgav Kaptejnen Ævred.

„Tag og brænd Kanonen af!“ sagde han tørt.
Nødskudet dundrede.

Langt om længe hørtes der sydfra et svagt Skud som
Svar.

„Stærkodder“ drev paa ny fremad mellem Isfla-
gerne; der loggedes, og Dybden maalttes.

Men ét hørtes langt forude Raabet:

„Kaptejn!“

Skibet styrede derhen imod — Lyset forude tiltog i
Omkreds.....

Nede paa Isen tegnede sig i Taagen en strunk Mands-
skikkelse, og snart var Skibet paa Siden af ham. Paa
Brystet bar han Lodsskilt, i Bæltet en tændt Lygte og i
Haanden en Baadshage.

Han var med en Flok andre slæbt ud med en Baad
men kun naaet et kort Stykke fremad. Da han havde
hørt Skudene, var han rask ilet fremad i Spring fra
den ene Isflage til den anden helt derud, over en halv
Mil fra Land, for at melde Kaptejnen den fejle Kurs.
„Stærkodder“ laa i Øjeblikket halvanden Mil nord for
Korsør og nær ved farlige Grunde.

Nu vilde de nraske Lods atter tilbage, men Kaptej-
nen satte sig derimod. Han blev taget op paa Skibet, som
dernæst sled sig frem hen mod Baaden med hans Fæl-
ler — de havde kun med flammende Tændstikker kun-
net vinke til Hjælp.

Omsider bjærgedes det hele Mandskab, og mellem
Passagererne gik „Hatten“ rundt, for at de kunde faa sig
nogle stive Toddyer oven paa deres Strabadser.

Imidlertid var der blevet kastet Anker. Man maatte
vente Natten over i Bæltet.

Nu gav Selskabet her mellem den knagfrysende, skruende Is og, som det lod, med Døden i Øjnene, en Séance nede i Kahytssalen til lykkelig Adspredelse for mange frygtsumme Sjæle.

Nogle unge, danske Godsejere, der havde været paa Bjørnejagt i Bulgarien, bød efter Séancen Selskabet med sig op paa Stormbroen. — Efter Sigen var Provianten ved at slippe op, men Champagne havde man dog endnu paa Lager, og da de alle var pelsklædte, kunde et lille Glas nok nydes i det fri til Skuet af det islagte Storebælt. Det kunde da endelig kaldes: „Champagne paa Is“!

Natten i sig selv var mørk og Taagen tyk, men Isen lyste. Og de drak den perlende, skummende, kolde Vin, som ildnede dem i Frosten. Propperne sprang til Vejrs med Knald og røg uden Bords — ud paa de tunge, drivende Flager. Isen skruede sig op ad Skibet, men hvad saa, om de ogsaa skulde gaa nedenunder — de havde mødt Faren med frejdigt Smil.

Fru Stella Pilloy blev tilsidst ellevild. Povl sad lige op ad hende. Hun vendte sig om mod ham. Der var Liv og Spil i hendes sorte Øjne. Hun lagde sine Arme om hans Hals og udbrød sagte:

„Povl — min Povl, det er jo dig, jeg elsker!“

„Naa — naa, lille Fru Stella, glem nu ikke Dem selv. Pas paa Deres Mand —!“

„Pyt med min Mand!“ svarede hun kaadt. „Han er dum — dum! Nej, din vil jeg være, du er min Herre og min Hjertenskær!“

Og hun trykkede et hedt, brændende Kys paa hans Mund.

Det hvide Bundt.

De andre saa det ikke men — — ved Siden af dem paa en Trappe, som førte op til Kommandobroen, stod der en pelsklædt Kvinde med Sørgeflor tæt ned over sit Ansigt.

Hun aabnede i Hast sin Kaabe, rev i næste Nu sit Kjoleliv op ved Halsen, sprængte ved et Ryk med begge Hænder en lille Sølvkæde med et Smykke, som hun havde baaret indenfor paa sit Bryst, og kastede det hen for Povls Fødder. Han saa hende ogsaa løfte Sløret til Side — men uvilkaarlig bukkede han sig for at tage Smykket op, og da han atter rejste sig, var hun forsvunden.

Det sorte Bundt.

„Hvad var det?“ spurgte Fru Stella med tvungent Smil.

„Aner det ikke!“

Han stak den tynde, bristede Sølvkæde til sig og undersøgte det sære Klenodie..... ja, hvad var det? En tarvelig Pind med et Par tynde Ringe omkring — i hver Ring en lille Hank til Kæden? Og andet ikke!

Fru Stella gav sig da til at le.....

De andre skænkede atter op i deres Glas og mærkede stadig ikke noget.

Da skimtede Povl i det svage Skær fra den grønne Styrbords-Laterne nogle Rids i Pilen..... Ved alle Guder! dér stod tydelig nok de gamle Tegn:

Fru Stella tog Pilen ud af Haanden paa ham. Nu kunde hun ogsaa se dem — helt tydeligt.

Og hun udbød:

„Det er dine Tegn — og Tournéens Tegn — nu skal de ogsaa blive mine Tegn!“

Saa knappede hun op for Pelskaabe og Kjoleliv og stak Pilen ind paa sit Bryst.

„Højstærende lille Frue, maa jeg skænke i Deres Glas?“ spurgte en af Greverne, idet han nærmede sig med en frisk Flaske Champagne.

Hun rejste sig og takkede galant med et lille Kniks.

„Fru Stella — Fru Pilloy,“ udbød Povl i tørt: „den Pind maa De ikke faa — kom med den, hører De!“

„Saa hidsig De tager det!“

„Jeg vil ha' den med det samme!“

„Nej — ikke paa Vilkaar!“ svarede hun leende og gik rask hen til de andre.

Povl knuste sit Glas mod Rækværket.....

Han mumlede hen for sig:

„Min Hjertepil..... og Engel Bodil!“

Han gik op ad Trappen — — men udover Vagten var der ingen at se paa Kommandobroen.....

Det hvide Bundt.

Han ilede hele Skibet rundt baade oppe og nede og ledte efter hende — —

Tænke sig — hun var her, og her skulde de genses efter de mange lange Aars svundne Tider! Hun havde baaret Hjertepilen ved sit Hjerte, som ogsaa han endnu bar Resterne af hendes Billed gemt paa sit Bryst. — Han maatte tale med hende endnu i denne Nat, retfærdig-

gøre sig og allerhelst tilstaa hende sin Kærlighed — men hun var intet Steds at finde.

Det sorte Bundt.

Det dagedes, og der kom atter Liv og Røre mellem Skibsmandskabet.....

„Stærkodder“ tog som før fat paa Kraftarbejdet; den mægtige Kolos hævede sin Forstavn op over Isen og faldt saa ned over den med hele sin Tyngde og i hele sin Vælde, saa Flagerne under den knustes, mens Vandet fra Dybderne sprøjtede op mellem Revnerne, men det gik kun langsomt fremad.

Nattens Sviregaster fik da Tid nok til at sove..... først ud paa Eftermiddagen naaede man ind til den faste Is ved Halskov.....

Og dermed aabnedes Istransporten, som gav alle af det stærke Køn i Sivsko rig Lejlighed til Heltedaad og Ridderlighed overfor Damerne..... Kvinderne og Børnene sidder vel vogtede i Baadene, som Mændene skyder fremad. — Saa maa man vare sig for „den sorte Is“, som det nyfrosne, tynde Dække over Vaagerne kaldes. Viser den sig, da gælder det for Mændene om at faa hævet sig rask op og lagt sig paa Maven ind over Rælingen — — ve den, der ikke har faaet et ordentligt Tag — han plumper uundgaaelig i, og dermed gaar den hele Ridderlighed ynkelig i Vadsken.

Det holdt haardt, før man paa denne Maade var naaet den sidste Fjerdingsvej ind til Sjællands Grund, men ved den dampende Kaffe i Halskovs ny Station glemtes snart alle Genvordigheder.

Det hvide Bundt.

„Stærkodder“ laa endnu derude og kunde hverken komme frem eller tilbage. Povl saa i sin Kikkert nogle Damer paa Kommandobroen.

„Er ikke alle endnu komne i Land?“ spurgte han en af Skibets Officerer, der havde været med til at lede Is-transporten ind.

„Nej,“ — svarede han. „De Damer landsætter vi først, naar Togene er komne bort med vore øvrige rej-sende.“

„Hvorfor dog det, om jeg maa spørge?“

„Er De overtroisk?“ spurgte Officeren.

„Jeg — nej, ikke det mindste.“

„Da har De dog ellers lidt med Trolddom at gøre,“ svarede Officeren og lo smørret. — „Vi har haft Lig i Lasten — — de Damers Moder.“

„Vel ikke Ritmesterinde Hegel?“ undslap det Povl.

„Jo, netop! Hun er død i Franzenbad. Liget skal fo-res til Næstved.“

Det sorte Bundt.

Nu ringedes der ud til Toget mod Kobenhavn — et langt Tog med to store Lokomotiver for.

Balder Pilloy kom til.

„Har du ikke set min Kone?“ spurgte han Povl.

„Nej — men hor! Tag I bare ind! Hun er her vel nok et Sted paa Perronen? Sig, at jeg kommer ikke for med næste Tog eller maaske senere. Jeg har faaet et Telegram... Vi ses igen med det allerførste i Kobenhavn.

Hils hjemme, du, og fortæl min lille Mo'r, at jeg formentlig kommer med det, som jeg lovede hende... Lev vel saa længe!"

Det hvide Bundt.

Povl ventede endnu ved Halskov, til det blev mørkt, men de derude fra „Stærkodder“ kom ikke ind. Her var vel ej heller Stedet til det store Møde... og endelig blev han enig med sig selv om at tage af Sted med det sidste Tog — han rejste da over Slagelse til Næstved.

Her tog han med det samme op til det store Hotel paa Torvet, hvor han spiste sig en god Frokost og gik saa til Sengs...

Han sov fast og længe og kom end ikke til Sans, da han ved Middagstid i Blunde hørte Kirkeklokker ringe. Først ved Femtiden havde han faaet udsovet, men blev dog liggende længe. Han havde jo ikke stort andet at gøre — endnu.

Da Byens Blade kom, sad han nede i Spisesalen og spiste Torsk.

Og han læste i „Tidenden“:

J o r d e f æ r d. Fru Kunigunde Hegel, født Hadersleben, Enke efter Ritmester og Godsejer H., jordedes i Dag Kl. 2 fra St. Ols Kirke. Den afdødes Lig, som var sendt herop i Zinkkiste fra Franzenbad, kom hertil med Ekstratog Kl. 1,40, netop tidsnok til, at Jordefærden kunde afstedkommes til den fastsatte Tid.

Skønt det er over sytten Aar siden, at den afdøde forlod vor By, havde der dog indfundet sig et talrigt Følge, særlig fra Garnisonen...

Referatet af Præstens Tale og Opramsningen af de signerede Kranse sprang Povl over...

Jordfæstelsen — stod der fremdeles — fandt Sted her paa Byens Kirkegaard, hvor den afdøde har fundet Hvile ved sin Mands Side.

Familien rejste herfra umiddelbart efter Højtideligheden. Premierløjtnant Grahm og Frue vendte tilbage til deres Bolig „Villa Elisabeth“ ved Helsingør, og Frøken Martha Hegel tog til Paris, hvor hun i længere Tid har været bosiddende, medens den yngste Datter, Frk. Bodil Hegel efter sikkert Forlydende tiltraadte en Rejse Jorden rundt.

Povl havde nær faaet Torskebukserne i den gale Hals...

„Nu drager hun nok i mine Fodspor!“ udbrod han hen for sig med et lille Smil... Men snart veg Smilet. Han lagde Kniv og Gaffel fra sig...

„Hvad nytter nu hele den Hurlumhej?“

Han tog Engel Bodils sønderrevne Billed frem og stirrede paa det.

„Dine Lokker bærer du ikke saaledes mere. Jeg kan ikke mere se dig ind i dine Øjne. Og dit lille, kære Smil er revet bort...”

Sorgen har ramt dig — du har mistet din Mo’r. Hende har jeg kun set med Næsen i Sky og med Armene over Kors. Hun hvile i Fred! Men jeg har mistet dig, min dyrebare Bodil...

Har ogsaa jeg voldt dig Sorg i de lange Tider? Om saa var, hvorfor har du da ingen Tilgivelse til mig, saa at vi begge kunde have vendt vor Sorg til fælles Glæde? Nu er alt tabt! Før var vi kun adskilte, men nu — det føler jeg — har du og jeg mistet hinanden...”

„Undskyld, jeg glemte at komme med Peberbøssen!“
udbrød Opvarteren og rev derved Povl ud af hans Grub-
lerier.

Det røde Bundt.

Povl gjorde op og rejste til København med Aften-
toget. Det var stærkt sinket af Sne og naaede først ind
ved Midnatstid. Han tog Droske hjem. Alle i Pensiona-
tet lod til at være gaaede til Ro, og han slæbte da med
sin Haandkuffert helt op til femte Sal. Han trykkede til
Døren, men den sprang ikke op. Han stak Nøglen i Laa-
sen, men Døren lod sig ikke aabne.

Da lod der en Stemme derinde fra:

„De gaar fejl!“

Det var en Kvindestemme — ja, naturligvis... hans
lille Moder, der altid var om sig, havde sagtens under
hans Fraværelse ogsaa lejet Hyblen ud, og vedkommen-
de havde fornuftig nok ladet sætte Slaa indvendig for
Døren.

„Om Forladelse — jeg vidste ikke, der boede nogen
her.“

„Vilde De maaske ellers ha' boet her?“ spurgtes der
spydigt.

„Jeg har boet her før.“

„Men nu bor jeg her!“ blev der svaret, og i det sam-
me aabnedes Døren paa vid Gab — dér stod Elma i Nat-
toj og med et tændt Lys i Haanden.

„Kan jeg tro mine egne Øjne?“ udbød Povl. „Jeg
har vist dig Døren, og du vover endda.....!“

„Vover,“ gentog hun, „aa, hvor det lyder! Værelset
er mit nu, som jeg siger dig, og det kunde blive min
Tur at vise dig Døren, om jeg vilde. Men jeg gør det

ikke, lille Povl... Du véd, det er ikke min Vane at jage dig ud som en Hund om Natten. Store Kunstner, ha, ha, ha!“

Han traadte ind i Værelset og satte Kufferten fra sig, mens hun atter slog Slaaen for, tændte Lampen, slukkede Lyset og krøb saa i Seng igen.

„Undskyld — men jeg fryser!“ sagde hun — „du kan jo nok holde Varmen i Pelsen, selv om den kun er lejet?“

„Det er for galt dette her!“ udbrød Povl hidsig.

„Stille, stille,“ hviskede hun, „ellers vil jeg slet ikke ha' dig heroppe! Sæt dig ned, og skab dig ikke! Jeg er den tilsidesatte, glem ikke det!“

„Du er fræk!“

„Ikke saa fræk som du! Og du skal slet ikke være ked af det for min Skyld! Tos du bare længere fremad paa den Vej, du nu er inde... Den, der ler sidst, ler bedst!“

„Hvad er din Mening?“ spurgte han hastigt.

„Min Mening er, at du skal sætte dig ned og være ordentlig, saa vi kan faa snakket lidt sammen. Efter den sidste Streg, du har lavet os, troede jeg saamænd aldrig, jeg fik dig at se mere.“

Han satte sig hen i Sofaen.

„Har jeg ikke under Tournéen sendt Jer Penge? Børnene er vel derude hos Folkene i Nyboder endnu, maa jeg haabe?“

„I bedste velgaaende,“ svarede hun. „Og vi har ogsaa haft en pæn, lille Barnedaab.“

„Vilde det være for meget, om jeg fik at vide, hvad min egen Datter hedder?“

„Bodil!“

Han vendte sit Blik fra hende, men han følte, at hun stirrede fast paa ham.

„Hvor er du faldet paa det Navn?“ spurgte han, og det gærede i hans Indre.

„Naa,“ svarede hun og lo saa smaat, „Drengen maatte jo nøjes med ét —e ligesom jeg, saa syntes det mig, at Pigen skulde have et —l ligesom sin Fader. Hun er for Resten saa elskelig.“

„Tror jeg gerne! Men bild mig nu ikke ind, at Navnet er grebet ud af Luften.“

„Det har jeg heller ikke sagt. Sandheden tro, var det jo det Navn, som stod skrevet under et vist Billede. Jeg havde Valget mellem dette og Stella.“

„Stella!“ lo Povl og drog Vejret lettere. „Det rabler vist for dig.“

„Skulde jeg maaske hellere ha' kaldt hende Helene?“

„Aa, lad mig nu være fri! Vi holder os altsaa til Bodil — og saa snakker vi for Resten ikke mere om det!“

Han havde i Øjeblikket sin højre Haand i Pelslommen, han viklete Fingrene om Bodils Kæde — med ét trak han Kæden frem og kastede den hen paa Dynen.

„Dér!“ vedblev han. „Det er min Faddergave til den lille Bodil. Saadan en fin, lille Halskæde kan hun jo nok faa Brug for med Tiden.“

Elma vejede den i sin Haand.

„Tak,“ sagde hun. „Den er nydelig, og hun skal ogsaa komme til at bære den ved højtidelige Lejligheder. Du har nok Kramkisten i Orden, som jeg ser. Der skulde vel ikke ogsaa med det samme være lidt til hendes store Bro'r?“

„Jo, han skal saamænd gerne faa baade Tinsolda-

ter og Klodser, og hvad han ellers maatte ønske sig.“

„Ih, hvor du er god!“

„Kun har jeg tilfældig ikke den Slags Ting ved Haanden.“

„Ja, ja, da! Du er alligevel god.“

„Men,“ sagde Povl, „lad mig nu faa at vide, hvorledes det er gaaet til, at du er kommen til at bo her paa min gamle Knast?“

„Ja, mit er snart fortalt!“ svarede hun. „Da jeg var naaet til det Tidspunkt, at jeg helst maatte flytte fra min gamle Frøken, kom hun mig heldigvis i Forkøbet. Uden mange Ord: hun dejsede en Dag om paa Trappen. Saa blev hun syg og døde... det kære, gamle Liv! Jeg har kun alt godt at sige om hende, og Gud give, at der her i Verden var mange af hendes Slags! Da Testamentet aabnedes, viste det sig, at hun havde skænket hele sin Formue til mildé Stiftelser; dog skulde Renterne nydes paa Livstid af de Piger, der i Tidens Løb havde tjent hos hende, og jeg er saaledes ogsaa — „uværdig“, som man siger — bleven Arving eller Legatpige, hvad du nu vil kalde det. Jeg er i hvert Fald ikke længer til at købe for en nyslaaet Toskilling. Nu hæver jeg, at du véd det, saa længe jeg lever, mine 600 Kroner om Aaret.“

Hun spidsede Munden til og provede paa at fløjte.

Povl kom i det samme til at se helt oprømt ud.

„Det glæder mig for dig!“ sagde han.

Elma vedblev:

„Min første Tanke var da ogsaa den, at mine smaa Børn ikke skulde komme til at lide Nød, selv om Hr. Povl var til Sinds at stikke af fra det hele. Men min næste Tanke var den, at jeg havde dig. En stakkels, forladt

Pige med to uægte Børn kunde maaske nok komme til at gøre sin Lykke alligevel nu, da der var Penge i Landskabet, men — men, lille Povl, det var ikke nogen ny Stodder af et Mandfolk, min Hu stod til! Jeg sværmede for Kunsten og den store Gaade, og derfor gad jeg allerhelst forfølge din fortsatte Skæbne! Det maa derfor ikke undre dig, at jeg forleden rask gik op til din elskelige, lille Moder og spurgte hende, om hun vilde leje mig dette, hendes store Hr. Sons tarvelige, lille Hummer; hun gik paa den lige med det samme... du havde jo alligevel ikke holdt hende skadesløs, som hun sagde... og hun stod netop lige og skulde bruge lidt Kontanter.“

„...Men hvis min Moder nu sagde dig op i Morgen? — der kunde jo findes Grunde —“ og han pegede listig paa sig selv.

„...Saa skulde hun have sagt dig op af lignende Grunde for længe siden,“ udbrod Elma og brast i Latter. „Skal vi være enige om, Povl — i hvert Fald forelobig — ikke at tale med hende eller nogen anden i Pensionatet om de Smaatterier, der er os to imellem? Husk paa, din elskelige, lille Moder er af den gamle Skole! Og saa for øvrigt skal jeg fatte mig med Resten i største Korthed:

Du kan ikke fortænke mig i, at jeg smedede, mens Jærnet var varmt. Endnu i denne Aften kom Overenskomsten i Stand mellem din Moder og mig, og „Prokuratoren“ dernede, Hr. Kirke, skal affatte Papirerne — Slutsedlen er allerede underskreven. Jeg overtager fremtidig Ledelsen af Pensionatet, og Indboet bliver mit efterhaanden ved maanedlige Afdrag. Din Moder skal have alt frit hos mig til sin Død — den ske sent! — Hun er allerede i Aften rykket ind i det lille, røde Værelse,

hvor før hendes rare Povl boede og senere den gamle Fru Leth og med hende ogsaa Datteren, Kunstnerinden, den gaadefulde, Sortedamsgades sorte Perle.“

Povl sprang op:

„Jeg er maallost!“ stønnede han. „Altsammen godt gjort bag min Ryg, lille Elma! Men hvorfor er det gaaet ud over den gamle Fru Leth, hvor har I gjort af hende?“

„Naa, du véd maaske ikke, at hun er kommen ud til St. Josefsostrene? Nej, Fru Stella har vel ikke kærret sig om det! Men det skete allerede før Jul. „Folkeposten“s Bogtrykker fik nok lige reddet de sidste Stumper af Bladet mod at sikre Fru Leth en lille Livrente. Bare ikke Ballonen revner! Men hun véd endnu ikke om Jeres Skandale. Det er sorgeligt nok endda, at den allerede er kommen for din Moders Øren, men det kan vi nu allesammen udelukkende takke Hr. Balder Pillelog for — ja, sikket Stykke Mandsling! Han sad her hele Dagen i Gaar og tudbrolede. Men ogsaa din Moder blev helt mismodig ved den Historie, og saa var det jo, at hun skrev under. Nu vil jeg ikke haabe, hun fortryder det, naar hun ser dig her i Morgen. Jeg holder under alle Omstændigheder paa mit!“

Povl rystede paa Hovedet.

„Skandale, siger du, hvad da? — Hvorfor brølte Pillelog, som du saa ret artig kalder ham? Nu er jeg ikke med længer.“

„Og det eneste,“ svarede Elma, „som jeg ikke fatter i Sagen, er kun det, at du allerede er her igen. Men det er vel ogsaa kun en Sviptur — et Fif, for at din Moder ikke skal ane Uraad? I saa Fald har du jo dog gjort Regning uden Pillelog. For mig, véd du, kan du mere

dig lige saa galt, du vil... Du faar vel nok raset ud en Gang — jeg er langmodig!”

„Hvad er det altsammen for noget forblommet Sludder?” raabte Povl.

„Lad nu bare ikke saa hellig,” vedblev Elma, „mig skal du ikke hvitte! Vi véd jo alle meget godt, at du har smidt Pilleløg ud af Tournéen og taget hans Kone fra ham. Jo, I er nogle nydelige Kunstnere!”

„Hvor i Alverden kommer I til den Slags Historier? Har I nu ogsaa i Sinde at ødelægge min Forretning med Jeres modbydelige Rygtesmederier? Jeg stukket af med Pilloys Kone, nej, den er for haarrejsende!”

„Pilleløg har selv sagt det.”

Povl raste fremdeles.

„Hvor er da hans Kone henne?”

„Ja — det maa vi nok spørge dig om...!”

„Mig! — mig? For Fanden i hedeste Helvetien: Er hans Kone ikke med ham?... Ikke kommen endnu? Jeg véd nok, at hun var bleven borte for ham nede i Korsør. Og lige med det samme bliver jeg rodet ind i det. — Du har Ret, det er en Skandale! Men er hun virkelig forduftet, som det lader, saa er jeg ruineret... saa ligger det hele! Med Pilloy alene kan jeg ikke rejse... hvem bryder sig om at se paa et Mandfolk? Nej — det var dog den stiveste!”

Elma lo, saa det gav Genlyd ude paa Tørreloftet.

„Er det virkelig sandt, at du heller ikke véd, hvor hun er?”

„Paa Ære!”

Og hun lo igen.....

Det sorte Bundt.

Hvorledes det nu end forholdt sig, saa var og blev Fru Stella borte. Den Tanke laa nær, at hun kunde være forulykket i Storebælt — hun havde jo i Nattens Løb smagt rigeligt paa de vaade Varer — og hendes Forsvinden meldtes til Politiet.

Povl gik rundt til Bladredaktionerne og bad dem om ikke at omtale denne ny Gaade af Hensyn til den forsvundnes gamle, svagelige Moder, der endnu levede i bedste Tro — og Offentligheden fik da heller ikke en Gang Færten af det hændte. Men ikke desmindre foretoges der de grundigste Undersøgelser, som dog alle blev frugtesløse. Saa meget turde siges, at hun ikke kunde være omkommen, da Istransporten var gaaet for sig i bedste Orden, og nogle af „Stærkodder“s Besætning hævdede for vist, at de havde set Fruen i Halskov. Hun kunde jo nok være stukken af, flygtet et eller andet Sted hen, men det var ufatteligt, hvorfor hun skulde have gjort det netop nu, da hun kunde tjene Penge og tilmed blev stærkt fetéret.

Mon mulig en af Greverne skulde have lokket hende ud paa de vildene Veje og dermed tilbudt hende endnu rigere og prægtigere Dage? Det kunde vel tænkes:.....

Imidlertid, der blev nok ikke andet for at gøre end at opgive Ævred. Som en sidste Udvej tyede Povl — om end først langt om længe — til „Frelsens Hær“, der paa en nem Maade var i Stand til at efterlyse hende hele Verden over — men lige meget hjalp det!

Tournéen var altsaa opløst — de gode Variéteengagementer kunde ikke tiltrædes, og den fortsatte Rejse, som allerede var planlagt baade for Norges og Sverigs

Vedkommende, maatte opgives. Derimod strømmede der Regninger ind i hundredevis, og den ulykkelige Balder Pilleløg maatte snart melde Pas. Saa gik det ud over Povl, hvis Forhold et Firma endog krævede kriminelt undersøgt, da det hævdede, at de Varer, Fru Pilleloy havde ladet sig tilsende, udelukkende var til Tournéens Brug og kun godskreven Tournéen. Povl blev til sidst gjort saa or, at han dækkede alle Regninger, Rub og Stub af sin egen Lomme, saa vidt Pengene rakte — ja, selv hvor det gjaldt Fruens Silkesærke, maatte han op med Mønten.

Haa søgte paa ny sin gamle Stilling i Banken men blev afvist.

Og Chefen lagde hovent til:

„Konto-Kurant-Klemmensen er rykket op i Deres gamle Plads, som han udfylder til vor Tilfredshed. Vi har slet ikke Brug for — Gøglere!“

Det røde Bunt.

Povl prøvede med Elma, om hun ikke kunde lære Systemet, men da han kom for at høre hende, sagde hun: „I Dag har jeg ikke Tid, jeg skal stryge!“ — og saa blev det hele til ingen Ting.

Noget fast tilbød der sig ikke, og Povl maatte da i lange Tider nøjes med Oversætterarbejde og Stenografering. Han var igen rykket op paa sin Knast og levede endda til Tider paa Naadsens Brød hos — Elma.

Hun laa om Natten nede i Værelset hos Fru Valdal. Den lille Frue var ikke alene meget svagelig, men hun var ogsaa i den senere Tid skrumpet svært ind og blev baade kroget og rynket for ikke at sige hæsli, som de i

Ungdommen ellers saa dejlige Kreolerinder kan blive det, naar de ældes. Elma viste sig meget opofrende over for hende.

Maaske ikke mindst af den Grund folte Povl sig dragen mod Elma paa ny. Ogsaa Børnene bandt ham til hende. De fik Lov til om Søndagen, naar Vejret var godt, at komme op og se til Fa'r og Mo'r — dog aldrig i Pensionatet, men paa Femtesalen. Aage var en opvakt Knægt og flink i sin Skole, mens den lille Bodil blev en rigtig Kælepraas.

Det hvide Bundt.

Men inderst inde hos Povl nagede Ormen endnu — den store Bodil fik han aldrig slaact ud af sine Tanker.

Kobberæskén.

En Dag i Februar 95 lagde man oppe i Pensionatet „ELMA“, som det nu var blevet kaldt ved Skilt paa Muren, Mærke til et vældigt Oplob nede paa Broen — den ny Dronning Louises Bro. Hundrede af hujende og pibende Gadedrenge omringede en lukket Droske, som trods Politiets Hjælp kun langsomt kunde komme fremad. Omsider svingede den om ad Sortedamsgade, og her holdt den stille.

Under uhyre Sjøv i Gaden trén nu tre sære Mænd ud af Vognen — den ene med lysegraa Cowboy-Hat og Pels, som vendte det laadne udad, de andre to med lange, røde Dækkener over sig — de var barhovedet; de havde kulsort Haar og kobberrod Hud...

I Hast slap de alle tre ind ad den Gadedør, som forte op til Pensionatet, mens Rejsetojet slæbtes ind samme

Vej af nogle tilfældig tjenstvillige... saa var der ikke mere at se, og Politiet fik da ogsaa snart ryddet Gaden.

Samtlige Døre Trapperne op aabnedes imidlertid paa Klem; den til Pensionatet røg snart helt op, mens alle de, der boede heroppe — paa den syge Fru Valdal nær — samledes i Korridoren.

Nu naaede Optoget op til Tredjesalen, og man var spændt paa, om det skulde længere.

„God Dæ, old boy!“ raabte Manden med Cowboy-Hatten til Povl, „do you kende me again? Ej kommer here med two indians, men the will ikke kille daj (c: slaa dig ihjel).“

„Nu har jeg nok af det,“ udbrod Povl, „det er jo Uncle Jack. Mo'r — lille Mo'r! Din Broder Jakob er kommen hertil fra Nebraska...!“

Uncle Jack gik efter Povl lige ind i Fru Valdals Værelse, mens Indianerne endnu blev staaende ude paa Trappen.

„Er you sick?“ spurgte Uncle Jack paa sin Dansk-Amerikanske.

„Du store Himmel,“ stønnede Fru Valdal gennem Taarer. — „Her kommer du, og vi har ingen Anelse om det!“

Uncle Jack bøjede sig over hende og kyssede hende paa Panden.

„Business!“ udbrod han og fortsatte paa Amerikaner-Engelsk: „Som jeg siger: Forretning! Der var ikke mere at faa ud af min Jord — Græshopperne ødelagde stadig Høsten for mig. Saa solgte jeg det hele til Banen og fik gode Penge for det. Nu vil jeg rejse rundt paa Markeder med disse to ægte Indianere, som jeg har med mig... Disse, det vilde Vestens modigste Sønner, saa i

deres Barndom tredive Tusinde Kampfæller jagne fra Hjemmet og blottede for alt, idet Byerne brændte, og alle de Mænd, der kom paa Skud, øjeblikkelig blev dræbte, mens Kvinderne blev tagne til Fange og mishandlede paa det skændigste... I kan tro, den Slags Rodhuder er aldrig før set af Bønderne her i Danmark, men de var ogsaa svære at faa fat paa. Jeg har maattet tilstille den amerikanske Regering en større Sum for at laane dem, og jeg skal ogsaa skaffe dem ordentlig hjem igen til Syd-Dakota, hvis ikke de forinden kreperer for mig! For Resten flinke Fyre. — Den ene hedder „Lynets Ven“ og den anden „Hvid Bisonokse“, vel at mærke i deres Hjemlands Maal. Kun Skade, at Vennen af Lynet er lige ved at blive blind. Det er galt med de Øjne hos Indianerne.“

„Stakkels, lille, gode Broder,“ græd Fru Cora, „hvad skal dog alt dette blive til?“

Elma havde imidlertid faaet Indianerne trukket ind i Dagligstuen, hvor de blev staaende ret op og ned og maabede ligesom før ude paa Trappen.

„Det var svært at finde herud,“ vedblev Uncle Jack lystig, „vi havde først været i Valby! Og alle de forbandede Unger, der var paa hele Vejen fra Valby hertil omringede Drosken — men det er Forretning: business — business!“

Det varede ikke længe, før Pensionatsbeboerne endes om, at de alle som én hellere straks vilde flytte end bo sammen med den skrupgale Cowboy og disse uappetlitlige, røde Umennesker.....

Elma lod Sagen gaa til Povl, der nu røg lige paa Uncle Jack og bad ham om hellere at søge Herberg for Indianerne i St. Peders Gæstehjem, men Uncle Jack

vilde ufravigelig blive boende hos sin syge Søster. Paa den anden Side turde han dog ikke for den amerikanske Regering lade sine røde Rejsesfæller i Stikken. Saa blev Enden paa det, at Povl tog dem alle tre op til sig paa Knasten.

Povls næste Gang i en god Sags Tjeneste gjaldt Direktoren for Cirkus Varieté, hvem han fik overtalt til at engagere Uncle Jacks „ægte Indianernummer“ fra den 1ste Marts.

Povl havde endnu ikke glemt Indianerkrigene i Søndermarken. Nu gav han inde paa Tørreloftet de ægte Indianere Undervisning i deres fædrene Idrætsovelser...

„Bisonoksen“ blev snart helt ferm i Spydkastning og Bueskydning, mens „Lynets Ven“, der ikke kunde se Maalene, maatte nøjes med at slaa paa Haandtromme og at hyle.

Det trøstede Fru Valdal, at Povl havde faaet en ordentlig Kontrakt i Stand derude med Direktoren, saa hendes Broder dog kunde faa nogle af sine udlagte Penge igen. Nu bad hun kun til, at de stakkels Rødhuder snarest maatte blive sendt tilbage til deres Territorium, for saa kunde Jakob jo nok endda paa en eller anden hæderlig Maade bjærge Føden herhjemme.

Der var koldt oppe paa Knasten, men Uncle Jack havde købt sig en Petroleumsovn og fik ved dens Hjælp det lille Værelse nogenlunde opvarmet. Povl havde gerne villet overlade sin Morbroder Sengen; Uncle Jack vilde dog ikke gore Ophævelser; han tog til Takke med Sofaen. Til Indianerne var der spredt Halm paa Gulvet, og her indrettede de sig det ypperligt ved Hjælp af deres røde Tæpper. Uncle Jack var derimod en urolig Sluf. Han frøs og kunde ikke sove. Saa stod han op, tændte

sin Pibe, spændte et Par store Knæ-Hjulskøjter uden paa sine Underbukser og gav sig til at løbe rundt paa den smalle Plads omkring Bordet. For yderligere at forkorte Tiden og gøre Løbet mere taktfast, spillede han paa Harmonika.

Direktøren i Cirkus Varieté havde ønsket, at Indianerne skulde stille fuldt paaklædte i deres Vildmandskostumer med Tomahawker i Bæltet, Bjælder i Fligene og Fjerham langt ned ad Ryggen. De klædte sig da paa hjemme.

Ved Premiéren optraadte de viseligt nok allerede i Programmets første Afdeling. Om deres Ydelser var der næppe meget godt at sige, men deres Ægthed var uomtvistelig, og med den reddede de Æren. Saa fik de Lov til at sidde i Artistlogen Resten af Aftenen og se paa den øvrige Forestilling. Ogsaa det var Reklame! Business!

Uncle Jack blev dog snart ked af at sidde med her paa Parade. Han kunde i det hele taget ikke lide at blive længe paa ét Sted. Og da han fandt, at Indianerne hos Povl var i gode Hænder, forlod han Artistlogen. Han vilde bare, sagde han, gøre et lille Sving over Gaden og se Nationals Varieté — men derfra forte der mange Veje videre. Endnu ved Midnat var han ikke kommen tilbage, og Povl blev da ene om at ledsage Indianerne hjem i Drosken.

Alt gik vel; de slap i den sene Nattetime for Opløb om sig.

Det røde Bundt.

Der brændte Lys i Pensionatet, og da de naaede derop, stod Elma i Døren.

„Povl,“ sagde hun, „maa jeg tale med dig et Øjeblik! Lad kun Indianerne gaa med ind og vente her. Det gaar alligevel ikke, at de ligger deroppe i Halmen alene og roder med Petroleumsovnene.“

Indianerne satte sig i Korridoren paa det bare Gulv, mens Povl fugte med Elma ind i Dagligstuen. Fra Spi-sestuen ved Siden af lød der glade Stemmer.

„Ja, vist støjer de derinde,“ vedblev hun, „Inde i det røde Værelse gaar det derimod mindre lystigt til. Jeg tror ikke, din Moder lever ret længe — Doktoren er derinde, og vi er rede til at vaage hele Natten. Men inden hun lukker sine Øjne, skal hun faa at vide, hvad du er for en Sjøver, det er dog den stejleste, du endnu har budt mig!“

„Hvad nu, hvad nu?“ spurgte Povl.

Hun tog en lille Avis op af Kjølelommen og foldede den ud paa Bordet.

„Og jeg, der troede, at det snart skulde blive anderledes mellem os“ — fortsatte hun mundrapt — „saa byder du mig den Slags! Du maa ikke fortænke mig i, at ogsaa jeg Rodhud nu kræver Hævn..... og jeg er maaske farligere end dem derude.“

„Hvad skal jeg med den Avis?“ spurgte Povl.

„Naa — du har maaske ikke læst den? Og den er endda fra i Gaar, som du ser: den 28de Februar. Hvis det bare havde været Skudaarsdagen, da Damerne maa fri, men den falder rigtignok ikke i Aar..... Saa læs her: Hvad hedder altsaa den Dame, der i Aften skulde optræde for første Gang i National?“

Han læste:

„Helen Hyena“. Og han tilføjede: „Kender hende ikke!“

Elma vedblev:

„Hvad staar der saa her i Bays gamle Engelsk-Dansk Haandleksikon?“

Hun slog op i Bogen og pegede paa Stedet.

„Hyena — Hyæne, vildt, grumt Dyr, der har Lighed med Ulven.“

„Den Forklaring er vel god nok, skønt den er fra 1798.....?“

„Endnu er jeg ikke med!“ svarede Povl og smaalo.

Hun viste ham en lille Annonce i Avisen:

„Løgnhals!“ snærrede hun. „Og hvad staar saa her? Nu fanger jeg dig!“

Han læste:

Ulven er nu bleven en grum Hyæne.

Kom i Nationals Varieté til Premiéren.

Enken fra Vanderbilt.

„Skulde det være hende? — men det var da morsomt!“ udbød han. „Ja, hun har jo været Sangerinde før!“

„Jeg kunde krasse Øjnene ud af Hovedet paa jer bægge to!“ sagde Elma tirret. „Det sidste her har I dog lavet skidt. Onkel Jakob skulde nok lægge Ryg til, men saadan narrer I ikke mig. Dit forhenværende Medium, Hr. Pille Balderløg stillede her jo ogsaa i Aften.“

„Elma, Elma — hvad er dog alt dette her for Snak? Jeg indrømmer, jeg har Skinnet imod mig, men fordi en hel Del Tilfældigheder her støder sammen, saa mener du, at jeg skulde..... Hvor kan du nu dømme saa tidlig igen? Sæt nu, det ikke er hende?“

„Det skal vi snart faa at se!“ raabte hun og aabnede i det samme bægge Fløjdøre ind til Spisestuen.

Det grønne Bundt.

„Nej, min Sandten! Min allerkæreste, gamle Ven... min egen, søde lille Povl!“ udbrod den unge Dame i Selskabet, rejste sig fra Bordet og sprang ham i Møde...

Det røde Bundt.

„Det er mig mere end nok!“ hviskede Elma — „gaa du nu kun ind til dine Gæster, saa gaar jeg ud til mine.....“

Og dermed gik hun rask ud i Køkkenet.

Det grønne Bundt.

Jo — det var virkelig den skønne, grønne Helene med det lyse Haar og de store, dejlige Øjne.

Hun vilde falde Povl om Halsen, men han afværgede det.

„En lille Landsmandinde fra Amerika — — tilladt mig at invitere hende med her hjem!“ bavlede Uncle Jack paa sin Amerikansk.

I det samme bankede det paa fra Korridoren, og Anders Kirke aabnede Døren.

„Doktoren beder Dem om at være stille,“ sagde han.

I bentræsskrinet.

„Hvorledes har Mo'r det?“ spurgte Povl.

„Ikke meget Haab mere,“ svarede Anders Kirke. „Men hun er dog endnu ved sine fulde fem. Vil De ikke hellere komme med ind til hende?“

„Jo — undskyld mig!“ sagde Povl til de andre og fulgte med Anders Kirke ind til Sygesengen.

Povl satte sig hos Moderen og løftede hendes lille, magre, højre Haand op i sine Hænder.

„Povl — du er en god Dreng!“ hviskede hun tydelig efter en kort Rallen. Hun stirrede paa ham med et næsten brustent Blik.

„Mo'r — lille Mo'r!“ klynkede Povl.

Doktoren saa paa sit Ur.

K o b b e r æ s k e n. — D e t g r ø n n e B u n d t.

D e t r ø d e B u n d t. — I b e n t r æ s s k r i n e t.

Kresen om Sengen udvidedes. Uncle Jack kom til, og efter ham baade Balder Pilloy og Fru Helene.

„Hvem er det?“ spurgte den syge.

„En Veninde fra Amerika!“ svarede Uncle Jack, som altid paa Engelsk, naar han talte med sin Søster.

Nu traadte ogsaa Indianerne ind. Doktoren veg forundret tilbage.

„Her holder vi ikke Maskerade!“ udbrød han strængt og slog samtidig ud med Haanden. Men Indianerne blev staaende stive og tavse for Enden af hendes Seng. Ikke en Bjælde rørte sig hos dem.

Den døende stirrede længe paa dem.

„Rejs hjem!“ hviskede hun endelig til dem paa Engelsk.

„Tatanka Ska!“ mumlede Lynets Ven, mens hans Fælle tyssede paa ham.

Da viste i det samme Elma sig med den lille Bodil paa Armen og Aage ved Haanden.

„De Bussemænd gør ingen Ting!“ udbrød hun ha-

stig, idet hun strøg bag om Indianerne..... Povl slap sin Moders Haand og sprang op, mens Aage hastig slog sine smaa Arme om ham.

„Hvad nu?“ spurgte Doktoren.

Elma knælede ned ved Sengen og holdt den lille Bodil hen mod den doende.

„Det er Povls og mine Børn,“ sagde hun højt — „de vil hilse paa deres Bedstemoder.“

Den doende udstødte et dybt, dybt Suk.

Fru Helene tog uvilkaarlig Balder fast om Armen, mens hun sendte et sky Blik hen mod Elma, der ikke fortrak en Mine.

Uncle Jack stod og savlede og smaskede, men kunde ikke faa et Ord frem.

„Det Slag kommer Patienten ikke over!“ sagde Doktoren sagte.

Povl satte Drengen op paa Sengen ved Siden af sig.

„Hvad hedder de søde smaa Børn?“ spurgte den døende hviskende.

„Aage og Bodil,“ svarede Povl, og Taarerne strømmede ned ad hans Kinder.

„Bedste, se den fine Stads!“ udbrod nu den lille Bodil og holdt sin skinnende Halskæde frem mellem sine smaa, bitte Fingre.

„Bodil!“ gentog Moderen med kærligt Smil. Hun løftede sin Haand, som om hun vilde give Børnene sin Velsignelse, men den faldt atter tungt ned mod Dynen. Hun saa paa Povl — og endnu en kort Stund var der Glans i hendes Øjne.

Alle tav. Kun Indianerne udstødte nu og da en sagte klagende Mumlen.

— — — — —

Fru Cora Valdal jordedes paa Hvidovre Kirkegaard i det lille Valdalske Gravsted, hvor hendes Mand allerede havde hvilet i halvfemte Aar.

Trods alle Uncle Jacks Indsigelser fik Povl dog efter Maanedens Udgang sendt Indianerne tilbage til deres Hjemstavn.....

Den gamle Nebraskamand trøstede sig imidlertid ved fortsat Solderi med Balder Pilloy og den endnu særdeles skønne Helene, der snart havde fattet, at Povl ikke mere var noget for hende. Maaske, mente hun, havde han slet ikke set hendes lille Aviskorrespondance, og det var bedst, at det hele gled ud i Sandet.

Uncle Jack, som hun havde lært at kende efter sin første Optræden i Nationals Varieté og fulgt med hjem i Pensionatet til „Souper“ udelukkende paa Grundlag af deres fælles, amerikanske Interesser, uden at ane, at hun dér skulde gense Povl, endsige blive Vidne til, hvad der senere skete, ja — denne Uncle Jack kunde jo være morsom nok, saa længe han rullede med Pengene. Men ellers stod uomstridelig Balder Pilloy hendes Hjærte nærmere.

Pilloy kunde maaske nemt have faaet sit Ægteskab med den stadig forsvundne Fru Stella hævet ved Dom, men den Smule Ulejlighed, som Sagen krævede, gad han ikke have. Derimod fik han snart et Sangnummer indstuderet sammen med Fru Helene, og derefter rejste de to i Fællig ud i Verden som „The Male & Female Hyena“ („Han- og Hun-Hyænen“).

Povl var imidlertid kommen godt ind med Varietéernes Direktorer og Artister, og han oprettede nu et Artistbureau i Jærnbanegade. Han fik sig snart skaffet ypperlige Forbindelser baade i København, Provinserne og

de nordlige Udlande. Artistgagerne var meget høje, og da han paa hver Kontrakt kunde hæve sine ti Procent af Gagen, blev han en holden Mand.

Elma havde taget Børnene hjem til sig, og for deres Skyld blev Povl ogsaa boende hos hende.

Dog enedes heller ikke de to om Ægteskab, og Povl blev derfor ogsaa fremdeles boende paa sin Knast.

Her fik han stundom Visit af Uncle Jack, der stadig talte om Græshopperne i Nebraska. Han stillede baade Sommer og Vinter med sin Petroleumsovn under Armen.

Det hvide Bundt.

En Sommeraften i 95 sad Povl, som han ofte plejede, og spiste til Middag paa Fortovet uden for „Café a la Bauer“ ved Cirkus — her var der særlig livligt paa hans Spisetid, naar de store Tog skulde gaa og Posten ekspederes, mens Folk ogsaa var ved at myldre ind baade i Cirkus og Tivoli.

Da kom der en rejseklædt Herre ovre fra Bane-gaarden og slog sig ned nær ved Povl, idet han raabte paa Whisky og koldt Vand. Han tog sin Hat af og tørrede sin Pande han havde en lille Maane og, som det viste sig, ogsaa smaa Prikker i sin blaalige Næse. Hans Overskæg var stort og kulsort — det kunde godt se ud til at være sværtet.

„Povl Sverkel Valdal,“ udbrod han med et og nikkede med et dvask Smil. „Vil De modtage min fremstrakte Haand?“

Det gav et Sæt i Povl; han saa paa ham med undrende Øjne. Han ledte efter Ord.

„Jeg spørger Dem endnu en Gang,“ vedblev den

fremmede, „vil De, Hr. Povl Sverkel Valdal, modtage denne min fremstrakte højre? Vil De drikke et Glas med mig, inden jeg forlader gamle Danmark? Jeg bryder mig ikke om at have Fjender der, hvor jeg lige saa godt kunde have Venner. Lad os to forsones, saa er der et gammelt Nag mere ude af Verden!“

Povl gav ham sin Haand.

„De er Premierløjtnant Grahm, ikke sandt?“

„Ja vel“ — svarede han — „her til Lands drev jeg det ikke til mere. Men jeg er egentlig allerede Kaptejn i Kongostatens Tjeneste. Jeg rejser i Aften til London og derfra ned til ny Virkefelter. Hvad ønsker De — Whisky?“

„Hellere en Martell — jeg kan ikke med denne skotske, røgede Brændevin.“

„Hid, Slave — Kognak!“ raabte Grahm.

„Slave-Kognak?“ spurgte Stedets altid vittige Opvarter.

„Nej, for Fanden, Martell med Masser af Stjerner og Sodavand. Jeg øver mig bare i at sige „Slave“, fordi jeg skal til Kongo.“

„Sjus, forstaa?“ sagde Opvarteren, der kendte Povls Vaner Og snart stod „Sjussen“ paa Bordet. — Grahm gav Opvarteren Penge med det samme.

„Rejser De saaledes bort fra Hus og Hjem?“ spurgte Povl, da de atter var blevne ene ved Bordet.

„Oprigtig talt,“ svarede Grahm — „jeg har været værst mod mig selv! Jeg har slaaet nogle skæve! Og min lille, fine, forhenværende Frue har derfor faaet mig smidt paa Porten! Nu spadserer hun alene rundt deroppe ved Helsingørs Strand med en tynd Stok i Haanden.

Hende om det — men jeg maa jo se at klare mig uden hende! Er De gift?”

„Nej!“ svarede Povl.

„For alt, hvad De gor, tag aldrig en Kone med Penge! Min var saamænd meget sød, men de forbandede Penge ødelagde Forholdet imellem os. Heldigvis har vi ingen Børn

Der var en Gang en gammel Snurrifaks, der kaldte Ritmesterindens Døtre for Gold, Tvebo og Enbo. Det passede! Min ægteviede Hustru var den gø!de, og det lyster hende nu at leve ikke alene barnløs men ogsaa som fraskilt Kone. Sikke en Fornojelse! Sippenippen Tvebo gider ikke engang gifte sig men har forgavet sig i en fransk Selskabsdame — voila tout! og den ædle Ungmø Enbo er stadig sig selv nok — hun svæver rundt som en Engel her paa Jorden, et smægtende Kickindiewelt, rigtignok i videste Forstand, idet hun kigger ind i den hele Verden paa nærmeste Hold, dels til Hest, til Skibs, til Fods og dels — til Vogns og til Kamels!”

„Ja, Frøkenen er paa Rejse Jorden rundt — jeg ved det,” svarede Povl lovende. „Jeg har læst det i et Næstvedblad.”

„Hvad Pokker! Læser De ogsaa Næstvedblade?”

„Det hænder! Men sig mig, mon capitaine

„Mon capitaine!” gentog Grahm, „ja, det er rigtigt — saaledes bliver det i Kongo!”

„Sig mig,” vedblev Povl hen for sig, „Frøkenen rejser

det vilde vel ogsaa jeg gore i hendes Sted

og i mit med, om jeg havde Penge nok ... men hvor er det muligt, at hun, der endnu er ung og køn og tilmed verdensdannet, ikke engang er bleven saa meget som forlovet?”

„Ja — sig mig, hvor kan det være?“ sang Grahm, mens han kaadt stødte sit Glas til Povls, og dernæst udbrød han:

„Skaal, højstærede! Svogre blev vi to ikke denne Gang — og nu bliver vi det sgu aldrig!“

Saa tømte han Glasset og løb rask over til Bane-gaarden.

De to aldrig Svogre! Nej, han mente vel bare, at fordi hans Familjeskab med Hegels var hævet, kunde de ikke blive det men ellers!“

Aa — det var ikke til at tænke paa — hun ejede hans Hjærtelykke, og med den var hun rejst bort

Hun rejste! Ogsaa Povl kom ud at rejse paa ny, nu var det paa Forretningens Vegne, men det var kun Sviture til Hamburg og Berlin — en enkelt Gang end-og til det længselsattraede Paris — men hun var over alle Bjærge, ja, langt ude over Havene, og hvad vilde Paris nu sige for ham? End ikke hendes Søster fandt han har i Vrimlen Napoleons Grav og Eiffeltaar-net, dumt og tomt han skulde bare gaa paa Variete, det førte Striden med sig.

Nej — de store Rejser om igen ... langt ud skulde det være — og mangan Gang mindedes han atter sin Ungdoms Æventyr

Hvor sælsomt i Grunden — han havde i sin Tid været ved Bjærget, og nu skete det, at Bjærget kom til ham

Det brune Bundt.

Verona fra Kolombo havde han allerede genset, Indianerne fra Dakota havde endog boet hjemme hos ham glørværdige Ihukommelse! ... og nu —

I Slutningen af Sæsonen 94—95 var København bleven gæstet af den store, sære Dinka-Karavane fra Afrikas Indre; den havde holdt til oppe i den saakaldte Karavanesal ved Cirkus og gjort sig ypperlig. Her laa det rette: Folkeslag fra de varme Lande her ved Vintertid, jo, det var et Fund!

Povl stiftede Forretningsforbindelse med de udenlandske Agenter, der i dette ny Spil sad med gode Kort paa Haanden, og ved Nytaarstid 96 rykkede der en stor „Karavane“ ind i Salen, som af denne Grund var blevet hedet op igen til tropisk Varme.

Det var en Karavane paa 35 indfødte fra — Samoa. —

Den ledtes af to tyske Brødre Marquardt, af hvilke den ældste i femten Aar havde været Strandfoged i Apia. Siden Povl havde gæstet den samoanske Ø Upolu, havde Storbritannien og Tyskland sluttet sig til de amerikanske Fristaters venskabelige Overenskomst med Øriget. Der havde dog stadig hersket Uroligheder mellem de indfødte og Stormagterne, som efter 1889 lod Samoas Uafhængighed gaa ud af Spillet, virkede selv kontrollerende og indsatte Samoahøvdingen Malietoa Laupepa som Konge mere af Navn end af Gavn

Aldrig havde København set en nydeligere Karavane end denne, der talte 6 stolte, brune Mænd og 29 henrivende, brune Kvinder; af dem var igen Miss Fai den allerdejlige — hendes Skønhedsry var ilet forud, hun havde endog siddet Model for en af Tysklands Mestre i Malerkunsten, Professor Sichel.

Endnu før Karavanen var kommen i Orden, mødte Povl deroppe med Cirkussekretæren for at tale med Brødrene Marquardt om Programmet og Katalogen.

Da kom der en ung Samoanerinde springende Povl i Møde paa bare Fødder.

„Talofa, Alie! Malolo?“ raabte hun.

Povl mindedes endnu disse samoanske Ord, der gjaldt det samme som: „God Dag, min Herre! Hvordan har De det?“

„Malolo faftej!“ svarede han. „Tak, jeg har det godt!“

Brødrene Marquardt gjorde bægge store Øjne.

Hun pegede paa sit nøgne Bryst — der skimtedes endnu Arrene:

„Moto!“ udbrød han og drog hende uvilkaarlig til sig.

Hvor var hun ikke bleven dejlig nu som voksen — hendes lange, mørke Haar var sat op i en Top og omviklet med et spraglet Tørklæde, som mindede om en Turban hendes Øjne slog Gnister, hendes Tænder lyste som Diamanter, og — hendes unge Barm bar hans Tegn fra Flaskepostens Dage.....

:Moto, Moto — du her! Endnu en Gang. Talofa?“

Den kry Miss Fai, der ragede op over de andre, var i Povls Øjne ikke nær saa vidunderlig kær som denne lille Elskling.....

Men med et kom en af de brune Mænd til, rev hende ud af Armene paa Povl, knyttede sin Haand mod ham og førte hende bort med Stød og Spark.....

„Lepupa!“ tordnede den ældste Marquardt.....

„Denne Mand,“ tilføjede han dernæst rolig paa Tysk, „skal De vogte Dem for. Han hedder, som De hører:

Lepupa. Det vilde har ikke helt forladt ham — jeg selv kan daarligt nok styre ham, og var det ikke, fordi hans Rejse hjem vilde koste mig et Par Tusinde Mark, skilte jeg mig helt af med ham øjeblikkelig.“

Brødrene Marquardt og Povl blev snart gode Venner Povl fortalte dem om sine gamle Oplevelser, og det glædede dem meget, at Moto og han her skulde ses igen. Skønt de ellers principmæssigt holdt Samoanerne strængt adskilte fra Omverdenen, vilde de i dette Tilfælde ikke have noget imod, at Povl ogsaa fik Adgang til Salen om Dagen eller mellem Forestillingerne.

Mændene trak da som oftest i europæiske Klæder og listede ud i Byen. Kvinderne derimod turde ikke vise sig ude. Til daglig Brug var de iforte nydelige, korte Bomuldskjoler. De sad gerne i Rundkres paa Tribunen og syslede med de vakreste Haandarbejder. De fleste af dem talte Engelsk, enkelte ogsaa baade Tysk og Fransk, men indbyrdes plaprede de selvfølgelig kun deres Hjemlands Sprog.

Moto havde ud af sine Gæmmær fundet den gamle Limonade-Etiket og smilende givet den tilbage til Povl — denne Gang for stedse. Nu blev den ham en Helligdom — og Moto selv syntes ham en lille Gudinde. Han nærrede ingen hidsig Attraa mod hende, men hun var ham et levende Udtryk for hans Skonhedssans. Han ønskede kun at se paa hende, at nyde hendes Smil og fange hendes Blik.

Skønt hun og alle hendes Medsøstre var kristnede og havde lært at brodere, var de dog Naturmennesker først og fremmest — de kom fra en lille Verden for sig, et Eden, som vogtedes af stormægtige Hvides Kanoner — og her i Karavanesalen skulde de sidde paa Forun-

dringsstol, synge en „Hilsen til Hjemmet“, lade sig raffe om af deres brune Venner og svinge sig i en vild Manono, den samoanske Krigsdans, alt i Interesse for Videnskaben eller snarere til Tilfredsstillelse for Kulturfolkenes Nyfigenhed og for enkeltes griske Vindings Sky'd.

Gud bedre det — Povl var selv blandt dem, der var med til at omsætte dem i Penge en ny Art Slavehandel! Men Moto havde hævnnet sig selv og sine Søstre — disse Døtre af Fortidens Menneskeædere — hævnnet sig alene ved sit Ydre og sit kælnæ Væsen:

Hun havde gjort ham — den hvide Mand — til sin Slave.

Hun viste ham stadig sit Haandarbejde, alt eftersom det skred frem, og han nikkede opmuntrende til hende; han kyssede til sidst hendes smukke, smaa Hænder og siden ogsaa hendes Pande og Kinder — hun var ikke imod det, og endelig, da han kyssede hendes Mund, gav hun ham sit Kys igen

Det var en Aften efter sidste Forestilling, de skulde netop alle til at gaa til Ro, og han var den sidste paa Trappen.

„O te alofa!“ hviskede hun. Han vidste, det var: „Jeg elsker dig“

Da sortnede det i samme Nu for hans Øjne han folte et knugende Tag om sin Strube ... han gik bagover, og det var ham, som om han i det samme styrtede ned ad den lange, stejle Trappe

Da Povl atter slog Øjnene op, saa han Elma og de smaa staa ved Siden af sig. Han laa til Sengs — i den samme Seng, som hans Moder var død i inde i

det røde Værelse ... han følte snærende Smærter om hele sin Halv og — han kunde ikke tale. —

„Nu vaagner Far igen!“ udbød Elma glad og holdt Børnene op over ham, for at de kunde kysse ham. Saa bøjede hun sig selv over ham og gav ham et langt Kys.

„Min' Povel,“ vedblev hun. „Endelig!“

Han svarede med en Rallen.

Der kom Taarer i hendes Øjne.

„Himmel! han har tabt Mælet,“ græd hun „men høre os kan du?“

Han nikkede med et Smil.

„Véd du selv, hvad der er sket?“

Han rystede paa Hovedet.

„Det var frygteligt! Laupepa,“ fortalte hun, „den vildeste af de vilde derude, havde kastet sig over dig. Han holdt sine Hænder stærkt om din Strube og vilde have kvalt dig, om ikke Brodrene Marquardt i yderste Øjeblik var komne til. De fik ham overmandet, bastet og bunden — og Dagen efter blev han nok ogsaa sendt bort her fra Byen for at han fra Hamburg kunde komme med et Skib hjem til de vilde Lande.

Med dig kom nogle Folk fra Cirkus slæbende herop om Natten — du var bleven kørt her hjem i Droske uden at komme til dig selv. Det hele skulde gaa hemmeligt af — alligevel har vi ikke siden haft en rolig Time. Flere Læger har tumlet med dig uden Nytte, vi har haft Vagt over dig Dag og Nat, og om et Øjeblik kan vi igen vente Lægerne. Hundreder af Mennesker ringer paa for at spørge, om det virkelig er sandt, at du lever, thi Tildragelsen kunde ikke dysses ned, og de vildeste Rygter har haft travlt med dig — — det har

staaet i Bladene, og hele Byen tror det haardnakket endnu:

at du er bleven ædt af de vilde!”

Det gule Bundt.

Der gik Maaneder, før Povl atter fik Mælet, og endnu længere Tid, før han kom sig helt. Men mere frygt-
som for „Karavaner“ var han dog ikke bleven, end at han ad Aare fik sig sikret én paa ny. Brodrene Hagen-
beck havde fort den til Evropa, og deres Navn borgede
for Tryghed, Fred og ingen Fare. Desuden talte Kara-
vanen kun meget smaa Dværge og nogle skikkelige In-
diere, om hvem man i hvert Fald vidste, at de hellere
dode af Hungersnød end aad deres Medmennesker.

I Oktober 97 aabnede „Karavanesalen“ sine Porte
for dem, og se — dér var Veroma for tredje Gang! Trods
sin Lidenhed ragede hun dog sit helt udvoksede Hoved
op over de andre smaa, mere eller mindre vanskabte
Puslinger.

Hun kendte Povl lige med det samme, da han nær-
mede sig Tribunen sammen med Elma og Bornene.

„God Dag!“ sagde hun paa godt Dansk og gav dem
alle Haanden.

En snurrig, storskægget, turbanbærende Dværg, der
hed Marikan, kom nu ogsaa til og hilste.

„Han er halvtredsindstyve Aar,“ vedblev Veroma.
Hun udtalte det vanskelige Tal med største Lethed. —

Og nu kom der den nydeligste, lille Froken til, vel-
skabt og fiks. Hun var indisk klædt med mange Hals-

og Brystprydelser, og hun havde Sandaler paa de smaa, bitte Fødder.

„Det er min Datter,“ sagde Veroma. „Hun hedder Inganona.“

„Hvad — Deres Datter?“

„Ja — hun er ikke Dværg. Hun er kun seks Aar.“

Et Øjeblik efter var den lille Inganona ude paa Gulvet med Aage ved sin ene Haand og Bodil ved sin anden.

„Hun er heller ikke fra Ceylon,“ tilføjede Veroma — „hun er født i Gøteborg, hvor jeg laa i et halvt Aar under Professor Walther. Derfor taler jeg endnu baade Dansk og Svensk temmelig godt.“

„Ja, vi har jo ogsaa faaet os én, siden De var her sidst,“ udbrød Povl og pegede paa den lille Bodil.

Veroma lo til Elma.

„Det sagde jeg nok!“

„Er Deres Mand ikke med?“ spurgte Povl.

„Jo,“ svarede Veroma, „men han er for lang til at vise sig. Han kommer ikke paa Bühnen. Han er Teatermester.“

„Naa, saaledes!“

Kort efter blev der givet Forestilling for Pressens Medlemmer og andre indbudne.

De smaa lavede mange lystige Kunster, men Veroma tog dog det største Bifald, da hun overraskende og fejlfrit havde sunget. „Den Gang, jeg drog af Sted.“

Derefter optraadte de indiske Fakirer; to høje Mænd med Fuldkæg og en ung Knøs. De udførte nøjagtig de samme Kunststykker, som Povl havde set i Kolombo. Dog mente han ikke, at han her havde de samme Fakirer for sig, og — han saa ogsaa nu paa det, der ydedes, med andre Øjne end i hine Tider.

Alligevel, det var vidunderligt endda! Der var ingen Tvivl om, at Knøsen virkelig alene ved sin Smidighed fandt Plads i Kurven, hvis Bund var udbøjet, og her laa han saaledes, at Kaarderne, som blev stukne igennem dens Vidjer, maatte glide ned mellem Armene og hans Krop...

Efter Forestillingen blandede Dværgene sig atter mellem Publikum...

Aage og Bodil, der stadig havde leget med Inganona, fandt omsider hen til deres Forældre.

„Se, Far,“ sagde Aage, „hvad Bodil har faaet! Er den ikke meget bedre end den gamle?“

Og Forældrene saa nu, at Bodil bar en stor, tyk, gyldenglimrende Kæde om Halsen.

„Snak!“ udbød Povl. — „Hvor er hendes egen Kæde?“

„Den har vi byttet bort med denne her!“ svarede Aage frejdigt.

„Dumme Dreng! — den anden var af ægte Sølv, mens denne her kun er af Tombak eller noget andet Juks... Desuden var Sølvkæden en Gave til Bodil fra hendes Far... Ikke sandt, Mutter? Den burde hun ikke gerne have skilt sig fra. Hvem var det, der saadan fik dig til at gaa i Fælden?“

„Inganona,“ svarede Aage helt slukøret.

„Skam dig dobbelt, din lange Knægt, du er langt over tolv Aar og hun kun seks. Du hører til den hvide Race, der er Menneskehedens Herrer, og du gaar i en god Skole, mens hun kun tilhører et halvvildt Folkeslag og endnu ingen Ting har lært.“

„I maa bytte om igen!“ sagde Elma.

„Det gaar Inganona ikke med til af sig selv,“ sva-

rede Povl. „Lad Sølvkæden da blive i hendes Eje; hun snyder dog nu bare med samme Ret de Hvide, som vi har snydt hendes Frænder gennem Hundreder af Aar.“

Det sorte Bundt.

Karavanerne tog i lang Tid Pippet fra Københavnerne.

Umiddelbart efter de smaa Singalesere kom der en Skare brystsyge Birmanere til Cirkus, atter lige efter dem de sorteste af alle sorte, Kong Behanzins Amazone-Livgarde fra Dahomey under Kommando af den kvindelige Oberst Guma, og endelig mod Aarhundredets Slutning fra Nytaar 99 baade en Flok Kabylere og Mr. William Caspers Indianere.

Desuden havde Povl ogsaa i Sommeren 98 haft en Finger med i Spillet ved Engagementet af Asjanti-Negrene til Tivoli...

Asjanti-Negrene!

Det var en af disse, der i sin Tid havde sendt Povl den giftige Pil — den, som baade førte ham mod Lykken og i Ulykken... Han skulde have kendt den sorte Fyr blandt de mange, om han virkelig havde været med. Men denne Gang gik Povl fejl...

Ikke des mindre: Bjærget kom endnu en Gang til Povl.

En Dag mod Slutningen af 99 modtog Povl et Brev med en af det københavnske Postvæsen paaklistret rød Seddel, hvorpaa der stod:

„Aabn ikke Brevet, undtagen De har grundet Formodning om, at det er til Dem.“

Udskriften var den gammelkendte, som dog Post-

væsenet snart maatte kunne udenad, ikke mindst, fordi ogsaa Tourneen i sin Tid havde baaret disse Mærker:

Copenhagen.

Frimærkerne var forrevne og Poststemplerne nærmest kun sorte Klatter. Paa Konvoluttens Bagside stod Ansendelsestempleet skrevet, men ogsaa det var for almindelige dødelige umuligt at tyde.

Povl var dog efter Yderskriften sikker paa, at Brevet kun kunde være til ham, og han rev da med god Samvittighed Konvolutten op...

Næppe havde han aabnet Brevet, før der faldt en lille, flad, sort Flis ud af det og ned paa Gulvet. Han tog den op — ja, hvad var det saa? En Flis, hvori ogsaa Tegnene fandtes:

Snart gik det op for ham — det var selveste Hjærtetilens Tegn ... denne Flis var skaaren ud af Pilens Skaft.....

Bud fra Fru Pilloy! jog det gennem ham.

Han foldede Brevet ud — det var yderst slet skrevet og isprængt mange Klatter, som gik igennem det tynde Postpapir.

„Dear Mr.

saaledes indleledes det... Sproget skulde saglens være Engelsk, men indeholdt ogsaa franske Gloser og des-

uden mange Ord, der snarest tilhørte den sorte Tale, og som kun lod sig udlægge ved Gætning.

Han havde haft mange Nodder at knække, men denne var den værste. Langt om længe fik han dog Skriveraset oversat:

„Kære Hr.

Nu skal du faa Brev — jeg har lært at skrive hos Hr. Sampson og at tro paa den gode Krist, der giver mere Regn end vore Slinger og de Kludedukker, vi dyrker som Fetisjer (Negrenes Afguder) — jeg véd du har faaet mine Vaaben, da jeg skrev og „Postmaster“ Navnet paa din By — derfor faar du ogsaa nok dette Brev — jeg husker ellers ikke, hvad du kaldes — hvis du er død, kommer dette Brev tilbage til Banana, det har Postmaster sagt — Eboavkamer (vistnok: „Hvorledes har du det?“ — eller „Jeg haaber, du lever godt!“) — jeg er nu 40 Aar — jeg har ikke sejlet i 24 Aar men har været Vaabensmed — for 3 Aar siden kom Kaj og Mussu (sagtens „en Mand“ og „en Kvinde“) her til fra Londres (London) — Kaj, der var capitaine, ønskede en Tjener, og da jeg kendte lidt til Ga og Tsji og Mendi (de sortes Sprog), tog han mig med sig — vi rejste langt op ad Kongo, men da vi kom til Upoto, fik Kaj Feber og døde — Mussu og jeg drog nordpaa, naaede Floden Ubangi og sejlede længere fremad — trods Flodhestene — ind i Njam-Njam for at rejse bort til britisk Land — her under Vejs blev vi overfaldne af en Stamme, der førte os bundne til deres mægtige Høvdings Skov, hvor Hjærneskaller og Benrade ranglede i Træerne — vi maatte krybe paa vor Bug hen til den mæg-

tige Høvding, der holdt Offerfest om et stort Baal — hans Folk havde malet sig i Ansigtet ligesom hjemme hos dig, naar I holder Fest (!) — Boddelen var dobbelt saa høj som vi andre — Præsterne, der var iførte spragledede Klædebon med Kohaler og Tryllemidler, manede Aander i saa rasende Dans, at de til sidst udmattede styrtede til Jorden — vi blev nu løsnede — de afførte Mussu hendes Dukko, Marna og Kabasjirt (Hovedklæde, Overstykke og Kjole) — da tabte hun den lille Pind, som hun havde baaret paa sit Bryst — jeg tog den op — jeg blev underlig, og mit Hjærte bankede — jeg kendte de Tegn, som jeg selv havde skaaret: den var af min Pil til dig — vi maatte ikke tale — jeg spurgte dog: Copenhagen? — Mussu svarede Yes — jeg forstod, at Stammen førte hende bort, og jeg saa hende ikke mere — jeg havde Kajs Tobak i Tasken — jeg spurgte mine Vogtere. Etavvedbi? (utvivlsomt: „Vil I ryge?“) — de sloges om Tobakken — jeg fandt et Skjul mellem Buskene — jeg svømmede i Mørket over Floden — jeg hørte deres Hyl — vilde Mennesker har ædt Mussu — stakkels Damesseh (Barn?) — jeg kom til Mpesa — længe efter naaede jeg hertil og sender dig igen din Pil — Mussu god i Himlen — lille faar nok mit Brev.

Happy Massar noma (en Hilsen, som — da Brevskriveren har indledet den med det engelske Happy — nærmest synes at maatte oversættes ved. „Glædeligt Nytaar!“)

G o g i a b.

„Ja, — stakkels Damesseh!“ tilføjede Povl, „det var altsaa ikke mig men hende, der skulde blive ædt af de

vilde! Kaptejn Graham har mødt hende i London — hvorledes og hvorfor hun var kommen dertil, melder Historien intet om. Sikkert er det kun, at hun derfra er rejst med Kaptejn Graham paa hans fortsatte Langfart til Afrika og ind i det mørke Fastland, hvor han fandt en Død som de fleste i Kongostatens Tjeneste — mens hun fik den grusomme Død, som endnu trods alle Kulturkampe lurar paa de hvide rejsende dernede... Tak, kære Gogiab, for dit sorgelige Budskab og — for det lille Pilehæfte paa ny! ...

Skulde jeg skrive til Fru Graham om hendes tidligere Ægtemands Død? Nej — den meldes hende vel nok en Gang, mig foruden, gennem Udenrigsministeriet! Hvo siger mig desuden, at hun endnu vandrer ensomt omkring deroppe ved Helsingør med en tynd Stok i Haanden? — — Men Pilloy? Til ham naar Rædselsbudet næppe. Jeg véd ikke engang, hvor han er ... lad ham da rolig valse rundt med sin lille Hun-Hyæne, Enken fra Vanderbill!

Det hvide Bundt.

Og nu den, der ikke bør nævnes her i samme Aandedræt; hun, der længe bar denne Pilestump hos sig som et Kærlighedspant — — her er den paa ny til min Retfærdiggørelse! Hvor er hun, hvor er hun? — jeg elendige, jeg bliver ikke Menneske mere ...!"

Det røde Bundt.

I det samme traadte Elma ind til ham. Hun gik hen og lagde sin Arm om hans Skulder.

„Povl,“ hviskede hun, „jeg har drømt saa dejligt, at du nu endelig vilde blive god og gifte dig med mig? Er det sandt?“

„Maaske — maaske!“ svarede han og sprang op. —
— „men ikke endnu ... giv mig kun Stunder!“
Og det blev aldrig til noget med Giftermaalet.

Alle Bunder.

Nytaarsmorgen 1905 sad Povl Valdal paa sit Bureau i Jærnbanegade for at gaa Posten igennem. Det vrimlede med Nytaarskort, og desuden var der en lille Pakke, som hans Speditor havde sørget for at faa hjem fra Toldboden...

Men paa hans Arbejdsbord laa der endnu en Pakke, og den optog ham mere. I den havde han gæmt sine Barndoms- og Ungdoms-Mindesager; det var et eget Nytaarsregnskab, han her havde gjort op ...

Nu kom Elma og Bodil til — de skulde alle, som de i adskillige Aar havde plejet paa Nytaarsdag, ud at se til Gravstedet paa Hvidovre Kirkegaard. I Hast stak Povl sin Mindepakke ned i Frakkeinderlommen.

„Er du da ikke snart færdig?“ spurgte Elma. Hvad er det dog, du har saa travlt med?“

„Ja — se selv her!“ hvarede han med uskyldig Mine — og saa gik de Nytaarskortene igennem...

Lille Bodil længtes mest efter at faa at vide, hvad der laa i Pakken fra Toldboden. Hun fik endelig Lov til at aabne den, og hun klappede i Hænderne.

„Ih!“ raabte hun, „det er jo min egen, fine, lille Sølvkæde!“

Og uden mere Snak tog hun den paa. Forældrene

tvivlede dog om, at det kunde være den samme, men Tvivlen veg, da de gennem Brevbunken kom til en lille, aaben Konvolut fra Kolombo.

Den indeholdt et Forlovelseskort:

Inganona Havadia.

Aage Rise.

Kolombo.

København.

„I god Tid“ — udbrod Faderen. — „Men en nydelig lille Brud faar han da!“

„En Hedningebrud,“ sagde Elma, og hun tilføjede bittert: „Dog — det er maaske bedre end slet ingen.“

Povl truede ad hende.

Aage var efter sin Konfirmation kommen i Maskinlære og havde nu Plads paa „Annam“, et af det østasiatiske Kompagnis Skibe...

„Skal vi tage med den elektriske lige ud til Valby?“ spurgte Povl omsider.

„Nej — lad os først spise Frokost hos Josty.“

Efter Frokosten gik de over Frederiksberg Bakke og ind gennem Søndermarken.

Det var Stormvejr, og de nøgne Vintertræer knagede ordentligt, mens Vinden ruskede i deres Kroners Grene.

Den store Springvandssø var forlængst bleven udfyldt, og Vandspringet maatte nu nøjes med en kummerlig, lille Kumme; det sprang da ogsaa helt udenfor, mens Stormen lavede Bolger, som slog ud over Randen.

Højen derimod laa her endnu som før. Povl standsede et Øjeblik og kiggede paa sine gamle Rids i Lindetræets Bark, — men han sagde ikke noget...

Snart var de ude af Søndermarken og — inde i Valby, som nu var „indlemmet“ og hørte med til Stor-København.

Povl talte til Bodil om mange af sine gamle Barn-domsminder herude fra — og de stod ogsaa stille uden for det gamle „Valdal“.

— — — — —

Afslutning.

Det var netop paa dette Sted, at jeg — der her nedskriver Povl Sverkel Valdals Livshistorie — hin Nyt-aarsmorgen løb paa dem alle tre: Povl, Elma og deres lille Bodil.

Ham kendte jeg jo godt ikke alene fra den store Mærkedag i 1877 under Indianerlegene i Søndermarken men ogsaa fra langt nyere Tider, hvor vi som voksne havde haft meget med hinanden at gøre paa Kontoret, først i Cirkus og senere i Scala.

Nu, da vi stod her i Valby Langgade og talte sammen, fik jeg at vide, at ogsaa Frøken Elma Rise og jeg var Kendinger fra Barndomstiden — det var jo hende, der som en bitte Jydetøs var drattet ned over Povl i Cirkus Renz!

Jo — her var morsomme Minder fælles, vi havde nok meget mere at snakke om, og jeg bad dem med mig hjem — jeg boede den Gang lige der i Nærheden: i Toftegaards Allé. Og jeg husker, at jeg førte dem endog op paa Torreloftet og paa Urydskamret med, for at de kunde se Udsigten...

Men der var ikke meget at kigge efter, alt var graat i graat, Stormen hvinte, hundekoldt var det, og det tog

ogsaa fat med at sne. Alle husker nok den sidste Stormflod.

Det vilde have været Vanvid den Dag at gaa til Hvidovre, og de blev da ogsaa i Stedet for hjemme hos mig til Middag.

Efter Bordet nød Povl Valdal og jeg Kaffen inde i mit Arbejdsværelse — han lagde sig paa Langstolen med sin Cigar, og da var det, han fortalte mig de fleste af sine Oplevelser.

Da han og hans omsider brød op, fulgte jeg dem ned. De vilde gaa bagom for at se den nylagte Jærnvej, de store Udgravninger og de fem Broer...

„Det er sandt,“ udbrod Povl hernede paa Gaden, inden vi skiltes, „jeg glemte skam en lille Pakke oppe paa dit Urydskammer — den indeholdt Stof til min hele Livsroman — men jeg kan jo altid faa den igen. Har du for Resten Lyst til at kigge dens farvede Bundter nærmere efter, saa vær saa god! Maaske vil det særlig mere dig at se — det hvide Bundt!“

Det viste sig senere, at Povl, omendskont han var gammel Valbydreng, ikke rigtig havde været kendt med Byen i dens ny, udvidede Skikkelse.

De gik over den høje Gangbro, som fører fra Gl. Jærnbanevej til Trekronersgade —

Her standsede han og sagde til Bodil:

„Herre Gud — der nede mellem Træerne ligger saamænd endnu Valbys gamle Jærnbanestation fra Fyrrerne, og der har din Fattermand leget Skjul mange Gange, da han ikke var større, end du er nu! Det lader til, at det lille Skur er fredhelligt — maaske skal det tages i Brug, naar Trafiken nu atter efter et halvt Hun-

drede Aars Forløb føres herud ad den gamle Vej ... Det gamle bliver nyt igen!"

De gik længere fremad — Trekronersgade igennem.

Men da var de ogsaa komne ud i Stormfloden.

Køge Bugt havde paa ny væltet sig frem i al sin Vælde de oprørte skummende Bølger var styrtede ind over alle Bredder og strømmede nu hen over Fælle og Eng, over Mark og Vej de store Gartnerier med deres mange Aspargesbede stod under Vand Oversvømmelsen gik helt ind i de lave Huses Stuer.

Povl vilde tilbage til København ad Landevejen gennem Frederiksholms Teglværk men tog fejl og gik for langt ud mod Havet. Elma og den lille Bodil, havde han ladet blive tilbage der, hvor Trekronersgade slap ud i Uføret, mens han selv vadede fremad i Sjap over den side Eng —

Da med ét plumpede han ned i et Dyb det iskolde Vand lukkede sig over hans Hoved, og han følte, at Fodderne blev stikkende i Mudder. Han kunde ikke slippe op, skønt han ivrig slog om sig med Armene. Alt var mørkt omkring ham, og Øjnene pintes. Endelig fik han fat i en mor Gren, som hang ned under Vandet fra en Busk ved Groften, og han provede af alle Kræfter paa at hæve sig op ved dens Hjælp. — Nu havde han sit Ansigt oven Vandet, men hans Blik var vildt — og hvad var det nu — alt det, han i Vildelse saa...?

Der kom en vims Kone i blaa Bomuldskjole farende ud mod ham fra et Hus, som lige nap og knap endnu laa paa det tørre:

„Povl!“ raabte hun, „gaa ikke længere fremad. Derunder er Groften, hvor ellers Gaasebækken flyder. Søg hellere herind i Ly hos mig!“

„Eja — lille „Blaaelse“, du her!“ lo han „Nej, lad mig kun fare! Du var den første, der ledte mig bort fra Ungdomsidealet — du stak mig Blaar i Øjnene og min Moder Blaaelse i Ansigtet! Hos dig er der ingen Redning. Jeg driver længere ud!“

„Her — her!“ raabte en Kvindestemme oppe' fra Lugen af den gamle, vingeløse, tomme Mølle — „her hos mig er der tørt og ingen Fare!“

„Bliv, hvor du er i din Muserede!“ svarede han og lo igen.

„Storm kaldte du dig!“ raabte en tredje Kvinde ind mod ham, „nu er du hos din Frænde! Kom, klyng dig fast her hos mig ved denne Bøje. Derhenne under de store Vande rinder Harrestrup Aa. Ulf-Bazaine er gaaet til Bunds, og Balder-Mac-Mahon har allerede været to Gange nede — her svømmer mange flere rundt endnu, men jeg flyder ovenpaa jeg synger glad, jeg er den lille Havfrue —“ og hendes lange, lyse Lokker flagrede for Vinden.

„Povl, dyrebare Povl!“ græd Elma, der var tyet op i en høj Grøftekants Ælte ved en Tjørnebusk. Hun havde boret sine Hænder ind mellem de stikkende Tjørne for at faa Tag i dens Stamme; de var sprungne op at bløde, og den lille Bodil hang over hende med sine Arme klyngede om hendes Hals.

„Red os, Povl, som vi vil redde dig!“

„Gaa tilbage, gaa tilbage!“ skreg han ind mod dem, „I kan endnu nemt naa Land!“

Hun veg tilbage med Barnet ad Skræntens modsatte Side, og han saa dem ikke mere.

Skønt Vandet var isnende, følte han dog brændende Svie over sit hele Legeme.....

Hvad nu! Et Febersyn — eller var hans Syn med ét blevet skærpet?

Der kom en lang, hul Træstamme gængende vildt hen mod ham; den blev baaren af høje Søer og roedes frem af sorte Slaver med Benringe baade i Øren og Næse. Ved Roret sad Fru Stella med Fjerkrone paa.

„Se, ogsaa om mig var Rygterne falske! Jeg er Dronning ved Nilens Udspring. Jeg er rig. Jeg er ombrust af Lykken. Og jeg er ung endnu — et Kys, Povl, og jeg drager dig op til mig i Baaden!“

Men højt over Stevns Klint, som nu hævede sig stejlt over ham, stod Veroma og holdt den yndige, lille Moto i sin Haand. Moto kyssede paa Finger til ham, mens hun udbrod endnu en Gang:

„O te alofa!“

Povl følte Kræfterne svigte — en Bølge bar ham ind over en sid og tanget Bred, og i denne Bølge lyste hans første og eneste Hjærtenskær ...

Hun slog sine Arme om hans Hals, og hendes Barm pressedes tæt mod hans Bryst. Hun saa ham ind i hans bristende Blik med store Øjne — graadfyldte, undrende, vemodfulde.

Og han hviskede:

„Det hvide Bundt! De tre smaa —! —! —! Tak for det gamle Digt!“

Hun trykkede et Kys paa hans kolde Læber.....

Bolgens Kys — det var Dodens Kys.

— — — — —

Store Bededag 1905 var jeg gaaet op paa Urydskamret for at rode efter nogle gamle Papirer. Da fik jeg fat i den lille Pakke, som Povl Valdal havde glemt heroppe,

og som efter hans eget Sigende indeholdt Stoffet til hans Livshistorie.

Jeg aabnede Pakken, og vupti — der faldt Pile-skaftsflisen med Navnetrækket ned for mine Fødder.

Jeg forstod ham allerede. Alene denne usle Splint kunde fortælle nok til et bindstærkt Værk.

Jeg gjorde mig det mageligt i en gammel Rørstol — at sige, saa godt, det lod sig gøre, for den var saa udgjort, at den knirkede, bare man saa paa den, og sank ned i alle fire, naar man satte sig paa den. Men hverken dens Knirken eller en Bagersvends idelige Snorken fra Kamret inde ved Siden af, endsige Duernes Kurren i Slaget over Spæret brod min Ro — saa optaget blev jeg.

Pakken rummede otte forskælligfarvede Bundter.

Jeg aabnede paa Maa og Faa det blaa.

Og hvad var der saa i? — en lille Smule Blaaelse.

Jeg kunde ikke bare mig for at le.

Saa løsnede jeg Baandet for det brune Bundt...

og frem trak jeg en lille, brunlig men stærkt falmet og muggen Limonade-Eluket, paa hvis Bagside jeg lige kunde skimte de næsten udviskede Tegn:

— Mindet om den første, store Stormflod, Flaskeposten til den dejlige, brune Samoanerinde nu var jeg med, Stoffet var mig ligefrem overvældende jeg havde slet ikke nodig at aabne de andre Bundter for at faa at vide, hvem de vidnede om. Farverne talte! Det graa Bundt gjaldt „Musen“; det grønne „den skonne Helene“, som optraadte i sogront, da Povl saa hende for første Gang; det røde gjaldt Elma med det røde Haar og det iltre Sind; det sorte den sortlokkede Fru Stella, der

findt sin grufulde Død hos de sorte Vildmænd; det gule fortalte om den kloge, vanskabte Singaleserinde — og her endelig var det hvide Bundt.

Jeg lukkede det op, og jeg læste Digtet:

„Drag, min Gæk,
til Søndermarken —!“

Da traadte der i det samme en sortklædt Dame ind ad den aabne Dør. Det syntes mig, at det lyste om hende. Jeg kom til at tænke paa Sorgen, om hvem en stor Digter har sagt: Hun gaar altid selv i egen, høje Person sine Ærinder, saa véd hun, at de bliver vel udførte.

Men naturligvis var det ingen Fé.

„Jeg søger Dem med Vilje her,“ sagde hun — „jeg kom tilfældig udefra til at se Dem gaa herop ad Køkkentrappen. De kender mig vel ikke?“

Hun slog Sorgesløret til Side og tilføjede med et lille Smil:

„Jeg er den ensomme Enboblomst!“

Jeg vilde springe op og byde hende ned i Lejligheden, men hun traadte nærmere — Silken knitrede — hun satte sig paa Juletræsfoden ved min Side og bad mig om endelig at blive, hvor jeg var —

„De skal bare give mig Lov til at læse Digtet i det hvide Bundt!“

Da følte jeg, at jeg rødmede dybt.

Men endnu før jeg fik hende det rakt, havde hun ud af det samme Bundt faaet fat i en Stump af et Portræt — man saa kun det øverste af Ansigtet.

„Kan De se, hvem det er?“ spurgte hun ivrigt.

„Ja, saamænd kan jeg saa, Frøken,“ svarede jeg: „det er jo Dem selv som pur ungl! Men hvad De maaske ikke ved: jeg kan huske Dem fra den Tid — disse blonde Krøller og disse store Øjne!“

„Disse Øjne!“ gentog hun og holdt Billedet op for Lyset. Da skinnede Øjstenene i Portrættet som to Stjærner, og jeg mindedes nu, at de jo var stukne ud, hvad der sagtens her havde rørt hende ilde.

„Billedet er mit og bør ikke oftere falde i fremmede Hænder!“ udbød hun og stak det til sig.

Da opdagede hun Pilestumpen. Hun vilde lægge den af Vejen men vidste aabenbart ikke ret, om den hørte til det hvide eller det sorte Bundt.....

Saa først læste hun Digtet.

Der kom Taarer i Frøken Engel Bodil Hegels Øjne, mens hun sad der ved min Side med det gamle Digt og Bundtets hvide Silketraad i sin Haand.

„Ja, saaledes var det,“ sagde hun hen for sig og tænkte næppe i Øjeblikket paa min Nærværelse. „Aldrig fik jeg Ro i den store Verden. Hans giftige Pål havde saaret mit Hjærte. Jeg var ham tro, og hvor end jeg kom, var kun han i mine Tanker. Men aldrig fik vi talt med hinanden.....

Det er jo alligevel slet ikke givet, at han og jeg var blevne lykkelige sammen. Se til min stakkels Søster Gold og hendes Løjtnant. De var i de unge Aar saa forelskede i hinanden som to kæln Duer, og de blev tidlig gifte — men da de var naaede en modnere Alder, hævedes deres Ægteskab. De kan tro, jeg har tænkt derover:

Den unge Forelskelse og den første Kærlighed er kun et daarligt Spand for Livets Lykke.

Nu i Julen kom jeg atter her tilbage — da følte jeg mig endelig moden til et Opgør; nu var jeg forsonet med min Kærligheds Skuffelse.

Og Nytaarsdag saa jeg ham paa ny. Han var mandig og nobel — kun mere forladden, end jeg havde tænkt mig ham.....

Jeg regnede det for rimeligt, at jeg maatte finde ham ved en Kvindes Side, men at de to havde en imellem sig — den lille Bodil — omstemte mig dog helt og mildnede mit Sind.

Senere har jeg faaet at vide, at der var to.

Kan jeg hjælpe den unge Aage fremad, vil jeg gøre det — han kom til Verden ved mit Hjem, som jeg har forladt. Og jeg vil være den lille Bodil god, fordi hun bærer mit Navn, medens jeg dog blev Skyld i, at hun ikke kom til at bære Faderens Efternavn

Jeg saa ham altsaa Nytaarsdag sammen med Veninden og deres lille Datter.

Jeg gik bag efter dem — de opdagede mig ikke. De standsede en Stund ved Højen i Søndermarken og det gjorde ogsaa jeg, da de igen var gaaede fremad.

Da fik jeg for første Gang Navnetrækkene i Barken at se, men endnu faldt det mig ikke ind, at de skulde tydes som hans og mine

Jeg ventede senere, trods Storm og bidende Kulde hernede ved Deres Gadedør, og det blev, som det har vist sig ikke uden Nytte. Jeg fik jo at høre, at han talte til Dem om den glemte Pakke med de forskelligfarvede Bundter, og en Anelse slog mig, da han nævnede det hvide Bundt.

Jeg fulgte atter efter ham og hans og jeg saa, han forulykkede.

Han vilde springe over et Sted, hvor der virkelig under de oversvømmende Vande var Dybde for en Bæk ... da gled han ned i Mudderet. Elma flygtede med Bodil og skreg om Hjælp medens jeg blev staaende og saa ham strides med Bølgerne, med Døden.

Jeg hørte hans vilde Ord i de sidste Øjeblikke Han drev udmattet og døende op for mine Fodder, jeg bøjede mig ned over ham og jeg gav ham mit Kys, det eneste, det første og sidste.

Sandt er det, at han da hviskede til mig:

„Tak for det gamle Digt! Det hvide Bundt! De tre smaa —! —! —!“

Men jeg fattede ikke, hvad han mente.

Nu derimod staar det mig klart.

Ved dette Digt var hans dybeste Kærlighed vakt til mig.

Dette Digt blev ham Sandheden for Livet

Men det var en Løgn.

Jeg har aldrig skrevet dette Digt. Jeg havde daarlig nok tænkt over, at mine Navne endte med de samme Bogstaver som hans

Hun stirrede iltet paa mig.

„Jeg skal ikke gaa Dem paa Klingen,“ sagde hun nu til mig — „men Haanden paa Hjertet! Svar mig kun paa dette eneste Spørgsmaal:

Vidste De, at jeg hed: —! —! —!“

„Nej!“ svarede jeg.

Saa rejste hun sig op og rev Digtet i Stumper og Stykker.

Hun var borte. Visionen var endt. Thi det kom mig for, at jeg kun havde haft et Syn.

Det var lummerhedt, og Solen skinnede mig gennem det aabne Tagvindue lige ned i Ansigtet. Bag den ene Brældevæg lød endnu Bagersvendens lunge Snorken, og ovenfra hørte jeg Duernes Kurren.

Jeg sprang op og kiggede ud ad Tagvinduet for at snappe frisk Luft

Der laa „Valdal“ nede, skjult for en stor Del af for-
aarsklædte Træer, Tagryggen bar et mægtigt Telefon-
stativ, hvis Stolper og Tværstænger sete her oppe fra
formede sig mellem Grenene som tre retvinklede Hager

Og bag ude Søndermarken med lysegrønne Kroner.

Navnetræk

skal staa i Barken! —

Det staar enhver, der kommer i Søndermarken, frit
for at undersøge, om de virkelig findes der.

Drag min Gæk,
til Søndermarken!

Gæk! Gæk! Jeg vilde som Dreng kun have drevet
Løjer med en ung Ruy Blas

Han kendte den Gang ikke hendes Navn — hun ej
heller hans.

Husk, at dit
ej kendes heller —!

Ja — der kan man se, man maa alligevel være var-
som og lempelig med alt her i Livet

Ingen af de to fik at vide, hvorfra „Digtet“ var kom-
met. Udskriften havde jo kun været dannet af de hem-
melighedsfulde Tegn:

Og Underskriften tydedes galt.

—| —| —|

Det gik ikke op for nogen af dem, at den, der i unge
Aar havde forfattet de skæbnesvangre Vers og derved
blev Skyld i Livsløgnen, intet ondt anende kun havde
tænkt paa sit eget Navn, da han skrev, — som sandt
var —

Skjult er mit
bag tre smaa

—| —| —|.

(Carl Scheel Vandel.)

